ALFRED HITCHCOCK

CEI TREI DETECTIVI

ENIGMA din CASTELUL GROAZEI

Editura Atlas t & t

ALFRED HITCHCOCK

și

CEI TREI DETECTIVI

în

ENIGMA DIN CASTELUL GROAZEI

Relatare de
ROBERT ARTHUR

Editura Atlas t & t
București

Versiunea în limba română: WALTHER T. CERWES
Titlul în original: *Alfred Hitchcock and The Three Investigators in The Secret of Terror Castle*

Editor: Marieta Nicolau Plămădeală

ISBN 973 - 95646 - 1 - 5

Următoarele cuvinte introductive nu îl obligă pe cititor în nici un fel să le acorde vreo atenţie.

Alfred Hithcock

Cu cele mai adecvate recomandări...

În permanenţă trebuie să propun sau să prezint cîte ceva: emisiuni de televiziune, filme sau cărţi saturate de enigme, suspense şi emoţii, pentru ca prietenii mei să aibă ocazia să se înfioare.

De data aceasta vă prezint trei tineri ce-şi spun "Cei trei detectivi" sau "Cele trei ???", care pot fi văzuţi circulînd într-un Rolls Royce cu ornamente aurite şi care urmăresc tot felul de enigme, mistere şi legături tenebroase. Destul de bizar, nu-i aşa? Ca să fiu cinstit, la început nu am vrut deloc să am de a face cu ei, dar mă voi ţine de promisiune, chiar dacă aceasta mi-a fost smulsă printr-un şantaj curat (dar despre acest lucru mai tîrziu).

Să revenim la subiect: Aceşti băieţi, cei trei detectivi, se numesc Bob Andrews, Peter Shaw şi Justus Jonas. Toţi trei locuiesc în Rocky Beach, un mic orăşel pe coasta Pacificului, nu departe de Hollywood.

Bob Andrews, nu prea înalt dar agil, este într-un fel creierul grupului dar nu i se poate nega nici înclinaţia spre aventură. Peter Shaw are aliură sportivă, fiind destul de înalt şi bine legat. Justus Jonas este...– ei bine, părerea mea personală aş vrea să o păstrez doar pentru mine. Sînteţi liberi să vă faceţi o imagine despre el în timp ce veţi citi această povestire; eu am doar datoria să vă relatez doar faptele. Din acest motiv îl caracterizez pe Just (chiar dacă sînt tentat să-l numesc grăsanul) cu acelaşi cuvînt ca şi prietenii săi: vînjos. Ca bebeluş i se spunea „buflea" şi, în general, stîrnea ilaritate cînd se împiedica şi cădea lat. De atunci avea o aversiune

profundă față de situațiile comice. Ca să fie luat în serios, memorează tot felul de cunoștințe. De cum a învățat să citească, devoră pur și simplu tot ce îi cade în mînă: cărți, broșuri, dicționare despre științele naturii, tehnică, psihologie, criminologie, dar nu numai atît. Avînd o memorie foarte bună, reține o mulțime de date din cărțile citite așa că profesorii săi evitau, în timpul cursurilor, să intre în detalii, fiindcă de prea multe ori trebuia să i se dea cuvîntul lui Justus.

Dacă Justus v-a devenit deja nesuferit, nu pot să fiu decît de acord cu voi. Totuși se spune că are mulți prieteni, numai că, în zilele noastre, sînt discutabile gusturile tinerilor.

Cîte nu sînt de precizat despre Justus și despre ceilalți doi tineri. Aș putea să vă povestesc cum a cîștigat Justus un concurs și cum, de atunci, are permisiunea să circule într-un automobil aurit sau cum a devenit renumit în Rocky Beach și Hollywood pentru talentul său de a găsi ceea ce alții pierd – mai ales animale domestice. Aș putea... Dar cred că mi-am îndeplinit promisiunea pe care le-am făcut-o.

Să înceapă deci relatarea! Spre plăcerea mea personală (mi-am rezervat acest drept față de autorul relatării) vă voi atrage atenția asupra unor lucruri deosebite, ca să-i puteți urmări pe cei trei detectivi în acțiunile lor și – de ce nu – chiar să-i depășiți în rezolvarea cazurilor. Dar veți putea fi doar cu un pas înainte (acest lucru a fost cerut de autor împreună cu cei trei detectivi). În rest treaba voastră! M-ați urmărit pînă aici? Atunci veți răsufla și mai ușurați ca mine pentru că acest cuvînt introductiv s-a încheiat.

Alfred Hitchcock

CEI TREI DETECTIVI

Bob Andrews îşi parcă bicicleta în faţa casei părinteşti din Rocky Beach şi intră. Nici nu închise bine uşa, că mama îl strigă din bucătărie:

— Robert? Tu eşti?

— Da, mamă!

Bob se duse spre uşa bucătăriei. Mama, o brunetă suplă, tocmai era în plină activitate:

— Cum a fost la bibliotecă?

— Ca de obicei, rässpuse Bob.

Niciodată Bob nu considerase treaba aceasta prea palpitantă. Ajuta cu ora la bibliotecă, contra cost; sorta cărţile returnate, le aşeza în rafturi, iar volumele noi le ordona pe domenii de specialitate.

— A sunat prietenul tău Justus. Mama întinse aluatul pe planşetă. Trebuie să-ţi comunic ceva din partea lui.

— Să-mi comunici ceva? făcu Bob ochii mari.

— Mi-am notat, iar biletul îl am în buzunar. Cînd termin cu prăjitura, ţi-l arăt.

— Nu-l ştii pe de rost? Poate are nevoie de mine?

— O comunicare curentă aş putea să o reţin, răspunse mama, dar înştiinţarea lui Justus nu este niciodată obişnuită. Suna ieşit din comun.

— Lui Justus îi face plăcere să se exprime straniu. Bob încerca să rămînă calm. A citit imens şi cîteodată nici nu poţi să-l urmăreşti.

— Nu numai cîteodată, sublinie mama. În tot ce face e un băiat ciudat.

— Mai bine spus e faţă de toţi superior, explică Bob. Mamă, nu poţi să-mi dai acum biletul?

— Imediat, spuse doamna Andrews, în timp ce întindea aluatul şi mai subţire. De altfel, ieri, scria în ziar despre un automobil de lux pe care are voie să-l folosească Just timp de o lună?

— Era publicat rezultatul unui concurs al unei firme de închiriat automobile, explică Bob. Au pus într-o vitrină o oală mare cu fasole. Cine reuşea să ghicească cît mai exact cîte boabe de fasole erau înăuntru urma să poată folosi Rolls–Royce-ul, cu şofer, timp de treizeci de zile. Justus a calculat trei zile pînă a aflat volumul oalei şi cîte boabe de fasole ar putea încape în ea. Şi cu asta a cîştigat. Mamă, te rog, nu-mi poţi da acum biletul?

— Bine, bine! mama lui Bob îşi şterse făina de pe mîini. Dar ce face Just cu Rolls–Royce cu şofer, chiar dacă e vorba doar de treizeci de zile?

— Noi ne-am gîndit să... începu Bob.

Dar mama nu îl mai asculta:

— Acum cîteva zile, am citit despre o femeie care a cîştigat la un concurs al televiziunii un iaht cu motor. Ea trăieşte undeva în munţi şi probabil că a fost dezamăgită, fiindcă nu are ce face acolo cu iahtul. În timp ce vorbea, doamna Andrews scoase o bucată de hîrtie din buzunar. Uite mesajul, citi ea: *Poarta verde, unu roman. Maşina funcţionează.*

— Trăznet! Mulţumesc, mamă! exclamă Bob şi brusc ieşi din casă, cînd mama îl chemă înapoi.

— Robert, pentru Dumnezeu, ce să însemne asta? Ştirea e cifrată?

— Nici gînd! Textul e foarte clar şi precis. Acum, mă grăbesc.

Bob ţîşni pe uşă, sări pe bicicletă şi o luă în viteză spre firma *„Centrul de recuperare a materialelor" – T. Jonas.*

Cînd mergea cu bicicleta, nu îl mai jena ghipsul de la picior. Căpătase această *distincţie de bună purtare*, cum o numea doctorul Altman, încercînd a escalada solitar unul din munţii din apropiere. Orăşelul Rocky Beach e situat într-o cîmpie, mărginită într-o parte de ocean, iar în cealaltă parte de un lanţ muntos. E mult spus că sînt munţi, ci mai corect dealuri de o înălţime respectabilă. Bob a alunecat şi s-a rostogolit pe un povîrniş vreo două sute de metri, rupîndu-şi piciorul în mai multe locuri; un record cum i s-a certificat în spital. Doctorul Altman l-a liniştit că atunci cînd îi va scoate ghipsul, nici nu-şi va

mai aduce aminte de fractură. Cu toate că ghipsul îl incomoda, cînd pedala pe bicicletă abia dacă-şi mai aducea aminte de el.

După ce treci de promenada oraşului Rocky Beach, *„Centrul de recuperare a materialelor" – T. Jonas* nu e situat prea departe. Înainte vreme, firma se numise „Fier vechi – Jonas", dar Justus îşi convinsese unchiul să schimbe denumirea. Acum se comercializau acolo, în afară de fier vechi, şi alte materiale refolosibile şi diferite obiecte bizare, excentrice. Cumpărătorii veneau de departe, dacă aveau nevoie de ceva deosebit ce nu puteau găsi în alte magazine.

Pentru un tînăr cu imaginaţie depozitul era un adevărat paradis. Gardul de lemn care înconjura locul trăda deja caracterul deosebit. Titus Jonas vopsise gardul în toate nuanţele. Cîţiva artişti din localitate ajutaseră la această treabă, deoarece domnul Jonas le dăruia adeseori materiale pe care le puteau folosi la crearea unor obiecte de artă.

Pe toată latura din faţă erau pictaţi copaci, flori, iazuri verzi cu lebede, putînd fi admirat chiar şi un peisaj marin.

Era desigur cel mai policrom depozit de vechituri din zonă.

Bob trecu de intrarea principală, o poartă masivă din fier forjat, singurul obiect recuperat în întregime, de la o fermă care arsese. Se opri la aproape două sute de metri, într-un colţ unde gardul reprezenta un ocean verde răscolit de furtună, pe a cărui suprafaţă se zbătea o corabie cu două catarge. Aici se aflau cele două scînduri culisoare pe care Justus le transformase într-o intrare secretă – *poarta verde I*. Bob apăsă pe ochiul unui peşte ieşit din valuri şi scîndurile alunecară brusc în părţi. Bob împinse bicicleta înăuntru şi închise poarta. Acum era deja în curtea depozitului, în colţul în care îşi amenajase Justus atelierul.

Acesta era aproape sub cerul liber, acoperit numai cu un blat din lemn de vreo doi metri; sub acest acoperiş îşi depozita domnul Jonas vechiturile mai valoroase. Cînd apăru Bob în atelier, Justus Jonas şedea într-un vechi balansoar şi îşi frămînta între degete buza inferioară, un

semn sigur că mintea-i lucra la turație maximă. Peter Shaw stătea în fața unei mici mașini de tipărit care nimerise în depozit ca fier vechi și pe care Justus o reparase cu multă răbdare. Mașina bocănea ritmat. Peter, un băiat înalt și brunet, împingea niște cartonașe albe înăuntru. Acesta fusese înțelesul din mesajul lui Just: mașina de tipărit funcționează, iar el îl ruga pe Bob să vină prin *poarta verde I* la întîlnire.

Din partea depozitului, unde era situat biroul firmei, băieții nu puteau fi văzuți mai ales de către mătușa Mathilda, o femeie corpolentă, de fapt, sufletul întregii firme. Avea inimă largă și era imens de cumsecade, dar dacă se nimerea prin preajma ei vreunul din băieți nu știa decît un singur lucru: să-l pună la treabă.

Ca un fel de acțiune de autoapărare, Justus reorganizase stivele cu materiale refolosibile în așa fel încît atelierul nu mai putea fi văzut. Astfel se întîlneau acolo nestînjeniți.

După ce Bob își sprijinise bicicleta de o stivă de scînduri, Peter opri mașina și îi întinse unul din cartonașele tipărite.

— Ia uită-te! îl invită el.

Era o carte de vizită de format mare, pe care se putea citi:

Cei trei detectivi ? ? ?

Preluăm orice caz

Primul detectiv: Justus Jonas

Al doilea detectiv: Peter Shaw

Documentare și arhivă: Bob Andrews

— Trăznet! explodă Bob admirativ. Arată a fi o întreprindere serioasă. Deci vrei să-i dai drumul, Just?

— Doar am mai vorbit că deschidem un birou de detectivi, spuse Just. Iar cîștigul meu – o mașină confortabilă la dispoziție timp de treizeci de zile – ne pune în situația fericită să cercetăm enigme oriunde dăm de ele. Cel puțin pe un timp limitat. De aceea putem avea în-

drăzneala să pornim! Ne numim din această clipă *Cei trei detectivi*. În calitatea mea de Prim detectiv, preiau strategia. Peter, Al doilea detectiv, va interveni în acţiunile care cer forţă fizică şi agilitate. Deoarece tu Bob, în momentul de faţă, ai piciorul în ghips, nu poţi participa la urmărirea suspecţilor şi te vei ocupa de documentarea necesară pentru cazurile noastre. În afară de aceasta vei ţine o evidenţă exactă a tuturor investigaţiilor.

— E foarte bine! aprobă Bob. Avînd în vedere şi activitatea mea în bibliotecă, pot să ajung cu uşurinţă la orice material avem nevoie.

— Investigaţiile moderne presupun o documentare aprofundată, mai adăugă Justus. De ce te uiţi suspicios la cărţile noastre de vizită, Bob? Ce te deranjează?

— Semnele de întrebare, răspunse Bob. Ce sens au?

— Aşteptam această întrebare, recunoscu Peter. Justus susţinea că nu numai tu vei întreba, ci oricine altcineva.

— Semnul de întrebare, explică Just, este simbolul universal pentru tot ce este necunoscut. Noi sîntem pregătiţi să rezolvăm orice fel de enigme, mistere sau ciudăţenii. De aceea semnul de întrebare va fi emblema noastră. Cele trei semne de întrebare vor semnifica *Cei trei detectivi*.

Bob căzu pe gînduri intuind că Justus îşi terminase expunerea. Dar se înşela. Justus de abia îşi dăduse drumul:

— Şi în afară de aceasta, cele trei semne de întrebare vor trezi curiozitatea. Oamenii se vor întreba ca şi tine ce semnificaţie au. Vom fi cunoscuţi sub acest semn, care va fi şi o reclamă. Fiecare întreprindere are nevoie de publicitate pentru a atrage clientela.

— Formidabil! izbucni Bob şi puse cartea de vizită înapoi în teancul tipărit. Şi dacă am avea şi un caz de rezolvat ar fi extraordinar!

Peter privi cu subînţeles:

— Bob, dar noi avem un caz!

— Obiectez, îl întrerupse Justus şi se reaşeză în balansoar. Expresia feţei îi trăda concentrarea. Faţa de obicei rotundă, părea mai matură. Trupul său vînjos

arăta cu uşurinţă gras dacă nu stătea în picioare.

— Din păcate nu e de depăşit decît un mic obstacol. Am avea un caz, şi sînt convins că l-am putea rezolva cu uşurinţă, dar încă nu ni s-au solicitat serviciile.

— Cum vine asta? întrebă Bob.

— Alfred Hitchcock caută pentru următorul său film o casă cu fantome, spuse Peter. Tata a auzit asta la studiou.

Domnul Shaw lucra ca expert în probleme de cascadorie la una din societăţile cinematografice din Hollywood, nu departe de Rocky Beach, dincolo de munţi.

— O casă cu stafii! se încruntă Bob. Cum poate fi o astfel de casă un caz pentru noi?

— Am putea să cercetăm casa şi să constatăm dacă sînt sau nu fantome. Ar fi o publicitate extraordinară pentru firma noastră şi ne-ar ajuta să pornim cu dreptul în activitatea de investigaţie.

— Numai că domnul Hitchcock nu ne-a rugat să facem aceasta, adică să căutăm o casă cu stafii, ripostă Bob. Probabil că acesta este micul obstacol?

— Deci trebuie să-l convingem să ne solicite serviciile, spuse Just. Acesta ar fi primul pas.

— Evident, aprobă Bob sarcastic. În fond ce problemă dificilă este să baţi la uşa unui renumit regizor de filme şi să-i spui: „Vrem să stăm puţin de vorbă, domnule."

— În principiu ideea nu e rea, spuse Just. L-am sunat deja pe domnul Hitchcock ca să ne stabilească o întîlnire.

— Chiar aşa? Peter şi părea la fel de surprins ca şi Bob. Şi a spus cînd putem veni?

— Nu, recunoscu Just. Secretara lui nici nu mi-a permis să vorbesc cu el.

— Era şi normal, şopti Peter.

— Chiar mi-a atras atenţia că va chema poliţia, dacă venim prin apropiere, continuă Just. Secretara lui Alfred Hitchcock a urmat şcoala aici, în Rocky Beach. Era cu cîţiva ani mai mare ca noi, aşa că sigur vă mai amintiţi de ea. Se numeşte Henrietta Larson.

— Henrietta plutonierul! se amuză Peter. Cum să

nu-mi amintesc de ea?

— Era mereu înconjurată de o gaşcă de bătăuşi şi îi chinuia pe cei mai firavi, completă Bob. Dacă Henrietta Larson este secretara domnului Hitchcock, mai bine abandonăm. Nici trei tigri nu pot trece de ea, dar noi!

— Obstacolele, replică Just, fac viaţa interesantă. Mîine de dimineaţă mergem toţi cu maşina noastră elegantă să-i facem o vizită domnului Hitchcock, la Hollywood.

— Şi Henrietta ne dă pe mîna poliţiei! completă Bob agitat. Mîine am toată ziua treabă la bibliotecă.

— Atunci voi merge împreună cu Peter. O să sun la firma de închirieri ca să-i anunţ că îmi trebuie maşina, mîine, de la orele zece. Iar tu, Bob, continuă Justus, dacă tot eşti la bibliotecă, caută nişte materiale în colecţia de reviste.

Şi scrise *castelul fantomei* pe spatele unei cărţi de vizită pe care i-o întinse lui Bob. Acesta citi şi înghiţi în sec.

— Ei bine, Just, dacă aşa crezi...

— Cei trei detectivi au intrat în acţiune, declară Justus solemn. E bine să aveţi mereu cărţi de vizită la voi, ca să vă prezentaţi. Iar, mîine, toată lumea la posturi!

O VIZITĂ CU GÎNDURI TAINICE

În dimineața următoare, Peter și Justus așteptau de o bună perioadă de timp în fața porții de fier a Centrului de recuperare a materialelor T. Jonas sosirea Rolls-Royce-ului. Amîndoi purtau costume de duminică de stofă, cămăși albe și cravate; părul îl aveau pieptănat îngrijit iar fețele bronzate le accentuau ținuta de duminică. Cînd sosi în cele din urmă mașina, strălucirea capotei acesteia puse în umbră efortul lor de a arăta impecabil. Era un Rolls-Royce, marcă mai veche, cu niște faruri rotunde uriașe și o capotă de motor deosebit de lungă. Caroseria era colțuroasă, dar toate ornamentele și chiar și bara de protecție fuseseră aurite și străluceau asemeni unor bijuterii. Lacul negru era pur și simplu ca oglinda.

— Ce chestie! exclamă Peter plin de respect, în timp ce mașina parca lîngă ei. Pare că aparține unui hodorog de multimilionar.

— Rolls-Royce-ul este cea mai scumpă mașină de serie a lumii, explică Justus. Modelul acesta a fost construit inițial pentru un șeic bogat din Arabia, cu un apetit special pentru lux. Acum firma folosește mașina în scopuri publicitare.

Șoferul se extrase agil de după volan; era un bărbat mușchiulos, dar suplu, de aproape doi metri, însă cu o față prelungă și cumsecade. Își scoase șapca de serviciu și se adresă lui Justus:

— Domnul Jonas? Eu sînt șoferul Morton.

— Bună ziua, domnule Morton, răspunse Justus. Puteți să-mi spuneți doar Justus.

— Vă rog, tinere domn, Morton devenise trist. Trebuie să îmi spuneți Morton, așa se cade. Și se mai cade ca eu să mă adresez clienților tot așa cum se cuvine. Acum dumneavoastră sînteți stăpînii mei și eu aș vrea să mențin conveniențele.

— Bine, bine, Morton, cedă Justus. Dacă așa se cade?

— Vă mulțumesc tinere domn. Automobilul și cu mine vă stăm la dispoziție timp de treizeci de zile.

— Treizeci de zile şi de nopţi, preciză Justus. Aşa era în condiţiile concursului.

—Desigur, tinere domn! Morton deschise portiera din spate. Poftiţi, vă rog!

— Mulţumesc, rosti Justus în timp ce urca cu Peter. Dar nu trebuie să ne deschideţi uşa. Nu sîntem încă suficient de bătrîni pentru un astfel de gest.

— Dacă îmi permiteţi, replică Morton, aş prefera sămi îndeplinesc îndatoririle în modul meu obişnuit. Altfel îmi ies din mînă.

— Am înţeles! şopti Justus, cufundat în gînduri în timp ce Morton se urca la locul său în spatele volanului. Dar s-ar putea să fim nevoiţi cîteodată să coborîm sau să urcăm foarte repede. Atunci n-avem cum să te aşteptăm, Morton. Nu s-ar putea ca pe parcursul unui drum să urcăm şi să coborîm singuri, iar dumneata să ne ajuţi doar la începutul şi la sfîrşitul fiecărei călătorii?

— Desigur, tinere domn! O propunere excelentă.

Şi cei doi îl văzură pe şoferul mult prea stilat zîmbind.

— Şi evident noi nu sîntem nici aşa de gomoşi ca domnii pe care-i conduceţi dumneavoastră de obicei, continuă Justus. Noi avem cîteodată nişte obiective mai bizare... Poftiţi, asta poate vă explică mai bine.

Îi întinse şoferului una din cărţile de vizită, pe care acesta o studie cu atenţie.

— Înţeleg, tinere domn, spuse el apoi. Sînt încîntat de această cursă. Este totuşi o schimbare să conduc o dată nişte oameni tineri, dornici de aventură. Pasagerii mei în ultimul timp, au fost destul de în vîrstă şi foarte grijulii. Vă rog, care este primul obiectiv?

Peter şi Justus îl găseau deja pe şofer ca fiind foarte simpatic.

— Am dori să mergem la studioul Universum din Hollywood, la domnul Alfred Hitchcock, preciză Justus. L-am sunat ieri.

— Desigur, domnii mei.

În clipa următoare, automobilul luxos ţîşni spre şoseaua care ducea peste munţi spre Hollywood. Morton spuse peste umăr:

— Aş vrea să vă atrag atenţia că automobilul este dotat cu un telefon şi un compartiment de răcoritoare. Amîndouă vă stau, evident, la dispoziţie.

— Mulţumesc! se auzi glasul politicos al lui Justus,

care se purta deja aşa de plin de demnitate cum, de fapt, se cădea unor pasageri ai unui asemenea automobil.

Deschise un sertar şi scoase de acolo un telefon, bineînţeles aurit ca şi omamentele maşinii. În loc de disc, trebuia să apeşi pe un buton.

— Radiotelefon, explică Justus prietenului său. Se apasă pe buton şi se spune oficiului poştal numărul dorit. Dar cred că nu avem nevoie de el în momentul de faţă.

Cu un uşor regret Justus puse aparatul la locul său şi se afundă în pernele de piele.

Drumul se scurse plăcut, dar fără evenimente . După scurt timp, trecură de străzile comerciale ale Hollywood-ului. Cu cît se apropiau mai mult de ţintă, cu atît Peter se foia mai mult pe partea sa de banchetă.

— Just, începu el, ai vreo idee cum putem intra în studiou. Doar ştii că toate studiourile au nişte ziduri teribil de înalte şi că intrările sînt păzite, pentru ca oamenii ca noi să rămînă pe afară. Niciodată nu vom putea intra!

— Am un plan, spuse Justus. Să sperăm că va merge. Se pare că am ajuns.

Tocmai treceau pe lîngă un zid înalt din beton care se întindea pe lungimea a două străzi. Pe o placă mare, aplicată pe zid era scris „Universum-Studio". Zidul avea doar un singur rost, să-i ţină departe pe intruşi, cum de altfel spusese şi Peter.

În mijloc era o poartă înaltă din fier, în acel moment, deschisă. Un bărbat în uniformă şedea într-o cabină de sticlă lîngă intrare. Morton conduse maşina spre poartă, dar gardianul sări în picioare.

— Hei, o clipă! strigă el. Unde daţi buznai?

— Dorim să mergem la domnul Alfred Hitchcock.

— Aveţi permis de liberă trecere? se interesă paznicul.

— Nu am considerat că este necesar să avem un asemenea permis, răspunse Morton. Tînărul domn l-a sunat pe domnul Hitchcock.

Şi aşa era, chiar dacă Justus nu reuşise să vorbească cu domnul Hitchcock.

— Aşa?

Paznicul se scărpină nehotărît sub şapcă.

Justus coborî geamul şi se aplecă în afară.

— Om bun, spuse el şi Peter înţepeni de mirare, deoarece Justus vorbea atît de blînd, cum nu îl mai auzise

vreodată, şi gîndi că sigur exersase pe ascuns.

— Om bun, ce nu ne permite deplasarea?

— Doamne? şopti Peter.

El ştia că Justus jucase de mic copil în diferite piese de teatru şi că putea imita destul de bine, dar în acest rol Peter nu-şi văzuse niciodată prietenul.

Justus îşi umflase obrajii şi îşi răsfrînse buzele, devenind o copie a lui Alfred Hitchcock. E adevărat un Alfred Hitchcock destul de impertinent, dar semăna.

— Mda, dar trebuie să ştiu cine îl caută pe domnul Hitchcock, spuse portarul nervos.

— Lăsaţi-o baltă! schimbă brusc tonul Justus şi îi mai aruncă paznicului o privire dispreţuitoate. Probabil că este mai bine să-l sun pe unchiul meu.

Scoase telefonul auriu, apăsă pe buton şi spuse un număr în receptor. Era numărul *„Centrului de materiale refolosibile T. Jonas"*. Într-adevăr Justus îşi suna unchiul. Paznicul mai cercetă o dată cu privirea vehicolul ce impresiona pe oricine, îl fixă pe Justus Jonas, care vorbea în receptorul aparatului aurit şi cedă îndatoritor:

— Vă rog! Puteţi trece! O să anunţ că aţi sosit.

— Mulţumesc, spuse Justus. Liber, Morton.

Automobilul îşi continuă drumul. Justus se rezemă de speteaza banchetei confortabile, cînd cotiră într-o alee îngustă, mărginită în dreapta şi în stînga de palmieri şi de un gazon verde. În zonă se vedeau zeci de vile micuţe. În depărtare, se profilau cupolele marelui studiou, unde se realizau filmările. Actori machiaţi şi costumaţi se îndreptau spre una din clădiri.

Cu toate că maşina se afla acum în curtea studioului, Peter încă nu putea să-şi închipuie cum intenţiona prietenul său să pătrundă pînă la Alfred Hitchcock. Dar nu avea prea mult timp pentru gîndit, deoarece Morton frînă în faţa unei vile mari. Ca şi în alte studiouri şi aici fiecare producător sau regizor avea o casă proprie, unde putea lucra liniştit. Pe o firmă se distingeau litere frumos desenate: ALFRED HITCHCOCK.

— Aşteaptă-ne aici, Morton, ordonă Justus cînd şoferul 'e deschise portiera. Încă nu ştiu cît va dura.

Justus porni înainte, urcă cîteva trepte şi pătrunse printr-o uşă de sticlă în sala de primire cu aer condiţionat. O tînără blondă, din spatele unei mese de scris, tocmai punea receptorul în furcă. Cu greu reuşi Peter să

recunoască în acestă domnişoară pe fosta lor colegă, Henrietta Larson, dar cînd deschise gura, ştiu imediat cine e în faţa lor.

— Aha! Henrietta îşi puse mîinile în şolduri şi îl scurtă pe Justus Jonas. Îndrăzniţi totuşi să apăreţi aici! Să faceţi pe nepoţii domnului Hitchcock! Vom vedea de cît timp are nevoie paza studioului ca să vă dea afară!

Peter simţi cum îi piere tot curajul, cînd ea întinse din nou mîna spre telefon.

— Numai o clipă! se rugă Justus.

— O clipă? Dar de ce? întrebă Henrietta Larson furioasă. Te strecori pînă aici şi povesteşti paznicului că eşti nepotul domnului Hitchcock...

— Nu este adevărat, îşi apără Peter prietenul. Paznicul a ajuns singur la această concluzie.

— Tu să taci! îl avertiză Henrietta. Justus Jonas e un pericol public şi o să mă ocup eu ca să nu mai aibă nici un fel de tupeu!

Se aplecă din nou asupra telefonului. Justus începu din nou să vorbească:

— Graba strică treaba, domnişoară Larson.

Peter tresări. Justus folosea din nou acel limbaj elevat şi se transformase, într-o clipă, în acel personaj care îl impresionase aşa de mult pe portar - imaginea tînărului Alfred Hitchcock.

— Eu sînt convins că domnului Hitchcock îi va place această mică reprezentaţie a mea, încheie Justus.

Henrietta Larson îşi ridică privirea şi scăpă receptorul din mînă de parcă fusese curentată.

— Cum? începu ea. Tu... O fracţiune de secundă nu-şi găsi cuvintele, dar după aceea se înfurie. Evident, Justus Jonas, aş putea să jur că domnul Hitchcock va dori să vadă această reprezentaţie!

— Hm... Domnişoară Larson?

Cei doi băieţi se întoarseră speriaţi cînd auziră o voce în spatele lor. Şi Henrietta părea jenată. În canatul uşii biroului, domnul Hitchcock îi privea.

— S-a întîmplat ceva, domnişoară Larson? întrebă renumitul regizor.

—Vă rog să decideţi dumneavoastră dacă s-a întîmplat ceva, domnule Hitchcock, spuse Henrietta. Acest tînăr vrea să vă arate ceva ce vă va interesa în mod deosebit.

—Regret, mormăi Alfred Hithcock. Astăzi nu pot primi

pe nimeni. Poţi să-i concediezi.

—Sînt convisă că v-ar face plăcere să-i vedeţi, domnule Hitchcock, insistă Henrietta Larson.

Tonul ei nu-i plăcea lui Peter. Şi domnul Hitchcock sesizase ceva, deoarece se uită întrebător la cei doi şi ridică din umeri.

— Bine! Veniţi cu mine, flăcăi!

Se întoarse şi păşi spre masa de scris, care era cam de mărimea unui teren de tenis. Se aşeză într-un scaun rotativ, iar Peter şi Justus rămaseră în picioare. Henrietta închise uşa de legătură între cele două încăperi.

— Ei, băieţi! începu domnul Hitchcock, la ce trebuia să mă uit? Vă acord numai cinci minute.

—Voiam să vă arăt aceasta, domnule, spuse Justus cu respect şi scoase o carte de vizită a celor trei detectivi.

Peter putea constata că Justus urma un plan strategic pe care probabil îl pusese mai devreme la punct. Părea că acest plan chiar funcţiona. Domnul Hitchcock luă cartea de vizită şi o citi cu atenţie.

— Hm, mormăi el. Deci sînteţi detectivi. Pot să vă întreb ce înseamnă semnele de întrebare? E un simbol al dubiilor referitoare la incapacitatea voastră?

— Nu, domnule! zîmbi Justus. Ele sînt emblema firmei. E şocantă şi va stîrni curiozitatea. Şi prin ele oamenii îşi vor aminti cu uşurinţă de noi.

— Aha! îşi drese glasul Alfred Hitchcock! Deci vă faceţi şi publicitate.

— Nici o afacere nu se concretizează, dacă nu e cunoscută, replică Justus.

— Nu asta este problema, punctă domnul Hithcock. A propos de afaceri. Ce vă aduce la mine?

—Vrem să căutăm o casă cu fantome pentru dumneavoastră, domnule.

—O casă cu stafii? regizorul îi privi mirat. De ce credeţi că eu am nevoie de aşa ceva?

—Am aflat că dumneavoastră căutaţi o casă cu fantome sau,mă rog,cu stafii pentru viitorul dumneavoastră film, explică Justus. Cei trei detectivi vor să vă ajute în această încercare.

Alfred Hitchcock rîse înfundat.

— Doi dintre agenţii mei sînt deja în căutarea unei case adecvate, preciză el . Au tatonat, dar nu prea există

multe clădirii cu locuitori supranaturali. Dar sînt convins că oamenii mei vor găsi casa corespunzătoare.

—Dar dacă am găsi noi o casă potrivită pentru dumneavostră, prin apropiere, turnarea filmului ar fi mult mai simplă? licită Justus.

— Regret, tinere, dar nu văd de ce aş accepta.

— Nu vrem bani, domnule, spuse Justus. Dar toţi detectivii renumiţi îşi descriu cazurile în romane: Sherlock Holmes, Ellery Queen, Hercule Poirot. Am ajuns la concluzia că abia acest lucru i-a făcut renumiţi. Pentru a fi cunoscuţi de cei care vreodată vor apela la serviciile noastre, Robert Arthur Andrews, tatăl lui Bob, va relata cazurile noastre în cărţi.

—Ei şi? Alfred Hitchcock privindu-şi ceasul nerăbdător.

—Noi ne-am gîndit, domnule Hitchcock, că dumneavostră nu aţi fi dispus ca relatarea primului nostru caz să apară sub numele dumneavoastră...

— Exclus! Vă rog, cînd veţi pleca, să-i spuneţi domnişoarei Larson să vină pînă la mine.

— Desigur, domnule.

Justus părea dărîmat cînd se puse în mişcare spre uşă. Aproape că ajunseră cînd domnul Hitchcock îi opri.

— O clipă!

— Da, domnule.

Cei doi se întoarseră. Alfred Hitchcock îi privea încruntat.

— Cred că nu aţi fost foarte sinceri. Despre ce era de părere domnişoara Larson că ar trebui să văd neapărat? Doar nu se referea la cartea voastră de vizită?

— Ştiţi, e vorba... începu Justus ezitînd, eu pot să imit foarte bine alţi oameni. Domnişoara Larson era de părere că v-ar putea interesa cum aţi arătat ca băiat.

— Eu... ca băiat? În vocea renumitului regizor se strecură o undă de nemulţumire, trăsăturile i se aspriră. Ce vrei să spui?

— Priviţi, domnule!

Faţa lui Justus se transformă iar. Tonul îi deveni mai grav; vorbea blazat.

— Mă gîndeam, domnule, spuse el cu un accent complet străin, că s-ar putea ca în vreun film să vreţi să apăreţi tînăr, şi pentru această situaţie...

Domnul Hitchcock se încruntă. Faţa i se înroşise de

supărare.

— Oribil! izbucni el. Termină imediat!

— Nu credeţi că v-am nimerit destul de bine? întrebă Justus. N-aţi arătat aşa la anii mei?

— Niciodată! Eram un băiat înalt, sclipind de isteţime, în nici un caz caricatura oribilă pe care mi-ai prezentat-o!

— Atunci va mai trebui să exersez, oftă Justus. Prietenii mei îmi spuseseră că este destul de bine.

— Îţi interzic cu desăvîrşire! tună Alfred Hitchcock. Nu-ţi permit! Promite-mi că nu vei mai prezenta această caricatură niciodată. Iar eu... fir-ar să fie, eu voi scrie un cuvînt înainte pentru cartea despre care mi-aţi pomenit.

— Vă mulţumim, domnule! spuse Justus. Deci doriţi să vă căutăm o casă cu fantome?

— Bine, bine! Nu vă pot promite că o voi şi folosi, dar căutaţi. Şi vedeţi de ştergeţi-o cît mai repede, ca să nu-mi pierd şi ultima fărîmă de răbdare. Tinerii ca tine, Justus Jonas, nu ajung bine. Eşti prea şmecher şi asta nu se termină bine.

Justus şi Peter se grăbiră spre automobilul lor, iar Alfred Hitchcock se cufundă în nişte gînduri sumbre:

(Şi cum să nu te miri? Mă simţeam păcălit, înşelat, excrocat, dus de nas. Aceşti, trei detectivi îşi pregătiseră intrarea mult prea meticulos. (Ah, ce caricatură oribilă!) Ce mai îmi rămînea de făcut decît să mă ocup de ei?)

PALAVRE DESPRE CASTELUL FANTOMEI

Era după-amiaza tîrziu. Bob își împingea gîfîind bicicleta spre poarta verde I. Și sigur nu avea nevoie în acel moment de o pană.

Sprijini bicicleta de o stivă de scînduri. Dinspre birou se auzea vocea doamnei Jonas; le dădea lui Kenneth și Patrick, celor două ajutoare ale soțului ei, diferite îndrumări. Numai că Justus și Peter nu erau în atelier.

Bob prevăzuse asta, așa că se strecură în spatele mașinii de tipărit și împinse un vechi grilaj de fier într-o parte, sprijinit din întîmplare de bancul de lucru. În spatele grilajului era un tub de tablă. Bob se furișă în deschisătura tubului, trase grilajul înapoi și se tîrî prin țeavă, pe cît de repede îi permitea piciorul în gips. Acesta era tunelul II, una din intrările secrete care duceau spre Centrala băieților. Culoarul se termina în fața unei plăci de lemn. Bob împinse placa, aceasta cedă și el pătrunse în locul dorit.

Centrala era o rulotă veche de vreo zece metri, pe care Titus Jonas o cumpărase la mîna a doua, cu aproape un an în urmă. Cum caroseria fusese cam boțită într-un accident, unchiul Titus nu găsi nici un cumpărător pentru ea, fiind prea deteriorată. Așa că Justus primise binecuvîntarea să o folosească ca birou. În decursul a cîteva luni, cei trei băieți stivuiseră în jurul rulotei cu ajutorul lui Patrick și al lui Kenneth munți de vechituri.

Totul fusese gîndit strategic. Din afară nu se vedea decît o grămadă de bare de fier, o scară de incendiu, o stivă de scînduri pentru construcții și alte lucruri asemănătoare ce o ascundeau complet.

Domnul Jonas probabil că uitase de ea. Și în afară de băieți nimeni nu mai știa că rulota ascunsă era folosită ca birou, laborator și cameră obscură, avînd mai multe căi secrete de acces.

Cînd ieși la celălalt capăt al tubului, Bob îl văzu pe

Justus țintuit într-un scaun rotativ pe care îl reparase singur. Obiectul arsese parțial într-un incendiu. (Tot mobilierul din *Centrală* se compunea din astfel de vechituri pe care băieții le recondiționaseră.) Peter Shaw ședea în fața lui Justus lîngă masa de scris.

— Cam tîrziu, îl mustră Just.

De parcă Bob n-ar fi știut și el acest lucru!

— Am avut o pană, respiră Bob precipitat. Am intrat într-un cui chiar în fața bibliotecii.

— Ai descoperit ceva?

— Evident. Am găsit date despre castelul fantomei mai multe decît avem nevoie.

— Castelul fantomei? exclamă Peter. Nu-mi place numele.N-ar fi un titlu inspirat.Să-i spunem*Castelul groazei*.

— Așteaptă, nu te repezi, am vești bune, interveni Bob. O familie compusă din cinci membri a încercat să înnopteze acolo, dar ...

— Ia-o de la început, îi ceru Justus hotărît.Povestește într-o ordine.

— Bine. Bob deschise un plic mare maro pe care îl adusese cu sine. Dar, mai întîi, vreau să vă spun că Skinny Norris m-a urmărit toată dimineața, băgîndu-și nasul în toate.

— Sper că l-ai amețit ca să nu priceapă nimic tîmpitul ăsta? sări Peter.

— Evident că nu i-am povestit! Dar pur și simplu nu am reușit să scap de el. Cînd am ajuns la bibliotecă, m-a oprit și tot trăncănea despre automobilul pe care are voie Justus să-l folosească timp de treizeci de zile. Îl muncea să știe la ce-i folosește lui Just.

— Skinny e pur și simplu invidios, oftă Justus. Și-a luat primul dintre cei de vîrsta noastră carnetul de conducere și acum apărem noi cu șofer la scară.

— O fi! La bibliotecă, continuă Bob încruntat, mă urmărea tot timpul cum căutat în reviste și ziare vechi. M-am străduit să nu-i permit să vadă ce consultam, dar...

— Dar? întrebă Primul detectiv, în persoana lui Justus.

— Știi? Cartea noastră de vizită pe care tu ai scris

"castelul fantomei", cînd m-ai rugat să caut tot ce găsesc despre el...

— Presupun că a-i pus-o la îndemînă, înainte de a căuta în cărţi, şi, după aceea, a dispărut?

Bob îl privi surprins.

— De unde ştii, Justus?

— Nu ai fi început să vorbeşti despre cartea de vizită, dacă nu ai fi constatat că îţi lipseşte, explică Justus. Şi locul unde se poate pierde cel mai uşor este masa cu cataloage.

— Ei da, chiar aşa a fost, spuse Bob. Cred că am lăsat cartea de vizită pe masă. Dacă a luat-o Skinny Norris nu pot să jur, dar, cînd a plecat, părea foarte mulţumit.

— Nu ne puteam ocupa acum de Skinny Norris, hotărî Justus. Avem un caz interesant pe care trebuie să-l rezolvăm. Ia povesteşte ce ai găsit!

— Aşteptaţi! Bob scoase din plic cîteva foi scrise şi începu: castelul fantomei este situat pe povîrnişul unei rîpe, undeva în munţii din apropierea Hollywood-ului, în locul numit "Canyonul Negru". Clădirea s-a numit iniţial Castelul Terrill şi-a fost construit de un actor de cinema pe nume Stephan Terrill. Acest domn Terrill a fost celebru pe vremea filmului mut. Juca mai ales în filme de groază roluri de vampiri, vîrcolaci şi alte asemenea aiureli. Şi a conceput arhitectura clădirii după modelul unui castel cu stafii dintr-unul din filmele sale. A decorat încăperile cu tot felul de armuri, sarcofage egiptene cu mumii şi alte obiecte sinistre, asemănătoare recuzitei din filmele în care jucase el pe timpuri.

— E palpitant, comentă Justus.

— Poate pentru gustul tău! scutură din cap Peter îngrozit. Şi ce s-a întîmplat cu acest Stephan Terrill?

— Acest actor celebru era cunoscut, în toată lumea, ca *omul cu o mie de feţe*. Dar s-a inventat filmul sonor. Şi ... s-a constatat că Terrill are o voce stridentă şi că mai e şi peltic.

— Excelent! se bucură Peter. Monstrul cu voce de femeie! Cred că îţi venea să-ţi iei cîmpii de ce caraghios era un vampir cu voce piţigăiată?

— Aşa s-a şi întîmplat. Stephan Terrill a trebuit să

renunţe la cariera cinematografică. Şi-a concediat servitorii, şi-a gonit din preajmă şi cel mai bun prieten, managerul său, un oarecare Jonathan Rex. Şi, în cele din urmă, nu mai răspunse nici la scrisori şi nici la telefon.

Se claustră în castelul său de pe stîncă şi deveni din strigoi călugăr. Cu timpul oamenii l-au uitat. Într-o zi se descoperi epava unei maşini, cam la patruzeci de kilometri la nord de Hollywood. Maşina părăsise şoseaua şi se prăbuşise de pe stînci direct în mare.

— Şi? Care este legătura cu Stephan Terrill? îl întrerupse Peter.

— Poliţia a constatat că e vorba de maşina lui Terrill, explică Bob. Cadavrul însă n-a fost descoperit, dar nimeni n-a sesizat acest lucru. Probabil că s-a dat o interpretare plauzibilă - fusese luat de flux.

— Probabil! Peter părea îngîndurat. Crezi că intenţionat a ieşit de pe şosea şi s-a prăbuşit? Sau a fost un accident?

— Acest lucru nu se ştie cu siguranţă, răspunse Bob. Cînd poliţia se deplasă să cerceteze cu atenţie castelul, poarta era larg deschisă, iar prin apropiere nu era nimeni. În timpul percheziţiei găsiră în bibliotecă un bilet pe care era scris... Bob privi în notiţele sale... *Lumea nu mă va mai vedea niciodată viu, dar duhul meu nu va părăsi niciodată această casă. Blestemat să fie acest castel în veci.* Biletul era semnat de Stephan Terrill.

— Nu, dragul meu, exclamă Peter. Cu cît aflu mai multe lucruri despre acest castel cu atît îmi place mai puţin.

— Dimpotrivă, explică Justus. Devine tot mai palpitant! Continuă, Bob!

— Aşa! Poliţia a cotrobăit prin toate colţurile castelului dar în afară de bilet nu mai găsiră nici o urmă a lui Stephan Terrill. S-a aflat ulterior că avea o mulţime de datorii la o bancă, ipotecîndu-şi pînă şi castelul. Banca presupunînd că se găsesc obiecte de valoare a trimis cîţiva oameni ca să recupereze din datorii. Dar bărbaţii deveniră ciudat de nervoşi în castel - de ce nu putură explica - şi, în cele din urmă, refuzară să finalizeze inventarierea. Spuneau că au văzut lucruri bizare în castel, dar

nu reuşiră să le descrie. În cele din urmă banca încercă să vîndă castelul, aşa cum era. Dar fiecare posibil cumpărător care intra în casă simţea, după scurt timp, nişte fiori insuportabili. Un intermediar de vînzări de case încercă să petreacă o noapte întreagă în castel, ca să dovedească că totul nu este decît o închipuire. Pe la miezul nopţii, a fugit aşa de înspăimîntat, încît a parcurs tot drumul pînă în vale numai într-o fugă.

Justus părea încîntat.

Peter însă înghiţea în sec.

— Mai departe, ceru Justus. E mai grozav decît mi-am putut închipui!

— S-au mai încumetat şi alţii să înnopteze în casă, relată Bob. O mică stea din lumea actorilor a încercat acest lucru ca să-şi facă publicitate. Nu a rezistat nici măcar pînă la miezul nopţii; cînd au dat de ea, tremura aşa de tare că abia putea vorbi. Cei din preajmă au înţeles cîte ceva despre o fantomă albastră şi despre o pîclă stranie.

— Fantoma albastră! Negura groazei... Peter îşi umezi buzele. Şi altceva? Vreun călăreţ fără cap, vreo fantomă zornăind din lanţuri?

— Lasă-l pe Bob să termine! îl apostrofă Justus. Am isprăvi mai repede!

— Dacă m-ai întreba pe mine, mormăi Peter, nici nu ar mai trebui să continue. Mie îmi ajunge.

Justus nu îl ascultă:

— Mai e ceva, Bob?

— Da, cum să nu! S-au întîmplat mai multe lucruri ciudate. O dată s-a mutat o familie din cinci membrii. Banca le îngăduise să locuiască un an fără să plătească chirie, doar doar reuşesc să rupă vraja. Dar nu au mai dat peste cei cinci. Au dispărut toţi, din prima noapte.

— Au intervenit şi alte indicii neobişnuite? îl interogă Justus în continuare. Şoapte stranii, suspine, urlete, apariţii de fantome sau ceva asemănător?

— Nu chiar de la început. Dar mai tîrziu au fost semnalate. Suspine îndepărtate, din cînd în cînd, cîte o nălucă care urca scările, cîteodată ecoul unui oftat sfîşietor; din încăperile subterane răzbăteau strigăte înnăbuşite.

Mulți relatau că auziseră un fel de muzică sinistră de orgă dezacordată. Alții au văzut chiar o fantomă care cînta la orgă, așa ca un fel de fum sclipitor albastru. De aceea au și numit-o fantoma albastră.

— S-au cercetat aceste apariții stranii?

— Au venit cîțiva oameni de știință în castel, spuse Bob. N-au văzut și auzit prea multe lucruri. Dar s-au simțit, în permanență, stînjeniți, nervoși și agitați. După ce au plecat și aceștia, conducerea băncii și-a dat seama că nu va găsi nici un cumpărător. Așa că poarta a fost încuiată și castelul a fost abandonat. Au trecut de atunci mai multe zeci de ani, fără ca cineva să fii petrecut acolo o noapte. Am citit într-un articol că, la un moment dat, au încercat niște vagabonzi să-și instaleze cartierul general în castelul fantomei, dar nici ei nu au rezistat. S-au răspîndit atîtea zvonuri despre castel încît nici un cerșetor nu a mai îndrăznit să se apropie. În ultimii ani, nu s-a mai menționat nimic despre acest castel al groazei prin ziare sau reviste. Am ajuns la concluzia încheie Bob, că această clădire e încă în picioare, dar abandonată. Banca nu a reușit să o vîndă și niciodată nu a mai intrat cineva acolo... Și în fond ce să caute?

— Asta mă întreb și eu? ripostă Peter. Pe mine nu m-ar putea convinge cineva să mă duc acolo.

— Evident, că noi vom merge acolo, preciză Justus, și încă în această seară. Vom face o vizită la *Castelul groazei,* cum l-a numit Peter, cu aparatul de fotografiat și un magnetofon. Să vedem dacă sînt fantome pe acolo? Ce ne va atrage atenția ne va folosi la cercetările ulterioare. Sper să existe fantome! Dacă se confirmă speranța mea, atunci domnul Hitchcock are unde filma.

ÎN VIZITĂ LA CASTELUL GROAZEI

Bob își notase mult mai multe lucruri despre Castelul groazei și Justus se apucă să citească notițele cu atenție.

Peter repeta în permanență că nici cu zece cai nu putea fi dus la castel dar cînd se apropie timpul era și el gata de plecare. Îmbrăcat în haine adecvate pentru astfel de aventură, Peter nu uită magnetofonul portabil pe care îl achiziționase de la un coleg în schimbul colecției sale de mărci poștale.

Bob se dotase cu un carnet de notițe și cîteva creioane bine ascuțite. Justus își luase aparatul de fotografiat cu bliț.

Peter și Bob povestiseră acasă că toți trei vor să facă o plimbare cu automobilul. Se părea că părinții erau încredințați că totul este în ordine atîta timp cît copii lor erau în compania lui Justus. Și evident știau că șoferul, Morton, e și el prezent.

Nici nu se întunecase bine că limuzina uriașă cu farurile gigantice opri în fața firmei "Jonas". Băieții urcară repede. Justus își procurase o hartă a Canionului Negru și a împrejurimilor. Morton aruncă o privire asupra ei și spuse:

— Foarte bine, domnii mei, și apoi porni mașina.

În timp că se deplasau pe străzile în serpentine, Justus le dădu ultimele instrucțiuni:

— Această vizită, trebuie să ne dea doar primele impresii. Dacă observăm însă ceva deosebit "pac" o poză cu blițul și dacă auzim niște sunete atunci tu, Peter, le înregistrezi.

— Dacă voi fi nevoit să pornesc magnetofonul, preciză Peter, atunci nu veți auzi înregistrat decît clănțănitul meu de dinți.

— Iar tu Bob, continuă Justus, aștepți în mașină, pînă

ce ne întoarcem.

— Bine, remarcă Bob. Al naibii de întunecată e valea asta!

Maşina urca o stradă îngustă. Nicăieri nu se vedea vreo casă.

— Cine a botezat valea asta Canionul Negru a avut nişte motive întemeiate, sugeră Peter.

— Acolo în faţă trebuie să fie un obstacol, constată Just.

O grămadă de pietre şi de grohotiş bloca strada. În zonă povîrnişurile erau pline de tufişuri răzleţe, dar iarba nu prea creştea. Adeseori se rostogoleau pietre în drum. De data aceasta se pare că avalanşa smulsese şi cîteva scînduri din gardul de pe margine care trebuia să protejeze strada de pietre.

Morton încetini spre marginea drumului.

— Mă tem că nu putem trece, explică el. Dar după hartă am impresia că drumul nu duce mult mai departe. Mai e curba din faţă şi apoi cîteva sute de metri.

— Îţi mulţumim, Morton. Hai, Peter! Ultima bucată o luăm la picior.

Amîndoi coborîră din maşină.

— Într-o oră sîntem înapoi, preciză Justus.

Morton era deja ocupat să întoarcă automobilul.

— Văleu, spuse Peter Shaw, totul aici îţi produce fiori.

Justus şedea pe vine alături de el dar nu spunea nimic.

Scruta încordat înainte. La capătul văii întunecate şi înguste se vedeau contururile unei clădiri ce se profila pe fundalul cerului înstelat, distingîndu-se turnul rotund cu acoperişul ascuţit. Mai mult decît acest turn însă nu se vedea nimic din Castelul Groazei. În vîrful povîrnişului, în capătul văii stîncoase, clădirea era înconjurată de umbre sinistre.

— Cred că ar fi mai bine să venim ziua, ca să nu ne rătăcim, justifică Peter.

Justus clătină din cap.

— Ziua nu se întîmplă nimic, spuse el. Numai noaptea i-a apucat pe toţi acea spaimă teribilă.

— Îi uiţi pe bărbaţii de la bancă, îl contrazise Peter. Şi

afară de aceasta nu vreau să mă apuce o spaimă teribilă. Şi aşa nu mai am mult.

— Şi eu simt la fel, recunoscu Just, am senzaţia că am înghiţit nişte fluturi.

— Atunci să ne întoarcem! se rugă Peter. Am făcut destul în seara aceasta. Să ne întoarcem la *Centrală* şi să facem alte planuri.

— Am deja alte planuri, spuse Justus şi se ridică în picioare. Intenţionez să petrec astă-seară o oră la castel.

Merse mai departe şi îşi căută cu lanterna loc de trecere printre bolovanii căzuţi. În clipa următoare, îl ajunse şi Peter din urmă.

— Dar dacă ne întîlnim cu fantoma? Sau cu strigoiul albastru sau vreun alt duh care îşi face veacul pe aici?

— Tocmai asta îmi doresc, şi Justus lovi cu palma aparatul de fotografiat pe care şi-l agăţase de gît. Dacă reuşesc să fotografiez ceva sîntem renumiţi.

— Dar dacă ne fotografiază el? replică Peter.

— Pst! şopti prietenul său şi stinse lanterna.

Peter tăcu îngrozit. Amîndoi se scufundară în întuneric.

Ceva... sau cineva... cobora spre ei. Peter se lăsă pe vine. Justus îşi pregăti aparatul de fotografiat.

Foarte aproape se auzi rostogolitul pietrelor care se desprinseseră din povîrniş şi, în acea clipă, clipi bliţul lui Justus. În lumina fulgerului Peter văzu doi ochi mari roşii, care se repezeau direct spre ei.

După aceea fiinţa îmblănită trecu de ei, săltă în stradă şi se îndepărtă în salturi. În spatele ei se mai rostogoliră alte cîteva pietre care se opriră la picioarele băieţilor.

— Un iepure! şopti Justus dezamăgit. L-am speriat.

— Noi? exclamă Peter. Nici nu-ţi închipui ce m-a speriat el pe mine!

— Acesta este doar efectul unor zgomote sau mişcări nocturne asupra unui sistem nervos sensibil, spuse Justus. Hai, dăi drumul!

Îl luă pe Peter de braţ şi îl trase după sine.

— Acum nu mai trebuie să ne furişăm. Bliţul meu a trezit fantoma, dacă există una.

— N-ar fi bine să cîntăm? întrebă Peter, care avea mari reţineri în a-l urma pe Just. Dacă vom cînta destul

de tare, atunci s-ar putea să nu mai auzim oftaturile şi suspinele.

— Atunci care mai e poanta, spuse Primul Detectiv netulburat. Nu am venit tocmai pentru ca să auzim suspinele şi oftaturile, dar şi urletele, ţipetele, zornăitul de lanţuri şi toate celelalte, tot apanajul strigoiului?

Peter nu-i mai preciză că nu simţea deloc nevoia să audă nişte suspine, ţipete, urlete sau zornăit de lanţuri. Ştia însă că părerea lui nu conta. Dacă Justus era hotărît să facă ceva, nimic şi nimeni nu-i putêau schimba hotărîrile.

Cu cît se apropiau mai mult de zidurile vechi, cu atît clădirea li se părea mai mare, mai sumbră şi mai neospitalieră. Peter îşi dădea toată silinţa să nu se mai gîndească la toate poveştile pe care le spusese Bob despre castel.

După ce urmară drumul de-al lungul unui zid deteriorat, pătrunseră în curtea castelului.

— Am ajuns, spuse Justus şi se opri.

Deasupra lor se înălţa către cer un turn. Un altul, ceva mai mic părea că îi priveşte ameninţător. Ferestrele prăfuite oglindeau vag lumina stelelor. Deodată le fîlfîi ceva în jurul capului.

— Văleu! strigă Peter. Un liliac!

— Liliecii mănîncă insecte, îi aminti Just, nu oameni.

— Dar dacă unul are poftă de oameni, cine ştie?

Justus întinse mîna spre poarta masivă sculptată şi rosti sigur pe el:

— Trebuie să intrăm.

— Mi-ar place să-mi pot convinge şi picioarele. Ele ar cam vrea să se întoarcă.

— Şi ale mele, recunoscu Justus. Dar ale mele trebuie să mă asculte. Hai!

Şi cei doi porniră. Peter nu putea să-şi lase prietenul singur într-o casă cum era acest castel al fantomei; deci îl urmă. Urcară o veche scară din marmură şi trecură de terasa pavată. Just tocmai vroia să pună mîna pe clanţa uşii cînd Peter îl apucă de braţ.

— Stai! Auzi? Muzica fantomelor!

Cîteva clipe, cei doi avură senzaţia că disting nişte

sunete bizare, care păreau că vin de departe. După aceea se auzi doar concertul nocturn al insectelor şi, din cînd în cînd, zgomotul pe care îl produceau pietrele care se desprindeau din stînci.

— E doar o închipuire, spuse Justus, dar nu prea convingător. Sau e de la un televizor de dincolo de munţi, există asemenea fenomene acustice deosebite.

— Ei da, aşa se poate explica totul, mormăi Peter. Dar dacă era orga veche cu fantoma albastră?

— Atunci ne interesează în mod deosebit, glumi Just. Hai să intrăm!

Apucă clanţa şi apăsă. Cu un scîrţîit prelung, care îl făcu pe Peter să se cutremure, uşa se deschise. Înainte de a-i părăsi tot curajul, cei doi se strecurară înăuntru, iar razele lanternelor le dezvălui un antreu mare şi întunecat.

Trecură pe lîngă nişte coridoare întunecoase care păreau că le suflă în faţă aer stătut şi ajunseră într-o sală mare, înaltă, care se întindea pe două etaje. Justus se opri:

— Aici e salonul castelului. Rămînem exact o oră, după aceea ieşim!

— *Afară* ! auziră deodată un ordin sumbru din toate părţile.

ECOUL DE PE LUMEA CEALALTĂ

— Ai auzit? şopti Peter. Fantoma spune să ieşim. Hai, Justus, nu e bine să ţi se spună aşa ceva de două ori.

— Stai!

— *Stai!* spuse vocea fantomatică, de data aceasta mai clar.

— Mi-am închipuit, constată Justus. E doar ecoul. Salonul este foarte înalt şi rotund. Zidurile rotunjite reflectă foarte bine sunetele. Domnul Terrill a ţinut seama de acest lucru. Numea această încăpere salonul ecoului. Bună idee.

— *Dee...* i se păru lui Peter că i se şopteşte.

Justus avea însă dreptate. Nu trebuie să te temi de ecou.

— Am glumit doar, spuse Peter curajos. Am observat şi eu că e doar ecoul.

Începu să rîdă în hohote. Brusc toată încăperea se umplu de un rîs sinistru.

— *Ha, ha, ha, ha! Ho, ho, ho, ho!* răsună în jurul lor. Într-un ultim chicot rîsul sumbru amuţi. Peter înghiţi în sec.

— Eu am fost? întrebă el.

— Da, tu, îi şopti prietenul. Dar, ajunge.

— Nu te teme, şuşoti Peter. N-o să se mai întîmple.

— Ia vino în partea asta, Justus îl trase după el. Acum putem vorbi. Ecoul funcţionează doar cînd eşti în mijlocul salonului. Voiam să verific dacă nu acesta este izvorul fenomenelor acustice care i-a speriat aşa de mult pe foştii vizitatori.

— Trebuia să-mi spui şi mie, spuse Peter.

— Salonul ecourilor era menţionat deseori în hîrtiile lui Bob, constată Justus. Probabil tu ai sărit partea asta?

— Poate, dar am citit cu mare atenţie relatarea fami-

liei din New York care a petrecut o seară aici şi după aceea a dispărut, spuse Peter.

— Probabil că s-au întors la New York, presupuse Justus. Cred că este adevărat că, de cel puţin douăzeci de ani, nu a mai petrecut nimeni o noapte întreagă în această clădire. Misiunea noastră este să găsim ce i-a speriat pe toţi aceşti oameni. Dacă este o fantomă veritabilă, poate a fostului proprietar, Stephan Terrill, ar fi o descoperire mare!

— Ce altceva ar putea fi? întrebă Peter, în timp ce lumina peretele rotund al salonului. O scară în spirală ducea spre etaj, dar nu avu intenţia să urce. Peretele era acoperit cu un tapet din stofă, rupt în multe locuri, iar de jur împrejur se zăreau bănci sculptate. În cîteva nişe se aflau armuri cavalereşti. De pereţi atîrnau mai multe tablouri mari. Erau portretele unuia şi aceluiaşi bărbat în costume diferite. Un tablou prezenta un lord din Anglia, altul un cocoşat, un clovn, un pirat. Peter ajunse la concluzia că e vorba despre fostul proprietar, Stephan Terrill, în unele din rolurile sale. Justus îi întrerupse meditaţia:

— Mi-am verificat cu mare atenţie senzaţiile. În această clipă nu mi-e frică. Sînt numai puţin agitat.

— Şi eu, îl aprobă Peter. De cînd nu se mai aude acel ecou sinistru, consider că este o casă ca oricare alta.

— În mod logic, trece un oarecare timp pînă ce castelul fantomei acţionează asupra vizitatorilor. La început, au doar o vagă senzaţie de disconfort; după aceea o frică insuportabilă care se transformă în panică.

Peter nu-l asculta prea atent. Lumina din nou tablourile de pe perete. Deodată surprinse ceva care îl înspăimîntă. Îl cuprinse o frică insuportabilă. Ochiul piratului îl privea fix. Celălalt ochi era acoperit cu o pînză neagră. Dar ochiul deschis îl privea, nu exista nici un dubiu. Sclipea umed şi, în timp ce Peter îl fixa, acesta clipi.

— Just! abia reuşi el să vorbească. Tabloul! Se uită la mine!

— Care tablou?

— Ăsta. Peter îndrepta raza lanternei spre tabloul cu

piratul. Am văzut cum se uita la noi.

— E doar o iluzie, își liniști prietenul. Dacă un pictor realizează un tablou cu privirea îndreptată înainte, atunci ai senzația că te privește, indiferent în ce loc te afli.

— Dar ochiul acela nu este pictat! îl contrazise Peter. Este un ochi adevărat. Tabloul are un ochi adevărat!

— Cred că te înșeli, spuse Justus. Se vede clar că este un ochi pictat. Să verificăm.

Justus se apropie de tablou și Peter îl urmă după o ușoară ezitare. Acum îndreptară amîndoi lanternele asupra tabloului și Peter constată că Justus avea dreptate, ochiul era pictat. Părea aproape real dar nu avea luciul unui ochi omenesc.

— Cred că totuși m-am înșelat, recunoscu Peter. Dar sînt convins că l-am văzut clipind. Doamne, suflă. Simți și tu?

— Mi-e rece. Ne aflăm într-un curent de aer. Asemenea zone reci apar deseori în casele cu fantome.

— Atunci și aceasta este una, șopti Peter Shaw clănțănind din dinți. Simt un curent înghețat de parcă trece un întreg regiment de fantome. Mă trec fiori. Mi-e frică! Pur și simplu frică!

Mai stătu o clipă în loc și încercă să-și stăpînească clănțănitul dinților. Nu știa de unde venea acel curent înghețat. După aceea văzu cum se formau deasupra capetelor lor niște nori ciudați, de parcă un duh gigantic încerca să prindă contur. Atunci senzația de frică se transformă într-o panică insuportabilă.

Se întoarse brusc. Totul se întîmpla fără voia sa, picioarele executau acest lucru pentru el. Ele îl duseră rapid spre ușa mare și după aceea pe scări în jos. Gonea ca un iepure.

Lîngă el fugea și Justus Jonas. Niciodată nu-l văzuse Peter pe prietenul său fugind din fața vreunui pericol.

(*Justus Jonas bate în retragere? Parcă îmi vine să mă bucur! Dar mă abțin. Și cu toate că atitudinea și comportamentul său mă îndeamnă la critici, eu totuși nu cred în forțe supranaturale din castelul fantomei.*)

— Nu ziceai că picioarele tale ascultă de voința ta! îi strigă el lui Justus.

— Evident! îi răspunse prietenul. Vreau să fug!

Dădeau năvală ca pompierii. În urma lor rămaseră zidurile tăcute și sumbre ale castelului și acea teribilă senzație de frică, care le pătrusese în toate fibrele corpului.

FANTOME LA TELEFON

Cu toate că Peter avea picioarele mai lungi, abia dacă putea ţine pasul cu prietenul său. Brusc, i se tăie respiraţia.

Auzea paşi chiar în spate.

— E cineva după noi, anunţă el fără glas, e cineva... chiar în spatele nostru...

Justus scutură din cap.

— E... doar... ecoul... de la stînci... gîfîi acesta din urmă.

Paşii urmăritorului sunau înfricoşător în urechile lui Peter şi, mai presus de toate, sunetele acestor paşi nu aveau nimic omenesc.

După ce depăşiră peretele de stîncă, dispărură şi paşii. Justus iar avusese dreptate. Dar senzaţia de frică înspăimîntătoare pe care o simţise Peter în salonul rotund al castelului sigur nu fusese provocată doar de ecou. Acest lucru îl ştia cu siguranţă.

Nici pentru tot aurul din lume nu s-ar fi oprit din fugă.

Mai reduseră însă din viteză, deoarece stîncile îngustaseră drumul, ajuns ca o potecă. Dar mergeau grăbit. Li se părea singurul lucru normal. Alergau într-un ritm domol; cînd depăşiră o cotitură a drumului, clădirea întunecată şi sinistră deja dispăruse. În depărtare, în vale, se vedeau luminile oraşului. Şi, la mai puţin de o sută de metri, îi aştepta maşina.

Morton, credinciosul şofer, era probabil la volan. Brusc auziră însă din spate un ţipăt strident. Era un strigăt aşa de pătrunzător, dar gîtuit, de parcă... Nu! Peter nici nu îndrăznea să se gîndească de ce sunase strigătul aşa ciudat.

Ornamentele de la portiere şi de pe capotă sclipeau în lumina stelelor. Portiera din spate se deschise brusc şi Peter se prăvăli pe bancheta din spate, unde şedea Bob

care se trăsese într-o parte. Justus se înghesui şi el pe banchetă.

— Morton! strigă Justus. Du-ne acasă!

— Am înţeles, domnul meu, spuse cu demnitate bărbatul înalt şi motorul puternic începu să toarcă sub capotă. Maşina se puse în mişcare şi, din ce în ce mai repede, ţîşneau prin serpentinele care îi ducea spre şosea.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Bob, cînd ceilalţi doi prieteni se mai liniştiră, ghemuiţi între pernele de piele. Cine a ţipat?

— Nu ştiu, spuse Justus.

— Nici nu vreau să ştiu, recunoscu Peter. Dacă ştie cineva, sper că va păstra pentru sine.

— Dar ce s-a întîmplat? insistă Bob. Aţi văzut fantoma albastră?

Justus scutură din cap.

— Nu am... văzut nimic. Dar acest nimic a băgat spaima în noi.

— Nu e chiar aşa, îl corectă Peter. Eram deja dinainte înspăimîntaţi. Iar ceva a dat amploarea.

— Chiar sînt fantome în castel? întrebă Bob. Şi toate poveştile alea nu sînt simple invenţii?

— Aş îndrăzni să spun că această casă este un loc de întîlnire pentru toate duhurile, fantomele, pentru toţi strigoii şi vîrcolacii de pretutindeni, explică Peter care putea respira acum uşurat, deoarece maşina se îndepărta de locul întîmplărilor. Acolo nu ne mai întoarcem niciodată!

Se răsuci spre Justus care se lăsase pe spate şi îşi freca buza inferioară între degetul mare şi arătător, deci gîndea foarte intens.

— Sigur nu mai mergem acolo? i se adresă Peter plin de speranţă.

Se pare însă că Justus nu îl asculta. Privea pe geamul maşinii şi îşi maltrata în continuare buza inferioară.

Cînd maşina ajunse în cele din urmă la firma Jonas, Justus îi mulţumi lui Morton şi îi comunică că va suna cînd va avea nevoie de maşină pentru următoarea cursă.

— Să sperăm că atunci veţi avea mai mult succes, spuse şoferul. Trebuie să recunosc că aceste curse îmi plac în mod deosebit. Este o schimbare binevenită, după toţi bancherii aceia graşi sau bătrînele bogate pe care trebuia să le plimb în mod obişnuit.

Justus îi invită pe prietenii săi în curte. Unchiul Titus şi mătuşa Mathilda erau în căsuţa lor de lîngă depozit. Băieţii puteau să-i vadă prin fereastra deschisă stînd la televizor.

— Nu e prea tîrziu, spuse Justus. Ne-am întors din expediţia noastră mai repede decît mi-am închipuit

— N-am aceeaşi părere, interveni Peter care încă mai era palid

Şi Justus avea pete albe în jurul nasului; dar robustul de el putea fi destul de încăpăţînat atunci cînd era nevoie şi spuse brusc:

— Sper că ai înregistrat ţipătul? Astfel am putea să-l ascultăm şi să-i identificăm provenienţa.

— N-am înregistrat nici un ţipăt! replică Peter ironic. Mă gîndeam doar cum s-o şterg mai repede, nu să înregistrez. N-ai realizat chestia asta?

— Dar îţi cerusem să înregistrezi toate sunetele deosebite, insistă Justus. Recunosc însă că, de data aceasta, există circumstanţe atenuante.

Îşi conduse prietenii spre culoarul III, termenul codificat pentru intrarea cea mai accesibilă spre *Centrală*; o poartă mare din scînduri de stejar, care se sprijinea de o grămadă de blocuri de granit rămase de la demolarea unei case.

Justus pescui dintr-o ladă cu tot felul de fiare ruginite o cheie mare. Descuie poarta de stejar, o deschise şi toţi trei se strecurară înăuntru.

Acum se aflau într-un vechi cazan de tablă care provenea de la o maşină cu aburi. Înaintară uşor aplecaţi; la celălalt capăt se afla o deschizătură rotundă care ducea direct în *Centrală*. Justus aprinse lumina şi se aşeză la birou.

— Aşa, spuse el, acum să vedem exact ce s-a întîmplat. Peter, care era cauza fugii tale de astă-seară din castelul fantomei?

— Nu a existat nici o cauză, explică Peter. Am fugit fiindcă aşa mi-a venit.

— Să formulez întrebarea atunci altfel. Care a fost motivaţia fugii?

— În salonul ecourilor m-am simţit la început ciudat. Era ceva ce mă deranja. Mai tîrziu, mi s-a făcut frică. Şi aceasta s-a transformat , brusc, în groază. Nu-mi doream altceva decît s-o şterg.

— Hm! Justus îşi freca buza inferioară. Ai avut aceleaşi senzaţii ca şi mine. Mai întîi ceva ciudat, apoi frică şi, în cele din urmă, pur şi simplu groază. Dar ce se întîmplase? Am auzit, de cîteva ori, ecoul, am simţit un curent rece...

— Un curent îngheţat, îl corectă Peter. Şi mai gîndeşte-te la tabloul care mă fixa cu un ochi adevărat!

— Probabil era doar o închipuire, presupuse Justus. De fapt nu am văzut şi nu am auzit nimic care ne-ar fi putut înspăimînta. Dar ne-a fost frică. Întrebarea este de ce ?

— Cum de ce? repetă Peter. Orice casă veche, părăsită, îţi provoacă o teamă şi acel castel este aşa de sinistru că şi strigoii s-ar speria!

— Asta ar fi o explicaţie, îl aprobă Justus. Ar trebui să mai mergem o dată acolo ca să ...

În acel moment sună telefonul.

În *Centrală* telefonul nu mai sunase pînă atunci. Justus solicitase racordarea postului cu o săptămînă în urmă, cînd se hotărîseră definitiv să înfiinţeze biroul de investigaţii.

Taxele urmau să le plătească din banii pe care îi vor cîştiga de la domnul Jonas pentru diferite reparaţii sau prestaţii.

Telefonul fusese înregistrat pe numele lui Just, dar evident că nu era încă în cartea de telefon. Nimeni nu ştia că aveau telefon.

Dar cu toate acestea el suna şi nu se mai oprea. Peter înghiţi în sec.

— Răspunde, i se adresă el lui Justus.

— Imediat. Justus ridică receptorul. Alo? rosti el în microfon. Alo!

Ţinea receptorul direct lîngă un microfon cu amplificare pe care îl confecţionase dintr-un vechi radio de automobil.

În acest fel puteau auzii şi ceilalţi ce se vorbea la capătul firului. Dar se percepea doar un zumzet ciudat care părea că vine de foarte departe.

— Alo! insistă Justus încă o dată.

Dar nu primi nici un răspuns. În cele din urmă puse receptorul în furcă.

— Probabil vreo greşeală, constată el. Ce voiam să spun...

Telefonul sună din nou.

Cei trei se priviră speriaţi. Justus întinse mîna spre receptor, dar parcă îl reţinea o forţă nevăzută.

— Da... alo! repetă el scena.

Din nou auziră acel zumzet ciudat şi impersonal, care părea că vine de foarte departe.

Deodată distinseră o voce gîjîită; părea că de ani de zile vorbitorul, nu-şi exersase glasul, iar acum făcea un efort să pronunţe cuvintele.

— *Să nu...* silabisi vocea şi se opri, de parcă depunea un efort imens. Urmară şi următoarele cuvinte: *mai veniţi!* Şi repetă. *Să nu mai veniţi!*

Vocea se pierdu într-un gîfîit şi din nou se auzi zumzetul ciudat.

— Unde să nu mai venim? întrebă Justus în receptor.

Dar nu primi răspuns. Mult timp nu mai scoase nici unul dintre ei vreun cuvînt. Justus puse receptorul în furcă. Peter se ridică, motivînd gestul:

— Trebuie să plec acasă. Tocmai mi-am amintit că mai am de rezolvat ceva.

— Şi eu, sări Bob în picioare. Vin cu tine.

— Cred că tanti Mathilda are nevoie de mine, rosti Justus, ridicîndu-se în picioare.

Aproape că se călcau pe picioare, aşa se grăbeau să dispară din *Centrală.*

Vocea de la telefon nu le spusese totul.

Dar nu era greu de ghicit ce intenţiona să le spună.

Să nu mai vină... la castelul fantomei!

(Așa ar suna și recomandarea mea pentru acești flăcăi impertinenți... Nu am nimic împotriva celor care se joacă de-a detectivii,... tot joacă se cheamă. Dar unde ar putea duce o asemenea acțiune în care cei trei își permit să intervină în calitate de detectivi ai unei întreprinderi particulare utilată chiar cu telefon. Cei trei își cam bagă nasul în culisele viitorului meu film! Un film de Hitchcock!)

CAPCANA

— Avem de rezolvat o problemă, spuse Justus în după-amiaza următoare. Era împreună cu Peter în *Centrală*. Bob lucra la bibliotecă. Justus se uita încruntat la o foaie de hîrtie.

— Adică, mai bine zis, două probleme, continuă Primul detectiv.

— Vrei să-ți spun cum putem rezolva toate problemele? îl întrebă Peter. Du-te la telefon, sună-l pe domnul Hitchcock și spune-i că ne-am răzgîndit în ceea ce privește castelul fantomei. Spune-i că ne iau frisoanele cînd vedem vreun castel fie și în depărtare, că ni se moaie picioarele și fug de la sine.

Justus se făcu că nu aude.

— Prima problemă ar fi, constată el, să aflăm cine ne-a sunat ieri seară.

— Nu *cine*, accentuă Peter. Ci *ce*... Era doar o fantomă, sau doar un strigoi sau un vîrcolac, sau pur și simplu duhul unui om mort?

— Duhurile nu au obiceiul să dea telefoane. Și acest lucru este valabil și pentru stafii, fantome ori vîrcolaci.

— Asta era pe timpuri. De ce să nu se modernizeze și ele? Vocea de aseară nu era pentru mine deloc omenească.

Justus se încruntă din nou. Părea derutat.

— Trebuie să-ți dau dreptate, Peter. Problema se complică și mai mult, mai ales că despre vizita noastră la castelul fantomei știam noi trei și Morton.

— Și cum e treaba cu sufletele care nu aparțin vreunui om? întrebă Peter.

— Dacă în castelul fantomei umblă într-adevăr fantome, răspunse Justus, atunci trebuie să dovedim asta și sigur am deveni celebri. Ar trebui să aflăm mai multe lucruri despre Stephan Terrill. Dacă a blestemat casa,

atunci trebuie să presupunem că propriul său suflet umblă pe acolo.

— Sună destul de clar, recunoscu Peter.

— Primul lucru pe care va trebui să-l facem este să găsim pe cineva care l-a cunoscut pe Stephan Terrill, în perioda filmului mut şi care ar putea să ne povestească ceva despre el.

— Dar e cam multişor de atunci! îl întrerupse Peter. Pe cine am mai putea găsi?

— Nouă ni se pare mult, fiindcă sîntem încă foarte tineri. La Hollywood trebuie să fie mulţi oameni care l-au cunoscut pe Terrill.

— Da, evident! Cunoşti tu pe cineva?

— Cel mai bine ar fi, preciză Justus, dacă l-am găsi pe managerul domnului Terrill. Pe *Gîjîit*.

— Gîjîit? exclamă Peter mirat. Ce nume mai e şi ăsta?

— O poreclă. De fapt se numea Jonathan Rex. Uite o poză a lui.

Primul detectiv îi întinse o fotocopie a unui articol de ziar ce avea şi o poză. Bob Andrews făcuse fotografia. În fotografie se vedea un bărbat înalt, chel, la gît avînd o cicatrice oribilă.

Tocmai îl saluta pe un domn mic de statură, brunet, care zîmbea blînd. Bărbatul înalt avea nişte ochi oblici, fioroşi.

— Hopa! exclamă Peter. Deci aşa arăta Stephan Terril. Trebuie doar să te uiţi la el ca să ţi se facă frică. Cicatricea şi ochii te îngrozesc.

— Ai greşit. Domnul Terrill e cel scund, cel cu zîmbetul nevinovat.

— Şi ăsta? se miră Peter. El a jucat în toate rolurile acelea oribile? Acest om cumsecade?

— Are o figură obişnuită, dar avea o mobilitate aparte a feţei că se putea transforma oricînd în orice monstru, explică Justus. Dar dacă nu ai citit...

— Am citit doar relatările despre castelul fantomei, recunoscu Peter.

— În orice caz, se spune că Stephan Terrill, atunci cînd nu era în faţa aparatului de filmat, era atît de com-

plexat de defectul său de vorbire, încît abia dacă putea lega o conversaţie. De aceea l-a angajat pe *Gîjîit* ca manager în toate problemele de afaceri. Gîjîitului îi era uşor să convingă pe orice partener de afaceri.

— Asta e clar, spuse Peter. Tipul pare că ar scoate cuţitul de îndată ce unul din partenerii de afaceri ar spune nu.

— Dacă l-am găsi, desigur ca ar putea să ne povestească tot ce ne interesează.

— Ai vreo idee?

— Cartea de telefon. Poate locuieşte prin zonă.

Peter găsi destul de repede numele managerului.

— Acesta e! exclamă el. Jonathan Rex. Să-l sunăm?

— Cred că e mai bine să nu-i anunţăm vizita noastră. Dar sun după automobil.

— A fost o lovitură de maestru că ai cîştigat maşina, spuse Peter, în timp ce Just forma numărul. Nici nu-mi vine să mă gîndesc ce vom face cînd vor trece cele treizeci de zile.

Just termină convorbirea urgent.

— Am eu planurile mele, spuse el. Dar despre ele mai tîrziu. Să-i spunem mătuşii Mathilda să nu ne aştepte la cină.

Doamna Jonas le promise că le va păstra ceva de mîncare. Dar cînd ajunse Morton cu maşina strălucitoare în faţa porţii depozitului, se arătă nemulţumită:

— Doamne Dumnezeule! spuse ea. Niciodată nu ştie omul ce e cu tine Justus! Acum te plimbi cu o maşină care a fost făcută pentru un şeic. Să nu te îmbolnăveşti de grandomanie.

Cum se va manifesta această „boală“ nu mai continuă.

Pe Justus nu-l sperie această profeţie; se instală comod pe banchetă între pernele din piele.

Morton căută pe mai multe hărţi pînă ce găsi adresa lui Jonathan Rex. Şoseaua era destul de laterală, dincolo de lanţurile de dealuri.

Exact în clipa în care urcau o pantă îi veni lui Justus una din ideile sale sclipitoare.

— Morton, spuse el. În drumul nostru, cam pe acolo, cred că trecem şi pe lîngă locul de unde se bifurcă drumul spre Canionul Negru.

— Exact, răspunse şoferul. Este cu puţin înainte de creastă.

— Atunci să o luăm puţin şi spre rîpă. Vreau să mă uit la ceva.

După cîteva clipe ajunseră la intersecţia spre rîpă, pe unde fuseseră în seara precedentă şi pe care o părăsiseră atît de grăbiţi. În timpul zilei părea mai prietenoasă, dar numai cu puţin.

Cînd ajunseră la gardul de scînduri putrede care oprea pietrele de pe povîrniş, Morton le atrase atenţia:

— Priviţi! exclamă el. Urme proaspete de maşină se suprapun peste urmele noastre de ieri! Nu am vrut să atrag atenţia domniilor voastre, ieri seară, dar am avut impresia la un moment dat că sîntem urmăriţi.

Peter şi Justus se priviră surprinşi.

— Încă o problemă de rezolvat, preciză Justus. Dar asta mai tîrziu. Acum aş vrea să mă uit prin jurul castelului fantomei.

— Excelent! spuse Al doilea detectiv. Atîta timp cît nu intrăm înăuntru sînt de acord.

De data aceasta, în plină zi, nu avură nevoie de mult timp să parcurgă drumul îngust şi plin de pietre, pînă sus la castelul fantomei.

— Şi acolo am fost noi azi noapte? întrebă Peter. E tare!

Justus o luase înainte şi înconjură toată clădirea; cercetă chiar povîrnişul abrupt din spate.

— Ne interesează orice amănunt care ar putea să ne dovedească că un om şi-a găsit aici refugiul, explică el. Logic, ar trebui să găsim o urmă de picior, un chiştoc de ţigară...

Dar toate cercetările nu duseră la nici un rezultat. În cele din urmă se opriră pe o latură a clădirii.

— Un lucru este sigur: oamenii nu vin aici, trase concluzia Justus satisfăcut. Dacă castelul este locuit, atunci e numai de duhuri. Şi acest lucru trebuie să-l dovedim.

— Eu cred lucrul acesta chiar şi fără dovezi, încercă

să-l convingă Peter.

În acea clipă răsunară nişte ţipete omeneşti. Îngroziţi, priviră spre intrarea castelului.

Două făpturi ţîşniră urlînd pe poartă şi alergară înnebunite pe potecă spre şosea.

Una dintre făpturi se împiedică şi căzu. Ceva strălucitor îi zbură din mînă şi rămase la marginea drumului. Nici nu-i păsă, sări în picioare şi alergă din toate puterile după însoţitorul său.

— Astea sigur nu erau duhuri, şopti Peter după ce îşi reveni din supriză. Dar probabil că au întîlnit cîteva înăuntru.

— Haide repede! şi Justus păşi într-un ritm foarte alert în josul povîrnişului. Trebuie să vedem cine erau cei doi.

Peter îl urmă. Cei doi fugari nu se mai vedeau. Justus ajunse la locul în care unul dintre ei căzuse şi ridică o lanternă scumpă care avea ceva gravat. Monograma reproducea literele SN.

— SN., citi Justus. La cine te gîndeşti?

— Skinny Norris! explodă Peter. Skinny? Dar asta e imposibil! Ce să caute el aici?

— Ia gîndeşte-te ce ne-a povestit Bob? Cum s-a tot ţinut după el şi cum a dispărut una din cărţile noastre de vizită. Şi Morton a avut senzaţia, aseară, că sîntem urmăriţi! Şi ar fi tipic pentru Skinny să ne caroteze ca să se împăuneze cu laurii noştri sau să ne distrugă toată afacerea.

— Aşa este, îl aprobă Peter dus pe gînduri. Skinny ar face orice ca să te fenteze măcar odată. Dar dacă într-adevăr a fost cu un prieten înăuntru, atunci au ieşit destul de repede! pufni el în rîs.

Justus avea o figură gravă, gînditoare, în timp ce băga lanterna în buzunar.

— Nici noi n-am fost mai înceţi, îi aminti prietenului său. Cu mica diferenţă că noi vom mai încerca o dată să intrăm, în timp ce Skinny, aş putea să fac şi un pariu, nu va mai veni niciodată. Ştii ceva? Eu mă duc acum încă o dată înăuntru să mă uit la lumina zilei!

Înainte ca Peter să poată protesta, se auzi de dea-

supra lor o troznitură puternică.

O bucată uriaşă de stîncă se rostogolea pe povîrnişul abrupt, direct spre ei.

Peter schiţă gestul de a se arunca la pămînt, dar Justus îl apucă de mînă.

— Stai! strigă. Trece pe lîngă noi!

Avusese dreptate.

La numai zece metri, stînca se izbi de pavajul străzii după care se rostogoli mai departe.

— Dacă ne nimerea bolovanul, îşi dădu părerea pe loc Peter, atunci castelul fantomei avea în noaptea asta doi noi locuitori.

— Priveşte! îl făcu atent Justus, apucîndu-l din nou de braţ. Acolo sus este cineva ascuns în tufişuri. Pariez că Skinny Norris s-a urcat ca să ne trimită bolovanul!

— Dacă a fost el, se bîlbîi Peter furios, atunci ar fi timpul să îl învăţăm minte. Justus, hai să punem mîna pe el!

Porniră amîndoi pe povîrnişul abrupt, ferindu-se de tufe şi bolovani.

Pe vîrful dealului văzură o făptură dispărînd în depărtare. Ocoliră un bolovan gigant şi se opriră să-şi tragă sufletul.

În faţa lor se vedea o crăpătură în stîncă, ca un fel de grotă. Probabil rămasă de la vreun cutremur.

În clipa în care se apropiară de această grotă, un uruit le atrase atenţia. De sus venea o avalanşă de pietre şi de pămînt în direcţia lor.

Peter încremeni.

Justus acţionă fără să ezite. Îşi apucă prietenul de braţ şi îl împinse spre intrarea grotei, cît putu de mult înăuntru.

Îndată masa de piatră şi pămînt trecu prin dreptul intrării. Cîteva pietre căzură şi înăuntru. Altele construiră în faţa deschizăturii un zid masiv şi, pur şi simplu îi blocară pe cei doi băieţi în interiorul muntelui. Celelalte pietre se izbiră zgomotos de pavajul străzii.

(*O grotă nu-i un loc prea confortabil ca să stai pe gînduri! Cu toate acestea unele informaţii din arhivă despre castelul fantomei sînt totuşi demne de luat*

în seamă. Ca să nu uităm vocea sinistră a celui de la telefon, căruia îi era așa de greu să articuleze cuvintele... În locul lui Justus Jonas și eu m-aș fi interesat ceva mai mult de Gîjîit. N-am fost prea clar?)

BĂRBATUL CU CICATRICEA

Cînd tunelul avalanşei se linişti, în jurul băieţilor era un întuneric de-ţi băgai degetele în ochi. Aerul era aproape irespirabil din cauza prafului.

— Just, tuşi Peter, de aici nu mai ieşim. Sîntem prinşi ca într-o capcană! O să ne sufocăm.

— Respiră prin batistă pînă se aşează praful, îl sfătui Just, apropiindu-se prin întuneric de prietenul său, îi puse mîna pe umăr. Nu-ţi face griji din cauza aerului. Grota merge destul de adînc în munte şi pentru noi este suficient aer. Avem chiar şi o lanternă, mulţumită lui Skinny Norris.

— Şi tot datorită lui sîntem aici! exclamă Peter furios. Cînd îl prind îl strîng de gît!

— Din păcate nu cred că vom putea dovedi că el a declanşat avalanşa, spuse Justus.

La ultimele cuvinte, conul de lumina al lanternei despică bezna din jur. Încet, Justus începu să plimbe lumina pe pereţi.

Se aflau într-o grotă, înaltă cam de doi metri şi lată cam de un metru şi jumătate. În depărtare, se îngusta într-o crăpătură, necirculabilă.

Unde fusese, înainte, intrarea, era acum înţepenit un bolovan imens.

Alte pietre căzuseră deasupra şi alături, iar pămîntul umplea spaţiile dintre ele.

— Sîntem complet izolaţi de lumea exterioară, constată Justus.

— Nici acum nu poţi să te dezbari de tonul tău teatral, se plînse Peter. De ce nu spui pur şi simplu: De aici nu mai ieşim. Am mierlit-o!

— Nu vreau să susţin că nu mai ieşim de aici, deoarece nu s-a dovedit încă acest lucru, replică Justus. Ia ajută-mă! Hai să împingem bolovanul... Dacă am putea

să-l deplasăm?

Dar nu avură succes. Amîndoi împinseră cu toată forța în bariera naturală, dar degeaba. Se opriră gîfîind ca să-și tragă sufletul.

— Poate ne va căuta Morton, spuse Peter descurajat. Dar n-o să ne poată găsi. Atunci va alarma poliția și cercetașii. Dar nimeni nu ne va auzi prin zidul ăsta de pietre, și cînd o să ne găsească, va fi hăt, peste o săptămînă. Și atunci... Dar ce faci acolo? se întrerupse el din perorație.

Justus Jonas era lîngă peretele din spate în genunchi și privea încordat printr-o crăpătură îngustă, luminînd cu lanterna.

— Aici sub praf, este cenușă de la un foc, constată el. Se pare că vreun drumeț s-a adăpostit cîndva în această peșteră.

Întinse mîna, șterse praful dintr-un loc și scoase din cenușă un ciomag de grosimea unui braț. Unul din capete era ascuțit, dar vîrful se rupsese fiind carbonizat.

— Acesta, preciză el, este frigarea în care și-a prăjit ceva. Pentru noi este binevenit.

Peter privi ciomagul cu neîncredere. Probabil era de foarte mult timp acolo și arăta a fi aproape putrezit, așa că reflectă:

— Cu ăsta nu deplasăm noi nici măcar o pietricică, dacă te-ai gîndit la așa ceva.

— N-am sugerat asta, îl asigură Justus.

— Dacă Primul detectiv avea un plan, de obicei, nu îl expunea de la început. Dar nici Al doilea detectiv nu întrebă nimic, cînd prietenul său își desprinse briceagul de la curea.

Justus deschise lama mare și se apucă să ascută vîrful carbonizat al ciomagului.

După ce îl ascuții suficient, se apropie de barajul de pietre și pămînt care le tăia drumul spre libertate. Lumină cu grijă toată suprafața, privi cu atenție un colț al peretelui și apăsă vîrful ciomagului în pietriș. Simți cum bățul s-a izbește de un obstacol. Trase ciomagul înapoi și încercă cîțiva centimetri spre dreapta.

Justus răsucea și împingea cu grijă ciomagul și găsi, în cele din urmă, o cale printre pietrele mai mici.

Bățul nu mai întîmpină nici un obstacol. Justus îl trase spre el; cîteva bucățele de pămînt se rostogoliră spre interior.

Dar cei doi văzură chiar un mic orificiu prin care pătrundea lumina zilei.

Justus mai sondă cîteva locuri din baraj. Dar mereu dădea de obstacole ceea ce nu-l determină să renunțe. După cîtva timp scobise în partea de sus a zidului de jur împrejurul unui pietroi de mărimea unei mingi de fotbal.

— Așa, spuse el plin de satisfacție, Peter împinge piatra spre stînga, acum în jos și... la dreapta. Cred că planul meu va da roade.

Peter se sui pe unul din bolovanii din peșteră și apăsă exact cum îi spunea Justus.

La început, pietroiul opuse rezistență, dar brusc începu să cedeze și se rostogoli în afară, cărînd după el o duzină de alte pietre.

În urma lui rămase o gaură de vreun metru, dar tocmai în partea de sus a barajului.

— Justus, ești un geniu! exclamă Peter.

— Termină! tresări Primul detectiv. Să nu mai îmi spui așa. Îmi dau doar silința să-mi folosesc la maximum inteligența nativă prin exerciții permanente.

— Ei, da! recunoscu Peter. Ai reușit să găsești o ieșire. Sper să avem loc să trecem prin gaură.

Totul se termină cu bine și cei doi ieșiră din grotă.

— Doamne! își arătă disperarea Peter. Sîntem buni de expoziție!

— La prima stație de benzină putem să ne spălăm și să ne curățăm praful de pe haine, sugeră Justus. Și după aceea ne continuăm drumul spre domnul Rex.

— Cum? Tot mai ai chef să-l vizităm pe domnul Rex? întrebă Peter.

Justus pornise deja la vale pe panta plină de bolovăniș. Cînd ajunseră în stradă o luară spre locul unde îi aștepta Morton cu mașina.

— Logic, gîndi cu glas tare Primul detectiv. Acum este deja prea tîrziu ca să mai putem cerceta pe lumină castelul fantomei. Timpul abia ne ajunge ca să-l vizităm pe domnul Rex.

Cînd îi văzu. Morton îi întîmpină cu un strigăt de ușurare. Probabil că alergase în sus și în jos în jurul automobilului.

— Mulțumesc cerului! Eram deja îngrijorat. S-a întîmplat ceva cu domniile voastre? întrebă el, privindu-le mîinile, fața și hainele.

— Mai nimic, spuse Justus. Ați văzut cumva, acum circa o jumătate de oră, doi tineri ieșind din Canionul Negru?

— Cam acum o oră, spuse Morton, în timp ce urcau în mașină. Doi flăcăi alergau în direcția asta; cînd m-au văzut, m-au evitat și au luat-o prin tufișuri. Cred că aveau acolo parcată o mașină, deoarece, după scurt timp, țîșni de acolo o mașină sport de culoare albastră.

Peter și Just se priviră și dădură din cap. Skinny Norris avea o mașină sport albastră.

— Și după aceea, continuă Morton, am auzit avalanșa. Cum nu mai apăreați, am început să mă tem de soarta dumneavoastră. Eu am, din păcate, sarcina strictă să nu părăsesc automobilul, dar dacă nu ați fi venit, mă hotărîsem, acum un minut, să vă caut.

— Ați auzit avalanșa după ce au plecat ceilalți doi cu mașina? întrebă Justus.

— După, răspunse Morton. Noi unde mergem, domnii mei?

— Strada Valea de Sus, 915, silabisi Justus.

Peter știa ce îl frămînta pe Justus.

Dacă Skinny Norris și însoțitorul său plecaseră înainte de avalanșă, atunci cine o declanșase și îi închisese în peșteră?

Peter se uită la prietenul său. Justus își frămînta buza inferioară, căzut pe gînduri.

— Acum îmi explic cum au apărut celelalte urme de anvelope, constată el. Mașina lui Skinny Norris le-a lăsat. Dar atunci pe cine am zărit noi, sus pe munte, după ce Skinny și prietenul său fugiseră de acolo?

— Poate a fost *marele necunoscut*? glăsui Peter. În orice caz n-a fost vorba nici de duhuri, spiriduși sau strigoi din poveste.

— Nu! Sigur a fost o ființă umană, aprobă Justus.

Morton, cînd ajungem la o stație de benzină, să oprim cîteva clipe ca să ne putem spăla.

După ce se curățară cît de cît, își continuară drumul prin numeroasele serpentine pînă în vîrful unui deal, după care ieșiră într-o vale largă.

Mașina coti la dreapta și Morton descoperi, după doi kilometri, strada Valea de Sus.

La început strada era largă, aproape cît un bulevard, mărginită de vile scumpe. Dar, pe la jumătate, începea să se îngusteze, iar serpentinele deveneau din ce în ce mai dese. Pantele laterale ale dealurilor erau abrupte, în unele porțiuni chiar verticale; la marginea drumului abia dacă mai avea loc cîte un mic bungalow sau un șopron. Strada Văii de Sus se termina în dreptul unui perete stîncos vertical. Aici era o mică platformă, unde cu greu putea să întoarcă un automobil.

Morton opri motorul surprins.

— Am ajuns la capătul străzii. Dar nu văd pe nicăieri vreo casă omenească.

— Acolo e o cutie poștală! arătă Peter. Pe ea scrie „Rex – 915". Atunci... și casa trebuie să fie pe undeva?

Coborî împreună cu Justus. Parul cutiei de scrisori era sprijinit de un tufiș uscat. În spatele acestuia, se vedeau niște trepte cioplite în stîncă, care suiau dealul printre tufișuri și copaci.

Începură să urce și cei doi detectivi și, după cîteva clipe, pierdură din vedere mașina.

Cotiră și le apăru în față o casă de țară, demodată, cu acoperiș de țiglă, care părea lipită de peretele de stîncă. Lîngă casă erau mai multe voliere și înăuntru zburau sute de papagali pitici, țipînd strident.

Băieții se opriră ca să privească păsările viu colorate din colivii. Auziră pași în urma lor. Se întoarseră și îl fixară speriați pe bărbatul care venise în urma lor pe potecă. Era înalt și complet chel. Ochii îi erau acoperiți de niște ochelari de culoare închisă, o cicatrice urîtă se întindea de la o ureche peste gît pînă la claviculă.

Cuvintele lui se concretizau în șoapte amenințătoare:

— Stați pe locul unde vă aflați! Nu vă mișcați! Ați auzit?

Tinerii încremeniră în timp ce bărbatul se apropia.

În mîna stîngă avea un cuţit lung, o macetă, care strălucea în lumina soarelui.

FANTOME, FANTOME

Bărbatul înalt cu cicatricea se apropia de cei doi cu pași mari.

— Stați pe loc! comandă el. Nici o mișcare, dacă vă e scumpă viața!

Peter considera că acest ordin era complet inutil. Se simțea paralizat. În acea clipă intui că maceta trece fulgerător între el și Justus, la mică distanță și rămase înfiptă în pămînt în spatele lor. Chelul scoase un strigăt dezamăgit!

— Am ratat!

Își scoase ochelarii fumurii și îi privi cu niște ochi surprinzător de prietenoși. Acum parcă nu mai le era frică de el.

— Era un șarpe în iarba din spatele vostru, preciză el. Nu știu dacă era un șarpe cu clopoței sau dacă există asemenea viețuitoare pe aici. Am vrut să-l omor cu cuțitul, dar nu am ochit suficient de bine.

Scoase din buzunar o batistă cu pătrățele roșii și albe și își șterse fruntea.

— Am mai tăiat din tufele astea, spuse el. Aceste crăci uscate se aprind foarte ușor. Dar a fost un chin pe căldura asta. Beți o limonadă?

Șoaptele sale guturale le păreau acum firești băieților, fiind vorba de rana care provocase acea cicatrice oribilă de la gît.

Jonathan Rex o luă înainte spre casă. Într-o încăpere cu un întreg perete de geamuri, un fel de geamlîc, se aflau mai multe fotolii de grădină și o masă. Cuburi de gheață înotau într-o carafă mare cu suc. În spatele geamurilor se vedeau coliviile cu păsări.

— Cresc papagali. E destul de rentabil, explică domnul Rex în timp ce umplea trei pahare cu limonadă.

După care se scuză şi se duse în încăperea alăturată.
Justus sorbea limonada dus pe gînduri.

— Ce zici de domnul Rex? întrebă el.

— Ei da, pare destul de simpatic, răspunse Peter. Mai ales dacă reuşeşti să te obişnuieşti cu vocea sa.

— Da, e foarte amabil. Dar mă întreb de ce a spus că a tăiat tufişurile cu cuţitul. Mîinile şi braţele le avea complet curate. Dacă într-adevar ar fi tăiat crengi uscate ar fi fost pline de resturi de frunze praf şi de coajă.

— Dar de ce să-şi fi căutat o scuză pentru noi? Nici nu ne cunoaşte.

Justus scutură din cap.

— Tot ce se poate. Dar dacă a lucrat ceva timp pe afară, atunci cum îţi explici că ne aşteaptă aici un ulcior cu limonadă şi cuburi de gheaţă?

— Omule, ai dreptate! şopti Peter surprins. Dar desigur există o explicaţie şi pentru asta. Probabil că îi place tare mult să bea limonadă.

— Aşa poţi găsi o explicaţie pentru toate, dar de multe ori nu poţi şti dacă e cea justă.

Primul detectiv tăcu cînd Jonathan Rex apăru în încăpere.

Îmbrăcase o cămaşă sport cu guler şi tocmai îşi lega o eşarfă în jurul gîtului.

— Pe unii îi deranjează aspectul cicatricii mele, şopti el. De aceea o ascund cînd am oaspeţi. E o mică zgîrietură pe care mi-am procurat-o în insulele Malaieziei. Dar, ia spuneţi, ce vă aduce la mine?

Justus scoase o carte de vizită.

Domnul Rex o studie:

— Cei trei detectivi? Aha! Eu cu ce vă pot ajuta?

Justus îi explică că ar vrea să-i pună cîteva întebările despre Stephan Terrill.

Rex întinse mîna spre ochelarii săi de soare, pe care îi pusese pe masă.

— Ochii mei sînt sensibile la lumină, şopti el. Noaptea văd cel mai bine... Ce vreţi să aflaţi despre vechiul meu prieten, Stephan Terrill?

— Ne-ar interesa, spuse Justus, dacă domnul Terrill ar fi în stare să apară ca strigoi răzbunător, în fosta sa

casă, şi să gonească eventualii vizitatori.

Privirea pătrunzătoare din spatele ochelarilor fumurii părea că-i cercetează cu atenţie pe Peter şi pe Justus.

— E o întrebare bună, bombăni bărbatul. Aş vrea să vă răspund în felul următor: Prietenul meu se identificase cu rolurile pe care le-a interpretat în filme,fantome, monştri, piraţi şi criminali. Dar era un om foarte timid şi cumsecade. De aceea avea nevoie de mine ca manager. Era mult prea complicat pentru el să ducă tot felul de tratative de afaceri. Uitaţi-vă numai la poza asta.

Întinse mîna spre o fotografie înrămată care se afla în spatele său pe o măsuţă.

Tinerii o priviră.

Reprezenta doi bărbaţi în canatul unei uşi, care dădeau mîna. Unul din cei doi era *Gîjîitul*, celălalt era ceva mai scund şi părea mai tînăr. Era probabil originalul fotografiei pe care o văzuseră între notiţele lui Bob.

Poza avea şi o dedicaţie: „Prietenului meu, Jonathan Rex,din partea lui Stephan".

—Acum vă daţi seama, spuse domnul Rex, de ce trebuia să mă ocup eu de afacerile sale. Ştiam să fac faţă la toată lumea şi nimeni nu îndrăznea să se obrăznicească. Şi aşa Stephan putea să se dedice în totalitate rolurilor sale. Lua totul foarte în serios. Îi făcea plăcere să-şi sperie şi să-şi îngrozească publicul. Că vocea sa a făcut ca ultimul lui film să fie un „succes" comic i-a rupt inima. Un singur lucru nu putea suferi: să se rîdă de el. Ar trebui să pricepeţi asta.

— Evident, spuse Justus. Pot să-mi închipui cum s-a simţit. Şi eu urăsc să se rîdă de mine.

— Vezi, şopti bărbatul. Cît a rulat filmul, Stephan, săptămîni întregi, n-a mai ieşit din casă. Tot mereu se comenta în presă că în cinematografe, publicul izbucnea în hohote de rîs la filmul său. Am încercat să-l conving să uite totul, dar n-a putut. Voia ca nimeni să nu-l mai vadă vreodată. Am făcut rost de toate filmele sale, contra unei sume uriaşe şi i le-am adus. Banca care îi acordase un împrumut pentru construcţia clădirii a condiţionat castelul ca garanţie a împrumutului. Era pe atunci încă tînăr şi crezuse că va mai turna multe filme. Adevărul era că

nu avea nici un fel de economii. Şedeam amîndoi în salonul castelului.

M-a privit cu ură aş putea spune. „Niciodată nu mă va scoate nimeni de aici, mi-a spus el, spiritul meu nu va părăsi niciodată această casă".

Bărbatul cu vocea gîjîită tăcu. Lentilele ochelarilor de soare păreau ochii imenşi ai unei fiinţe ciudate. Peter se cutremură.

— A naibii chestie! reflectă el. Sună de parcă ar fi avut intenţia să intre în lumea duhurilor.

— Aşa este, îl aprobă Justus. Continuaţi, domnule Rex. Deci domnul Terrill era un om foarte cumsecade. Un asemenea om nu cred că s-ar transforma într-un strigoi ca să bage spaima în vizitatorii castelului.

— Ai dreptate, tinere, spuse bărbatul. Dar s-ar putea ca acea forţă care provoacă la toţi asemenea groază să nici nu fie spiritul vechiului meu prieten. Ar putea să fie provocată de un alt duh, mult mai rău. Eu am credinţa că aceste duhuri umblă pe acolo.

— Alte duhuri? rosti Peter, avînd un nod în gît. Mult mai rele?

— Da. Există două posibilităţi, răspunse Rex. Cred că ştiţi că maşina lui Stephan Terrill a fost găsită pe stîncile de la malul oceanului?

Băieţii dădură din cap afirmativ.

— Şi probabil aţi auzit şi de biletul pe care l-a lăsat în castel, acel blestem veşnic?

Din nou băieţii dădură din cap, cu ochii fixaţi asupra lui Jonathan Rex.

— Poliţia, continuă Rex, era convinsă că prietenul meu intenţionat a părăsit şoseaua şi eu cred că aşa a fost. În orice caz nu l-am mai văzut niciodată pe Stephan după această ultimă discuţie, despre care v-am povestit. Mi-a ordonat să plec şi m-a pus să-i promit că nu voi mai călca vreodată în casă. Care or fi fost ultimele lui gînduri, cînd a scris acel bilet? Rostul vieţii sale, pînă atunci, fusese să-i înspăimînte pe oameni.

Apoi aceştia au rîs de el. Oare nu o fi hotărît ca, după moarte, să răspîndească în continuare groaza, poate numai ca să dovedească că nimeni nu are voie să rîdă

nepedepsit de el?

— Vorbeaţi despre două posibilităţi, îi aminti Justus bărbatului chel care tăcuse, dus pe gînduri, Şi spuneaţi şi ceva despre alte duhuri, mai rele.

— Da, aşa este! Cînd a construit castelul, Stephan şi-a procurat din toată lumea materiale din anumite clădiri, în care se spunea că sînt fantome.

Din Japonia, a primit o grindă desprinsă dintr-un templu străvechi, bîntuit de fantome. Alte părţi lemnoase i-au venit din Anglia, dintr-un palat în ruină, unde se spînzurase o fată frumoasă ca să nu se mărite cu bărbatul pe care i-l alesese tatăl său.

Făcuse rost şi de nişte pietre de la un castel de pe Rhin prin care se spunea că umblă fantoma unui trubadur nebun. Legenda povestea că trubadurul căzuse în dizgraţia stăpînului său şi petrecuse mulţi ani în temniţa castelului. După moartea acestuia sunetele melodiei care îi adusese condamnarea se auzeau în sala de dans.

— Oh, cerule, exclamă Peter. Dacă toţi aceşti tipi umblă acum prin castelul fantomei, nu mă miră că nimeni nu mai poate sta acolo.

— Poate că sînt acolo, dar poate că nu, şopti Jonathan Rex.

Ştiu doar că tot felul de derbedei, vagabonzi şi hoţi ocolesc castelul fantomei. O dată pe lună, fac o excursie pînă la castel, ca să văd în ce stare mai este monumentul prietenului meu din tinereţe.

Şi în toţi aceşti ani nu am văzut urme proaspete.

Justus medita că ceea ce spunea chelul corespundea cu observaţiile făcute de el şi de Peter.

Nu avea însă nici un motiv să amintească că cineva, oricine o fi fost, declanşase o avalanşă de pietre asupra lor.

— Şi cum să interpretăm articolele din ziar în care este vorba despre muzica bizară din orgii domului Terrill şi despre fantoma albastră? punctă el cu o întrebare.

— Asta nu ştiu. Eu nu am văzut niciodată fantoma albastră. Ştiu numai că Stephan a amintit, cu puţin timp înaintea morţii sale, despre o muzică ciudată din orgă, în sala de proiecţie. Ca să fie sigur, a încuiat uşa şi a în-

trerupt curentul. Muzica însă tot se mai auzea. Abia cînd intra în încăpere dispărea.

Peter sughiţă. Domnul Rex îşi scoase ochelarii şi îi privi pe cei doi băieţi.

— N-aş putea să jur că în castelul fantomei umblă vechiul meu prieten sau o altă fantomă, şopti el. Dar eu însumi n-aş avea curajul să-mi petrec acolo o noapte nici pentru zece mii de dolari.

O GREŞEALĂ CU URMĂRI IMPREVIZIBILE

Mathilda Jonas stătea la soare şi împărţea ordine:

— Justus! Stivuieşte barele de fier aici lîngă gard. Peter! Ajută-l pe Justus la cărat. Bob, ţii tu evidenţa mărfurilor intrate?

În această zi, era mult de lucru la firma Jonas. Bob şedea pe o cadă răsturnată şi controla numărul mărfurilor după nota de livrare. Se întreba dacă vor avea vreodată timp să se întîlnească în *Centrală*.

Trecuseră două zile de cînd îl chestionaseră pe Gîjîit şi încă nu avuseseră timp să se întîlnească în linişte. Doamna Jonas îi solicitase continuu.

Iar cînd ea nu avea ceva de lucru pentru băieţi, atunci Bob era de serviciu la bibliotecă, iar Peter avea de lucru acasă.

Domnul Jonas făcuse un „turneu" de aprovizionare şi lucrurile intrate în depozit nu se mai terminau. Cum treaba mergea greu, putea să treacă o săptămînă pînă vor avea din nou timp să clocească asupra rezolvării noilor enigme.

Către prînz, li se dădu o pauză, cînd doamna Jonas ridică privirea şi văzu camionul firmei intrînd pe poartă. Unchiul lui Just, Titus Jonas, mic de statură, dar cu un nas mare şi o mustaţă gigantică, trona ca un rege pe platformă. Şedea într-un superb fotoliu din lemn, frumos sculptat. Cînd era în „turneul" de aciziţii, cumpăra tot ce îi plăcea lui.

Doamna Jonas scoase un strigăt cînd opri camionul:

— Doamne Dumnezeule! Titus Andronicus Jonas, ce ai mai cumpărat de data asta? Ne aduci pe toţi în sapă de lemn!

Domnul Jonas îi făcu un semn de salut cu pipa. În cealaltă mînă ţinea ca pe un evantai ţevile metalice ale unei orgi, înalteă de vreo doi metri.

— Am cumpărat o orgă, Mathilda! anunţă domnul Jonas de pe camion. Avea o voce profundă de bas. Vreau să învăţ să cînt la orgă. Hai, Patrick, Kenneth! Trebuie să dăm jos cu grijă acest instrument valoros.

Domnul Jonas sări ca un băieţandru din camion. Patrick îl urmă şi Kenneth împinse orga pe dispozitivul de ridicare, fixat în partea din spate a platformei. Cînd instrumentul fu aşezat cum trebuie, Patrick cuplă cîteva manete şi platforma respectivă coborî încet.

— O orgă? Mathilda Jonas era aşa de surprinsă, încît uitase să îi mai pună la treabă pe băieţi. Ce nevoie ai de o orgă?

Domnul Jonas pufăi din pipă.

— Să învăţ să cînt, draga mea, răspunse el. Doar pe timpuri am cîntat la flaşnetă, la circ.

Apoi dădu alte ordine, iar Patrick şi Kenneth coborîră din camion şi celelalte părţi ale orgii.

Cei doi irlandezi erau aşa de puternici încît nu mai folosiră platforma mobilă din spatele camionului.

Domnul Jonas decise ca orga să fie montată lîngă gard, în apropierea casei. Patrick şi Kenneth ridicau, cărau, trăgeau şi, în cele din urmă, toate piesele instrumentului erau la un loc şi aşteptau să fie montate.

— Este o orgă veritabilă cu foale, le explică domnul Jonas băieţilor plin de mîndrie. Am descoperit minunăţia asta într-un mic teatru, care tocmai se demola, în apropiere de Los Angeles.

— Of, Doamne, oftă doamna Jonas. Sînt tare fericită că vecinii noştri locuiesc aşa de departe.

— Ia închipuiţi-vă o adevărată orgă mare? spuse domnul Jonas. Pot fi montate la o astfel de orgă şi alte ţevi astfel încît sunetele să nu poată fi percepute de urechea umană.

— Pot fi numite sunete cele care nu pot fi auzite, unchiule Titus? întrebă Justus.

— Da, dacă alte vieţuitoare le pot auzi. Mă refer la elefanţii, care au urechile foarte mari, zîmbi domnul Jonas.

— Dar la ce ar folosi o orgă ale cărei sunete nu le poţi auzi? întrebă Peter. Ce elefant va sta să asculte un con-

cert de orgă?

— Nu poţi şti niciodată, băiatul meu, nu poţi şti, repetă Titus Jonas. Cred că oamenii de ştiinţă ar găsi un răspuns dacă s-ar ocupa în mod serios de această problemă.

— De altfel, interveni Bob, există nişte fluiere pentru cîini, pe care noi oamenii nu le auzim. Tonul lor este mult prea sus.

— Ai dreptate, îl aprobă domnul Jonas. Ar fi bine dacă s-ar putea face la circ nişte fluiere pentru elefanţi, care să fie exact inversul fluierelor pentru cîini. Cu sunete foarte joase, nu înalte.

— Adică un fel de infrasunet, interveni Justus, sunete, mai bine spus vibraţii care să fie atît de încete încît să nu poată fi auzite. Să fie situate mai jos de pragul sunetului sau de bariera sonică. Sunetele care sînt prea înalte pentru percepţia oamenilor se numesc ultrasunete.

(Foarte interesantă această lecţie de acustică... Trebuie să recunosc că are cunoştinţe destul de temeinice în domeniul ştiinţelor acest Justus Jonas. Se pare că a realizat importanţa unor conexiuni şi începe să-şi dea seama că un detectiv bine pregătit trebuie să cerceteze, din cînd în cînd, anumite fenomene care îl derutează foarte uşor pe amatorul care bîjbîie prin întuneric.)

Toţi erau aşa de preocupaţi de orgă, încît nimeni nu observă maşina albastră sport care ţîşni pe poarta mare şi se opri scrîşnind din frîne în spatele lor.

Cel care conducea, un flăcău înalt, slab şi palid, claxonă insistent. Băieţii tresăriră şi se întoarseră toţi trei speriaţi.

Individul de la volan şi ceilalţi doi pasageri izbucniră în rîs.

— Skinny Norris! strigă Peter, cînd îl văzu pe lungan coborînd din maşină.

— Ce mai vrea şi ăsta? mormăi Bob.

Familia lui Skinny petrecea, în fiecare an, o perioadă scurtă de timp în Rocky Beach, dar pentru Peter, Bob şi Just, această perioadă era mult prea lungă. Fiindcă

Skinny Norris era foarte mîndru de capacitatea sa intelectuală și mai avea și avantajul că era proprietarul unui automobil, era convins că el merita rolul de vioara întîi între tinerii din orășel.

Cei mai mulți băieți și cele mai multe fete nici nu voiau să audă de el. Dar reușise să-și găsească cîțiva adepți care îi apreciau dărnicia ca și petrecerile.

Skinny se apropie de cei trei detectivi ținînd în mînă o cutie de pantofi acoperită, în timp ce prietenii săi rîdeau nechezînd, urmărind scena din mașină.

La mică distanță de grupul celor trei, scoase o lupă mare din buzunarul pantalonilor și începu să privească în jur prin lupă.

Domnul Jonas și cei doi irlandezi nu erau de față.

— Ia priviți! spuse el încercînd să se exprime cît mai elegant. Aici ar trebui să fie. Semne particulare: boarfe nefolosibile cum se găsesc numai în curtea lui Jonas.

Această reprezentație voit comică fu urmată de nechezatul aprobator al celor din mașină.

Peter strînse pumnii.

— Ce dorești Skinny? întrebă el.

Skinny se făcu că nu l-a auzit. Îndreptă lupa spre Justus și se prefăcea că îl privește cu atenție; după aceea băgă lupa în buzunar.

— Chiar așa, dumneavoastră nu puteți fi altul decît Justus Mac Sherlock, uluitorul detectiv, spuse el afectat. Am să vă prezint un caz în fața căruia și Scotland Yard-ul a capitulat: o crimă oribilă, a cărei victimă a fost o ființă nevinovată, o crimă pe care sper că-o veți elucida.

Chiar din clipa în care îi întinse cutia de pantofi lui Justus, cei trei detectivi *mirosiseră* cam ce se afla înăuntru.

Cu toate acestea Justus ridică capacul și privi conținutul cu atenție, în timp ce Skinny aștepta rînjind. În cutie era un șobolan mare, care își dăduse însă tare de mult duhul.

— Credeți că veți putea elucida această groaznică crimă, Mac Sherlock, întrebă Skinny Norris. Am stabilit și o recompensă considerabilă pentru arestarea vinovatului. Cincizeci de timbre din colecția mea.

Prietenii din maşină se amuzau copios. Justus rămase impasibil. Privea calm şi cu demnitate.

— Îmi dau seama că vrei ca făptuitorul să fie pedepsit în mod exemplar, spuse el deoarece se pare că victima face parte din cercul tău de prieteni apropiaţi.

Rîsetele din maşină amuţiră, iar faţa tînărului înalt şi slab începu să se înroşească.

— După cît se poate constata, continuă Justus, victima a decedat ca urmare a unor tulburări ale aparatului digestiv, care probabil aveau o cauză. Respectivul nu mai putea înghiţi lăudăroşeniile unei anumite persoane pe care pînă una alta o vom numi SN.

— Crezi că asta e o glumă? întrebă Skinny Norris dezumflat.

Ghinionul său era că inspiraţia îl părăsea exact în momentul în care avea mai mare nevoie de ea.

— Aha, bine că mi-am amintit. Am şi eu ceva pentru tine, spuse Justus şi puse cutia pe o grămadă de vechituri.

Pînă la biroul domnului Jonas erau numai cîţiva paşi. Just intră repede şi se întoarse cu lanterna pe care o găsise în Canionul Negru.

— Aici este o monogramă – SN., i se adresă el. Poate însemna Skinny Norris?

— Sau înseamnă Speriosul Nărod, interveni Peter hlizindu-se. Ai mai exersat cursele pe distanţe scurte, Skinny?

— Dă-o încoace! se răsti tînărul şi îi smulse lanterna din mînă lui Justus. Se întoarse pe călcîie şi alergă spre maşină. Detectivilor! strigă el ironic celor trei băieţi. Mor de rîs! Tot oraşul o să-şi bată joc de voi.

Pneurile scrîşniră cînd maşina ţîşni înapoi pe poarta deschisă. Justus, Peter şi Bob priviră în urma ei.

— Deci el ne-a furat cartea de vizită la bibliotecă, oftă Bob. Şi acum ştie că noi sîntem cei trei detectivi.

— În fond, acest lucru trebuie să-l ştie toată lumea, replică Justus. Acum este însă mai important ca oricînd să nu dăm greş în primul nostru caz.

Privi în jur. Unchiul Jonas, Patrick şi Kenneth erau lîngă gard; meştereau la orgă.

Mătuşa intrase în casă ca să pregătească masa.

— Acum nu ne vede nimeni, spuse el. Dacă ne grăbim, am putea să ţinem o scurtă şedinţă înainte ca mătuşa Mathilda să ne cheme la masă.

O luă înainte spre tunelul II, cînd se întîmplă nenorocirea.

Dus pe gînduri, Justus călcă pe o bucată de ţeavă care se rostogoli de sub piciorul său.

Alunecă şi se prăbuşi. Cînd se ridică, Bob şi Peter văzură cum strînge din dinţi.

— Mi-am scrîntit glezna, se văită el. Cînd ridică cracul pantalonului, observară cu toţii că glezna se umflase deja. Presupun, spuse Justus nemulţumit, că va trebui să mă dau pe mîna unui medic.

AVERTISMENTUL ŢIGĂNCII

Ce ghinion! Era la două zile după accidentul lui Justus. Unchiul Titus îl duse imediat cu maşina la spital, unde rămase toată ziua pentru cîteva radiografii. După aceea i se aplicară nişte feşe elastice şi îl expediară acasă.

Dr. Atlman spusese că, în curînd, va putea să se deplaseze şchiopătînd şi chiar îi ceruse să mişte glezna, cînd îi va permite.

Dar deocamdată, Justus zăcea în pat şi avea piciorul înfăşurat în bandaje de vreo doi kilometri.

Între timp, domnul Hitchcock putea să găsească o altă case cu fantome pentru filmul său.

Se părea că cei trei detectivi vor trebui să abandoneze cazul înainte de a-l fi început.

Peter şi Bob erau pe marginea patului şi păreau tare dărîmaţi.

— Te doare? întrebă Peter, cînd Justus îşi însoţi mişcarea de o strîmbătură.

— Nu aşa de mult pe cît o merit. A fost o neglijenţă. Dar să ne continuăm discuţia. Primul punct la ordinea de zi este telefonul acela enigmatic pe care l-am primit de îndată ce am vizitat castelul fantomei. Morton a susţinut că, în seara aceea, ne-a urmărit cineva. E clar că a fost Skinny Norris.

— Ar fi fost şi foarte uşor pentru el, presupuse Bob. Skinny ştia că acea clădire ne interesează.

— Dar Skinny nu ar fi putut să-şi modifice aşa de mult vocea la telefon, obiectă Peter. Suna sumbră şi cam neclară. Vocea lui Skinny e aproape un nechezat de cal.

— În acest caz îţi dau dreptate, spuse Justus. Dar pînă acum este singura concluzie la care am ajuns şi eu. Cînd îşi schimbă poziţia piciorului, iar se strîmbă. Pînă nu mă convinge cineva de altceva, eu nu pot crede că fantome fără trup pot vorbi la telefon.

— Aşa e, recunoscu Bob. Şi mai departe? Cum e cu acel *necunoscut* care a declanşat avalanşa de pietre asupra voastră?

— Da, spuse Peter strîngînd din dinţi. E un mister? Ce mi-ar place să pun mîna pe el!

— În momentul de faţă nu mă interesează, apuse Justus. Astăzi ştim sigur că nu a fost Skinny Norris. Şi dacă nu are legătură cu cazul nostru? Poate era un copil sau un drumeţ care a declanşat din greşeală acea avalanşă?

— Dar pentru o greşeală era mult prea bine orientată acea avalanşă, mormăi Peter.

— Deci lăsăm răspunsul deschis pînă avem mai multe date. Tocmai mi-am amintit cum ne-a minţit domnul Rex, cînd am fost cu Peter la el. De ce a spus că a lucrat cu maceta în tufişuri, cînd se vedea de la o poştă că nu era adevărat? Şi cum de avea ulciorul cu limonadă pregătit, de parcă aştepta în acea clipă o vizită?

În faţa acestor două întrebări toţi trei căzură pe gînduri.

Peter se scărpină în cap.

— Fir-ar să fie! spuse el. Cu cît avansăm, cu atît dăm de mai multe enigme.

În clipa aceea intră şi mătuşa Mathilda pe uşă.

— Am uitat să vă spun. Ieri dimineaţă s-a întîmplat ceva trăznet, exact înainte de a te întoarce tu de la spital. În agitaţia de după aceea, aproape că am uitat.

— Ceva trăznet? întrebă Justus şi toţi trei deveniră foarte atenţi.

— O ţigancă bătrînă a venit la uşa casei. Poate ar fi bine să nici nu vă spun ce a trăncănit.

— Dar te rog, tanti Mathilda, chiar mă interesează foarte mult. Zău!

— Ei bine, era oricum o aiureală. Dar această babă, plină de riduri, a bătut la uşă şi mi-a spus pe limba aia a ei că a auzit de accidentul tău şi că venise să te avertizeze.

Să avertizeze? O ţigancă bătrînă?

Băieţii se priviră miraţi.

— În orice caz, încheie doamna Jonas, am înţeles, în

cele din urmă, cînd şi-a strîns cărţile că să te fereşti de literele CS sau de cineva al cărui nume începe cu literele astea. De accidentul tău ar fi vinovat CF şi CF te va mai lovi, dacă nu te fereşti. Am rîs, la început, şi i-am spus că ar putea avea dreptate. CF ar putea să însemne ceva, ca de exemplu „căi ferate". Săraca părea atît de bătrînă şi de zăpăcită, că îmi venea să cred că nu era prea zdravănă la cap.

Zicînd acestea, doamna Jonas ieşi din cameră şi îi lăsă singuri pe cei trei detectivi care se priveau muţi de uimire.

(*O figură nouă – o nouă apariţie enigmatică. Oare cîte persoane mai sînt amestecate în această enigmă şi joacă cîte un rol în jurul castelului fantomei? Ia să vedem pe cine suspectează cei trei detectivi?)*

— CF, rosti Bob cu teamă în glas. Castelul fantomei...

— Poate că Skinny Norris a trimis-o pe babă, gîndi Justus cu glas tare. Numai că Skinny nu are atîta fantezie. Să vină cu un şobolan mort, da, dar de mai mult nu-l cred în stare.

— Cineva, începu Peter, vrea să ne împiedice să ne ocupăm de castelul fantomei. Mai întîi, vine avertismentul sinistru de la telefon. După aceea cărţile de joc ale unei ghicitoare ne transmit al doilea avertisment. Cred că nu mai e o bagatelă. De aceea propun să votăm dacă n-ar fi mai bine să abandonăm cazul, aşa cum ni s-a atras atenţia. Cine este pentru să ridice mîna?

Mîna lui Bob se ridică prima. Îl urmă Peter.

— Majoritatea este pentru.

Justus îşi privi prietenii.

— Vreţi să rîdă Skinny Norris de noi? întrebă el. Pînă una alta este convins că nu facem doi bani ca detectivi. Şi, în curînd, va spune acest lucru la toţi oamenii. De aceea trebuie să acţionăm cît mai repede. Şi nu observaţi, continuă el, că aceste avertismente adaugă acestui caz cîte o nouă enigmă?

— Ce vrei să spui? întrebă Peter.

— Nimeni din cei care au fost înainte în castel nu a

primit vreun avertisment. Noi sîntem primii sfătuiţi să nu mai dăm pe acolo. Din aceasta eu trag concluzia că ne aflăm foarte aproape de rezolvarea cazului.

— Şi dacă este aşa, interveni Peter, la ce ne foloseşte? Tu zaci aici şi noi nu putem face nimic, înainte ca tu să fii pe picioare.

— Nu ai dreptate. Azi-noapte nu am putut să dorm şi atunci am elaborat un nou plan de bătaie. Voi doi continuaţi cercetările fără mine în castelul fantomei, în timp ce eu stau în pat şi mă gîndesc la diferitele enigme pe care mai trebuie să le rezolvăm.

— Eu în castelul fantomei? sări Bob. Pe mine mă apucă groaza doar cînd ascult sau citesc despre el.

— Nu aştept de la voi să faceţi cine ştie ce descoperiri senzaţionale, spuse Justus. Totuşi sper că acele senzaţii de teamă, de frică insuportabilă şi, după aceea, de groază, să vă cuprindă pe rînd. Şi, cînd veţi avea aceste senzaţii să verificaţi cît de puternice sînt. Cînd încep şi unde încetează?

— Unde? ţipă Peter. Data trecută le-am simţit din creştet pînă-n tălpi, prin toate oasele, în fiecare fibră, dacă vrei să ştii acest lucru cu exactitate. Dar tu cum îţi închipui toată chestia asta, că mîna mea dreaptă va tremura de frică, în timp ce stînga nu?

— Mă refeream pînă la ce distenţă de castel aveţi senzaţia de frică, explică Justus. Şi cînd plecaţi de acolo, la ce distanţă vă părăseşte groaza? Acest lucru e important.

— Ultima oară m-a ţinut vreo douăzeci de kilometri, spuse Peter. Pînă acasă, în pat.

— De data aceasta, vă rog să-mi faceţi plăcerea să mergeţi foarte încet şi măsuraţi cînd simţiţi teamă, frică, ameninţare sau groază. Şi opriţi-vă, din cînd în cînd, ca să puteţi verifica dacă senzaţia nu vă părăseşte.

— Încet? Peter rîse strident. Să măsor?...

— S-ar putea să nici nu simţiţi ceva, mai spuse el, deoarece, mîine, veţi merge în timpul zilei. Veţi verifica casa pe timp de lumină. Dacă aveţi chef puteţi să vă ascundeţi după uşă şi să aşteptaţi pînă se întunecă, ca să vedeţi dacă vă apucă frica.

— Nu se poate aşa ceva, îl avertiză Peter. Să ne ascundem în spatele uşii?...

Bob oftă uşurat:

— Fără mine, Peter. Mîine sînt de serviciu la bibliotecă şi chiar şi poimîine.

— Bine că mi-ai amintit, spuse Peter. Şi eu am treabă. Deci, mîine nu se poate.

Justus îşi frămînta buza inferioară, iar creierul lucra la turaţie maximă. După un timp, cedă:

— În acest caz, va trebui să facem altceva.

— Exact asta voiam şi eu să propun, interveni Peter.

— Mai sînt cîteva ore de lumină, spuse Justus. Trebuie să cinaţi mai devreme şi să mergeţi încă de astăzi la castel.

(*Ce minte, domnule? Stăruinţa sa îmi aminteşte de profunzimea acelor oameni de ştiinţă care lucrează la un experiment important.*)

FANTOMA ALBASTRĂ

— Fir-ar să fie! izbucni Peter. De ce trebuie ca Justus să aibă mereu ultimul cuvînt.

— Asta mă întreb şi eu ? scînci Bob.

În faţa lor se înălţa povîrnişul pe care era cocoţat castelul fantomei.Turnurile,geamurile sparte şi viţa sălbatică care acoperise totul se vedeau în lumina apusului de soare.

Bob se înfioră:

— Pînă unde mergem?În două ore,apune soarele. După aceea ne cuprinde întunericul.

Peter se uită în urmă,strada era plină de pietre.În spatele unei curbe îi aştepta Morton cu automobilul. Acesta îl ajutase pa Bob să se caţere peste un bolovan uriaş după care se întorsese să păzească maşina,îndeplinindu-şi prin aceasta una din obligaţiile de serviciu.

— Crezi că Skinny Norris ne-a urmărit şi de data aceasta? întrebă Peter.

—Nu ! Am controlat în permanenţă drumul,spuse Bob. În afară de aceasta, Justus e convins că Skinny va ocoli cu mare atenţie de acum încolo castelul.

— Iar noi avem datoria să dovedim că avem nervii mai tari decît ai lui Skinny,oftă Peter.

Bob ţinea aparatul de fotografiat, Peter magnetofonul. Amîndoi aveau lanternele legate de curea.Urcară împreună scara de la intrare.

Uşa era închisă.

— Ciudat....Peter se încruntă.Aş putea să jur că Skinny nu a tras uşa cînd a fugit ieri.

— Poate a trîntit-o vîntul,presupuse Bob.

Peter apăsă pe clanţă.Uşa se deschise cu un scîrţîit prelung ceea ce îi făcu să tresară speriaţi.

— E doar o balama ruginită, îl linişti Bob.Nici un motiv să intrăm îi panică.

— Dar cine o face?întrebă Peter.

Intrară în hol, dar nu închiseră uşa după ei.

Într-o parte a holului era o încăpere mare, plină de mobile vechi,scaune şi mase masive, sculptate,şi un cămin gigant.

Just îi rugase să se uite puţin prin castel şi să fotografieze.

Bob nu observase nimic deosebit prin cameră,dar totuşi făcu cîteva poze cu bliţul. Apoi pătrunseră în salonul rotund, în care Just şi Peter se speriaseră de ecou.Armurile medievale şi portretele domnului Terrill în diferite roluri alcătuiau un loc sinistru,aproape lugubru. Atmosfera părea foarte prietenoasă,datorită unei raze de soare care pătrundea printr-un geam prăfuit,aflat la jumătatea scării care urma spre catul de sus.

— Hai să ne gîndim că ne aflăm într-un muzeu,îşi sfătui Bob prietenul. Ştii ce simţi? Curiozitate. Deci nu trebuie să ne fie frică.

— Aşa e,confirmă Peter.Chiar că e ca într-un muzeu.Totul e aşa de prăfuit şi de vechi.E mort....

— *Mort! Mort! Mort!* le răsună în timpane.

— Ecoul!

— *Ecoul,ecoul,ecoul,ecoul,ecou!* răspunseră pereţii.

Peter îl trase pe Bob într-o parte.

— De aici ecoul nu se mai formează.

Lui Bob îi plăcea ecoul, îi plăcea să strige : *Hei!* şi după aceea să asculte răspunsul îndepărtat al ecoului . Dar acum nu avea nici un chef să asculte răspunsul din acest salon al ecoului.

— Să ne uităm la tablouri, propuse el. Care te-a privit cu un ochi adevărat?

— Cel de colo! arătă Peter cu mîna peretele opus, tabloul unui pirat cu un singur ochi. Pentru o clipă ochiul a fost viu, iar după aceea era cel pictat.

— Lasă că lămurim noi lucrurile, se avîntă Bob. Suie-te pe un scaun şi vezi dacă ajungi pînă la el.

Peter trase unul din scaunele sculptate spre perete, exact sub tablou. Dar, chiar dacă se ridica pe vîrfuri, nu putea ajunge la rama tabloului.

— Deasupra este o galerie, sau aşa ceva, spuse Bob. Tablourile sînt legate cu nişte sîrme de balustradă. Dacă mergem sus, s-ar putea să tragem tabloul spre noi.

Peter tocmai cobora de pe scaun, iar Bob se îndrepta spre scară, cînd simţi cum îl trage cineva de cureaua de pe umăr a aparatului de fotografiat. În aceeaşi secundă,

văzu cu coada ochiului în spatele său o făptură înaltă, în nişa îngustă şi întunecată. Scoase un ţipăt şi alergă spre uşă. Dar nu ajunse prea departe.

Cureaua de pe umăr îl trase înapoi; îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi într-o parte pe pardoseala de marmoră.

În cădere văzu o făptură uriaşă care pornise amenințător spre el. Era în armură şi în mînă avea o sabie pe care o îndrepta spre capul său.

Bob ţipă din nou. Se rostogoli într-o parte. Sabia mare se izbi de pardoseală, exact în locul în care fusese mai înainte Bob.

Cel din armură se prăbuşi şi el cu un zgomot infernal la pămînt. Sunetul era asemănător cu cel al rostogolirii unui butoi plin cu cutii goale de conserve pe panta unui deal.

Între timp, cureaua îi alunecase de pe umăr şi Bob se rostogoli pe pardoseală pînă ce se izbi de perete. Privi speriat în urmă, crezînd că bărbatul din armură îl urmăreşte. Dar ce zări îi ridică părul măciucă.

Capul celui cu armura se desprinsese şi se rostogolea separat de trup după el. Bob privi mai cu atenţie şi descoperi că armura era goală. Coiful se desprinsese în cădere şi sărise pe pardoseală în direcţia lui.

Tînărul se ridică în picioare şi îşi scutură praful de pe haine. Aparatul zăcea lîngă armură, cureaua mai atîrna de un colţ metalic al acesteia de care se agăţase cînd trecuse Bob pe lîngă nişă.

Ridică aparatul de jos şi îl fotografie pe Peter care aproape murea de rîs.

— Acum am şi o poză cu fantoma din castel care rîde, spuse Bob. Cred că o să-i placă lui Justus.

— Iartă-mă, Bob. Peter îşi şterse ochii şi deveni din nou serios. Îţi venea să mori de rîs cum tîrai armura aia ruginită după tine.

Bob se uită la armura de pe jos. Stătuse pe un mic piedestal în nişă. Acum evident era deteriorată. Ruginise în cîteva locuri, dar, în rest, era destul de bine întreţinută. O fotografie. După aceea mai fotografie portretul ciclopului şi alte cîteva tablouri.

— Te-ai săturat de rîs? îl întrebă pe Peter. Aici e o uşă pe care încă n-am observat-o. Are şi o plăcuţă uşa. Făcu ochii mici ca să poată citi ce era scris: *Sală de*

proiecţii.

Peter se apropie.

— Tata mi-a povestit că toţi marii artişti aveau cinematograful lor, acasă. Acolo îşi proiectau filmele proprii pentru prieteni. Hai să intrăm!

Bob trebui să tragă foarte puternic de uşă. Se deschidea foarte greu, de parcă ar fi ţinut cineva contra dinăuntru. Cînd. în cele din urmă o deschiseră, îi întîmpină un aer umed şi stătut.

Încăperea din faţa lor era complet în întuneric. Peter îşi scoase lanterna de la brîu. În raza ei de lumină băieţii putură vedea că sala de proiecţie era de fapt o încăpere cu circa o sută de fotolii pluşate. În colţul opus se distingea vag silueta unei orgi.

— Aici e la fel cum era pe timpuri în cinematografe, spuse Peter. Uită-te la orgă. Sigur e de cel puţin zece ori mai mare decît cea a domnului Jonas. Să ne uităm la ea!

Bob îşi desprinse şi el lanterna, dar aceasta nu funcţiona.

Probabil se stricase cînd căzuse. Lanterna lui Peter dădea însă suficientă lumină. Traversară încăperea şi urcară spre orgă.

Nu simţeau nici un fel de teamă. Ciocnirea ridicolă a lui Bob cu armura goală le dăsuse o altă stare.

Orga veche, ale cărei tuburi uriaşe se înălţau spre tavan, era plină de praf şi de păianjeni.

Bob făcu o poză pentru Justus. După aceea scrutară în jur.

Fotoliile pluşate erau rupte. Unde ar fi trebuit să fie ecranul, atîrnau doar cîteva fîşii albe de pînză. Cu cît stăteau mai mult în încăpere, cu atît aerul li se părea mai înăbuşitor şi mai umed.

— Aici nu e nimic deosebit, spuse Peter. Să vedem ce e pe sus?

Reveniră din sala de proiecţii înapoi în salonul ecourilor şi urcară treptele care duceau la catul de sus.

La jumătatea drumului, cam pe unde încerca soarele să pătrundă prin geamul prăfuit, se opriră şi se mai uitară o dată în jur.

Zidurile castelului erau chiar lîngă peretele stîncos al Canionului Negru.

— Mai avem două ore de lumină, preciză Bob. Putem să ne uităm în linişte la tot.

Pe galerie descoperiră că toate tablourile erau prinse direct de marginea balustradei.

Apucară amîndoi sîrmele care ţineau tabloul piratului şi îl traseră în sus. Avea o ramă grea, dar, în cele din urmă, reuşiră să îl tragă şi să-l cerceteze la lumina lanternei. Era un tablou foarte obişnuit; vopseaua de ulei strălucea încă. Bob presupuse că acest luciu îi crease lui Peter o iluzie optică, încît acesta avusese impresia că îl priveşte un ochi viu. Peter nu părea prea convins de argument.

— Am crezut că e chiar un om, spuse el. Dar se poate să mă fi înşelat. Să-l punem la loc.

Lăsară tabloul în jos la locul său şi urcară la etaj. Aveau de gînd să înceapă să cerceteze casa de sus în jos.

Urcară pînă într-un turnuleţ rotund ce se înălţa mult deasupra castelului. Avea nişte lucarne înguste ca un adevărat turn de cetate, acoperite cu geamuri.

Cei doi băieţi priviră afară. Se aflau deasupra culmii dealurilor care se profilau în stînga şi în dreapta Canionului Negru. Cuprindeau cu privirea în jur la distanţă de cîteva mile.

Peter scoase surprins un strigăt:

— Uită-te! O antenă de televizor!

Într-adevăr, pe culmea cea mai apropiată era o antenă pe care o înălţase cineva care locuia în valea alăturată, pentru a putea recepţiona programele mai bine.

— Undeva în apropiere trebuie să mai fie o vale, presupuse Peter. Acest ţinut nu e chiar aşa pustiu pe cît pare.

— Pe aici prin munţii ăştia, sînt zeci de asemenea văi, explică Bob. Priveşte ce abruptă este panta. Doar vreo capră neagră ar putea să se caţere. Dacă vrei să treci dintr-o vale în alta, trebuie să faci un ocol pînă la şosea şi înapoi.

— Ai dreptate, spuse Peter. Deci asta ar fi pe aici pe sus. Să coborîm un cat, poate mai găsim ceva.

La etajul de dedesubt, ieşiră mai întîi într-un coridor lung. La celălalt capăt al palierului, o uşă era deschisă. Îşi aruncară ochii prin încăpere. Probabil aceasta fusese biblioteca lui Stephan Terrill, unde lăsase scrisoarea de adio. Sute de cărţi erau aliniate pe rafturi.

Şi aici atîrnau tablouri pe pereţi. Semănau cu cele din

salonul ecourilor.

— Aici ar trebui să cercetăm mai cu atenţie, decise Peter.

Intrară. Tablourile erau interesante; toate îl reprezentau evident tot pe Stephan Terrill în scene din filmele sale. În fiecare tablou era surprins altfel: pictat ca pirat, ca tîlhar, vîrcolac, idiot, vampir sau monstru marin. Lui Bob i-ar fi plăcut să vadă aceste filme.

— I se spunea „omul cu o mie de feţe", îşi aminti Peter, în timp ce treceau de la un tablou la altul. Uită-te ce e aici?

Se opriră în faţa unei nişe mici, în care se afla un sarcofag. Era exact ca sarcofagul unei mumii egiptene, cum putea fi văzute prin muzee. De capacul închis era prinsă o tăbliţă argintie. Peter îndreptă lumina lanternei asupra ei, iar Bob se apleacă ca să descifreze textul gravat. El suna în felul următor:

CEEA CE ASCUNDE ACEST SARCOFAG
A FOST LĂSAT DE PROPRIETARUL SĂU
HUGO WILSON
PRIN TESTAMENT BĂRBATULUI
CARE I-A DĂRUIT MULTE ORE
DISTRACTIVE
LUI STEPHAN TERRILL

— Ai rămas cu gura căscată, spuse Peter. Şi ce crezi că ar putea fi înăuntru?

— Poate o mumie? presupuse Bob.

— Sau vreun alt obiect preţios. Ne uităm?

Se opintiră amîndoi şi ridicară capacul sarcofagului. Nu fusese încuiat dar era foarte greu.

Abia îl ridicaseră pe jumătate, cînd Peter scoase un strigăt şi îi dădu drumul.

Acesta se închise printr-un pocnet de vibrară pereţii.

— Ai văzut şi tu? şopti Peter.

Bob înghiţi în sec.

— Am văzut, e un schelet.

— Un schelet frumos, curat şi alb care rînjea la noi!

— Presupun că a fost lăsat de Hugo Wilson lui Stephan Terrill prin testament, pentru orele distractive, explică Bob. Propriul schelet al domnului Hugo Wilson. Hai să mai deschidem o dată ca să fac o poză pentru Justus.

Peter nu prea era încîntat de această perspectivă, dar Bob îl linişti, explicîndu-i că, de fapt, scheletul nu se compune decît din cîteva oase care nu pot pune pe nimeni în pericol.

Deschiseră sarcofagul şi Bob reuşi să facă o fotografie a scheletului cu rînjet cu tot. Era convins că îl va interesa pe Just.

În timp ce Bob trăgea filmul şi regla bliţul, Peter se îndreptă spre fereastră.

Privi afară şi scoase un mormăit:

— Ar trebui să ne grăbim. Se întunecă.

Bob îşi privi ceasul.

— Nu se poate. Mai avem cel puţin o oră pînă apune soarele.

— Şi crezi că soarele ştie asta? Priveşte şi tu.

Bob veni lîngă fereastră. Într-adevăr se întuneca. Soarele dispărea în spatele unei culmi. Razele abia dacă mai luminau o fereastră a castelului, sus, în turn.

— Uitasem că soarele apune în aceste văi mult mai devreme, spuse el.

— Să mergem, propuse Peter. Dacă stau şi mă gîndesc unde nu aş vrea să fiu pe întuneric, atunci sigur aici nu aş vrea să fiu.

Ieşiră pe coridor.

Cînd priviră în lungul acestuia, constatară că la ambele capete erau trepte. Dar pe care din ele veniseră, nu mai ştiau cu siguranţă. Peter se hotărî să o ia pe cele mai apropiate.

Cînd ajunseră la etajul de dedesubt era şi mai întuneric. Şi nici nu dibuiră imediat scara. În cele din urmă, găsiră în capătul coridorului după o uşă o scară îngustă.

— Nu am trecut pe aici, spuse Bob. Hai mai bine să ne întoarcem.

— În orice caz duc în jos, răspunse Peter. Şi noi oricum vrem să coborîm, şi asta cît mai repede. Vino cu mine!

Coborîră scara îngustă. Cînd dădură drumul uşii, aceasta se închise trasă de un resort. Era întuneric beznă în jurul lor.

— Mai bine să căutăm drumul pe care am venit, propuse Bob cu teamă în glas. Nu-mi place în întuneric. Nici măcar pe tine nu pot să te văd.

— Ţie nu-ţi place aici, şi culmea, nici mie. Cel puţin

din acest punct de vedere avem aceeaşi părere, constată Peter. Unde eşti? Întinse mîna după Bob. Fii atent să nu ne pierdem unul de altul. Ia-o în sus ca să ajungem din nou la uşă.

Urcară împreună treptele, dar nu mai reuşiră să deschidă uşa.

— Cred că nu se poate deschide decît din partea cealaltă, spuse Bob şi îşi dădea silinţa să rămînă calm. Vrem sau nu vrem coborîm.

— Avem nevoie de lumină! spuse Peter. Dacă am găsi comuta... Spun prostii, doar am o lanternă, o lanternă nouă...

— Atunci aprinde-o, propuse Bob. Am senzaţia că aici, pe întuneric, îmi cade tavanul în cap. Şi parcă se întunecă din ce în ce mai mult.

— Fii atent! spuse Peter cu o voce nesigură, nu mai am nici o lanternă. Îţi aminteşti, cînd am închis sarcofagul? Cred că am lăsat-o acolo.

— Formidabil. Iar a mea e stricată de cînd m-am ciocnit cu armura.

— Poate s-a deplasat doar bateria, presupuse Peter.

Căută pe pipăite lanterna lui Bob şi acesta auzi cum mîna lui Peter se loveşte de ea. Un minut, nu se întîmplă nimic. Se zări doar o pîlpîire slabă.

— E pe undeva o întrerupere, presupuse Peter. E ca o lumînare. Dar totuşi e lumină. Hai dă-i drumul!

Coborîră în grabă scara îngustă, mult mai repede decît şi-ar fi închipuit Bob că ar putea merge cu bandajul ghipsat.

Peter o luase înainte cu lanterna care abia lumina. În cele din urmă, treptele se terminară şi presupuseră că au ajuns la parter. Luminară în jur pe cît se putea, ca să vadă unde se aflau. Era un hol pătrat cu două uşi. Erau nehotărîţi pe care din ele să o deschidă, cînd Peter îl apucă pe Bob de braţ.

— Ascultă! spuse el. Auzi şi tu acelaşi lucru?

Bob deveni atent. Şi auzi muzica de orgă, sunetele slabe, lugubre ale orgii.

Cineva cînta la orga veche din sala de proiecţie. Deodată Bob simţi o teamă insuportabilă despre care vorbise şi Justus.

— Vine din direcţia aceasta, şopti Peter şi arătă spre o uşă.

— Atunci să o luăm pe acolo, arătă Bob spre cealaltă ușă.

— Nu! îl contrazise Peter. Aceasta duce în sala de proiecție. Și știm că de acolo putem să ieșim afară. Pe cealaltă ușă s-ar putea să ne rătăcim. Mai bine pe aici!

Peter deschise ușa și o porni hotărît pe coridorul întunecat din spatele ei, mînă în mînă cu Bob.

Muzica se auzea mai clar, dar tot suna ca fiind de departe, ca un fel de melodie a duhurilor cu sunete stridente și modulate.

Bob mergea primul, Peter se ținea de el, dar cu cît se apropia mai mult de sursa de muzică, cu atît mai insuportabilă devenea nervozitatea lor.

Peter deschise ușa și se pomeniră chiar în sala de proiecții. Nu putea fi nici o eroare, deoarece, în lumina slabă a lanternei distingeau vag spetezele fotoliilor. Departe, în celălalt capăt al încăperii, se vedea o ușoară lumină albastră, fără contururi clare. Era cam la un metru jumate deasupra pămîntului și părea că fîlfîie ușor. Între timp orga scotea sunete sinistre.

— Fantoma albastră! șopti Bob.

În acea clipă, senzația de teamă care era la limita suportabilității, se transformă în groază.

(Exact cum își închipuise Justus Jonas.)

Se repeziră de-a lungul încăperii spre ușă. Peter o deschise, traversară salonul ecourilor și o luară spre ieșire.

Ușa era încă deschisă, astfel că cei doi țîșniră pe terasa acoperită cu dale. Dar piciorul lui Bob se agăță într-o crăpătură.

Peter alerga așa repede, încît nici nu observă. Bob căzu și ateriză într-o grămadă de frunziș. Fără să se mai gîndească, se ascunse sub frunze ca un șoarece în gaură.

Aștepta încordat ca fantoma albastră să îl urmărească și inima îi bătea ca un ciocan pneumatic. Respira așa de precipitat, încît abia mai putea auzi ceva. Cînd își dădu seama de acest lucru, își ținu respirația.

Și, în liniștea care intervenise, auzi cum îl vînează fantoma albastră. Se apropia cu pași tîrșîiți, pășea pe dalele terasei. Respirația i se auzea din ce în ce mai

înspăimîntător. Brusc nu se mai auziră paşii. Era deci exact deasupra sa. Încremenind cîteva clipe, lui Bob i se păru o veşnicie şi respiră în profunzime. Se aplecă şi îl apucă pe Bob de umăr. Cînd îi simţi atingerea, Bob scoase un ţipăt care aproape că declanşă o avalanşă de pietre.

(Castelul fantomei se pare că are surprize selecte. Însă, o fantomă care poate, în mod concret, să pună mîna pe cineva mă cam surprinde.)

SEMNE SECRETE

— Şi ce s-a întîmplat, Bob cînd fantoma albastră te-a apucat de umăr?

Întrebarea o pusese Justus. Pentru prima oară, după trei zile, cei trei detectivi se întîlniseră pentru o consfătuire în *Centrală*.

Peter fusese plecat cu părinţii în vizită la nişte rude, în San Francisco. Bob fusese ocupat la bibliotecă deoarece cărţile se catalogau după noi criterii; iar, un alt voluntar se îmbolnăvise şi Bob lucrase de dimineaţa pînă seara. Justus petrecuse şi el aceste zile mai mult culcat, ca să i se vindece glezna cît mai repede.

— Ei? insistă Justus. Ce s-a întîmplat după aceea?

— După ce am ţipat? ezitarea lui Bob dovedea că această discuţie nu prea îi făcea plăcere.

— Exact! După ce ai ţipat.

— De ce nu îl întrebi pe Peter? evita Bob răspunsul. Doar a fost şi el de faţă.

— Bine,deci! Peter, povesteşte tu ce s-a întîmplat.

Acesta din urmă părea foarte jenat, dar cedă:

— Am căzut, spuse el. Bob zbiera aşa de tare, cînd l-am apucat de umăr, încît, de spaimă, am căzut grămadă peste el. Şi atunci a început să mă lovească în mine.

Răcnea într-una: "Lasă-mă, fantoma dracului! Şterge-o în lumea ta, altfel te ia naiba!" M-a umplut de vînătăi pe braţe, cînd am încercat să-l ţin, pînă ce a priceput că eu eram, că mă întorsesem să-l caut.

— Bob e curajos ca un leu, chiar dacă nu are forţa necesară, spuse Justus. Deci tu ai observat că el rămăsese în urmă şi te-ai întors să-l cauţi. Auzea cum gîfîiai şi a crezut că este fantoma care se apleca asupra sa. Aşa-i?

Bob încuviinţă. Situaţia i se păruse destul de penibilă; el, ascuns acolo în grămada de frunze, ţipînd, realiză că

era Peter. Crezuse într-adevăr că se lupta cu fantoma albastră.

Justus își frămînta buza inferioară. Părea nemulțumit de ceva.

— Și cînd, în cele din urmă, ați terminat trînta, ați mai constatat și altceva, spuse el. Spaima vă dispăruse?

Peter și Bob se priviră.

Cum de aflase Justus?

Această veste o păstraseră pentru încheiere.

— Da, așa a fost, răspunse Peter. Dispăruse.

— Deci senzația nu depășește zidurile castelului, spuse Justus. Este o descoperire foarte importantă.

— Crezi? întrebă Bob.

— Sînt sigur, îl asigură Justus. Cred că și pozele sînt gata. Te rog, Peter, adu-le din camera obscură. Ia să închid lucarna, unchiul Titus face un scandal teribil.

Și avea dreptate.

Domnul Jonas reușise să monteze în sfîrșit orga pe care o achiziționase. În timp ce fusese obligat să stea în pat, Justus își procurase de la bibliotecă o carte despre orgi și îi dăduse unchiului său tot felul de sfaturi prețioase.

Acum domnul Jonas își încerca opera. Cînta un vechi cîntec marinăresc, pe gustul lui Patrick și Kenneth, și accentua în mod deosebit acompaniamentul cu acorduri de bas, iar melodia o interpreta cu tot felul de tremolouri.

Băieții deschiseseră mai devreme trapa de aerisire din acoperișul *Centralei,* savurînd reprezentația muzicală. Cînd domnul Jonas apăsa clapele joase, obiectele din *Centrală* începeau pur și simplu să vibreze. Bob avea senzația că sunetele îl ridicau de pe scaun. Din cînd în cînd, îl treceau și fiori.

După ce Justus închise capacul și zgomotul măcar, în parte, nu se mai auzea așa de puternic, Peter aduse pozele pe care le făcuse Bob în castelul fantomei. Mai erau încă umede, dar puteau fi privite.

Justus cerceta fiecare fotografie cu o lupă puternică. Pe rînd, le dădea la rînd lui Bob și Peter. Cel mai atent verifică pozele din biblioteca domnului Terrill și cea cu armura care îl pusese pe Bob în dificultate.

— Foarte bine, Bob, îl lăudă Justus. Cu o excepţie. Nu ai făcut nici o poză cu fantoma albastră cum cînta la orgă.

— Crezi că aş fi avut curaj să mă duc pînă acolo şi să fotografiez o sclipire care cîntă la o orgă stricată? se enervă Bob.

— Nimănui nu i-ar fi ars să facă în acel moment o poză, preciză Peter. Eram prea înfricoşaţi. Nici tu nu ai fi făcut-o, Just.

— Nu, nici eu, îl aprobă Justus. Cuprins de spaimă e tare greu să te stăpîneşti. Şi totuşi, o astfel de poză ar fi contribuit mult la rezolvarea problemei.

Peter şi Bob aşteptau.

Justus, stînd în pat, avusese timp trei zile să verifice toate ipotezele despre care încă nu le povestise nimic.

— Ştiţi, continuă Justus, aventura voastră, dintr-un anumit punct de vedere, a fost foarte neobişnuită. Fantoma a apărut deci în castel abia înaintea apusului de soare.

— Înăuntru nu mai ajungeau razele de soare, relată Peter.

— Cu toate acestea, soarele nu apusese. Pînă acum n-a mai vorbit nimeni despre apariţia stafiilor înainte de a se face noapte. Dar hai să vedem ce ne prezintă şi celelalte poze.

Luă fotografia cu armura în mînă:

— Această armură, spuse el, încă străluceşte şi nici prea ruginită nu pare.

— Era ruginită doar în cîteva locuri, explică Bob.

— Şi nici aceste cărţi şi tablouri din biblioteca domnului Terrill nu par prea prăfuite.

— Aveau ceva praf pe ele, preciză Peter. Dar nu mult.

Justus se uită cu mare atenţie la scheletul din sarcofag.

— Şi acest schelet ... are un testament tare ciudat ...

În această clipă începu să tremure toată rulota care era de fapt *Centrala* lor. O bucată de fier de afară se izbi de peretele rulotei.

Un acord foarte puternic din orga domnului Jonas aproape că ridicase vehicolul de la pămînt.

— Ajutor! strigă Peter. Cred că e un cutremur!

(Aş putea folosi această secundă de spaimă a celor trei detectivi ca să vă atrag atenţia asupra unui fapt. Adică asupra însuşirilor vizibile ale unor obiecte care par nefolosite, dar care nu au nevoie nici de cîrpă de praf şi nici de vreo soluţie de lustruit, pentru a nu arăta părăsite de ani de zile. Să fie de vină doar aerul deosebit care ar exista în castelele cu fantome?)

— Unchiul Titus încă nu-şi dă seama cît tărăboi face cînd e vorba să cînte la orgă, se enervă Justus. Dacă mai continuă în acest fel, cred că cel mai bine ar fi să amînăm întrunirea. Dar înainte de asta mai am ceva pentru voi.

Întinse fiecăruia cîte o bucată mare de cretă.

Părea o cretă obişnuită, ca cea de la şcoală, numai că bucata lui Peter era albastră iar cea a lui Bob roşie.

— Pentru ce ne trebuie cretă? întrebă Peter.

— Ca să marcăm locul pe unde vom trece cu semnul celor trei detectivi. Justus luă o bucată de cretă albă şi desenă un semn mare de întrebare pe perete. Aceasta înseamnă, spuse el, că unul din cei trei detectivi a trecut prin acest loc. Culoarea albă este pentru Primul detectiv. Un semn de întrebare albastru e pentru Peter, Al doilea detectiv, iar unul roşu este semnul tău, Bob. Dacă m-aş fi gîndit mai înainte la acest lucru, nu v-aţi fi rătăcit prin castelul fantomei. V-aţi fi marcat drumul cu semne de întrebare şi aţi fi găsit cu uşurinţă drumul la întoarcere.

— Omule, dar ai dreptate, izbucni Peter.

— Şi mai gîndiţi-vă cît de simplu e totul, explică Justus mai departe. Semnul de întrebare este simbolul cel mai des folosit. Dacă cineva vede pe un perete sau pe o uşă un semn de întrebare, îşi va închipui că acolo s-au jucat nişte copii şi îl va uita în clipa următoare. Numai pentru noi semnul de întrebare are o anumită semnificaţie. Putem marca cu el un anumit drum, o cale, putem semnala un ascunziş sau să însemnăm o anumită casă suspectă. De acum încolo va trebui mereu să aveţi această bucată de cretă asupra voastră.

Peter şi Bob promiseră că aşa vor face şi abia atunci anunţă Justus şi cel mai important punct din ordinea de zi:

— Am sunat la biroul domnului Hitchcock. Henrietta mi-a spus că, mîine dimineaţă, are o consfătuire cu echipa de filmare şi atunci se va decide dacă filmul va fi făcut peste ocean, în Anglia, într-un vestit castel cu fantome. Aceasta înseamnă că noi va trebui să-i prezentăm pînă mîine dimineaţă, raportul nostru. Iar aceasta înseamnă ...

— Nu! În nici un caz! explodă Peter. Fără mine! Dacă mă întrebaţi atunci eu vă declar sus şi tare că acest castel al groazei este locuit de fantome şi din partea mea poate să şi rămînă aşa. Nu mai am nevoie de alte dovezi.

— Cît timp am zăcut la pat, am avut mult timp de gîndire, continuă Justus, şi atunci mi-au apărut totuşi nişte elemente foarte suspecte şi ciudate pe care ar trebui să le verificăm. Şi ceea ce este şi mai important este faptul că trebuie să acţionăm foarte rapid pentru a putea oferi domnului Hitchcock raportul nostru, în timp util. De aceea cred că este bine dacă aţi aranja să ajungeţi mai tîrziu la cină. Deoarece astă-seară, vrem nu vrem, trebuie să rezolvăm enigma cu acest castel al groazei.

(Nici nu mă gîndesc să-l număr pe Justus printre cunoscuţii mei nepreţuiţi; dar totuşi trebuie să recunosc că a încercat să-şi compenseze imobilizarea forţată cu o gîndire mai intensivă. Anunţul său lapidar însă mie mi s-ar părea mult prea devreme sigur de succes. Sau detectivul din voi s-a aliat deja cu Justus?)

UN DUH ŞI O OGLINDĂ

În fața lui Justus și a lui Peter se înălța în întuneric castelul fantomei. Luna nu era nicăieri de văzut; numai cîteva stele se zăreau deasupra rîpei, scufundate şi ele în beznă.

— Mai întuneric nu se poate face, spuse Justus cu voce reţinută. Am putea să intrăm acum.

Peter îşi cîntărea în mînă lanterna nouă, mult mai puternică. O cumpărase cu banii săi de buzunar, cea veche se mai afla încă în bibliotecă, lîngă sarcofag.

Urcară treptele crăpate pînă pe terasă. Justus şchiopăta uşor; îşi menaja glezna prinsă strîns în nişte bandaje.

Paşii răsunau puternic în întuneric. De undeva un animal mic ţîşnise din ascunzişul său; se grăbea să dispară din fascicolul de lumină al lanternei.

— Orice o fi fost, isteţ animal, constată Peter. Nu vrea să rămînă prin preajmă.

Justus nu răspunse. Pusese mîna pe mînerul uşii pe care-l răsuci. Uşa nu cedă.

— Ajută-mă, spus Justus. Cred că e înţepenită.

Puse şi Peter mîna pe butonul mare de alamă. Brusc nu mai simţiră nici o rezistenţă.

Se rupsese.

Dezechilibraţi de efort, cei doi căzură pe dalele terasei.

— Of! gîfîi Peter. Stai pe burta mea. Nu mă pot mişca şi nici nu pot să respir. Dă-te jos!

Justus se rostogoli într-o parte şi se ridică în picioare. După aceea se săltă şi Peter şi verifică dacă toate oasele-i mai erau la locul lor.

— Cred că le mai am pe toate, glumi el. Numai mintea, asta am uitat-o acasă.

Prietenul său îndreptă lanterna asupra butonului de

alamă.

— Fii atent! Şurubul s-a desprins.

— Multă lume a mai circulat pe aici, în ultimele săptămîni, mormăi Peter. Se poate să fii cedat.

— Hm! Justus începu să gîndească, după cum se vedea din expresia feţei sale rotunde. Mă întreb dacă cineva a lărgit lăcaşul şurubului.

— Cine să aibă aşa o idee? întrebă Peter. În orice caz nu mai avem nici o şansă să intrăm. Mai bine să ne întoarcem.

— Sînt convins că vom reuşi să intrăm pe altundeva, spuse Justus. Ce zici, încercăm uşile de la terasă?

O luă de-a lungul peretelui clădirii.

Şase uşi de sticlă, a căror toc era la nivelul pămîntului dădeau spre terasă.

Primele cinci erau bine zăvorîte, dar a şasea era uşor întredeschisă. Justus împinse. Uşă cedă spre înăuntru, unde era beznă.

Lanterna lui Just mai împrăştie ceva din beznă. Îndreptă raza luminii prin uşa deschisă. Zăriră o masă lungă cu scaunele de jur împrejur. Un capăt a mesei părea pregătit pentru un oaspete.

— Sufrageria, spuse Justus încet. Putem intra pe aici.

Razele lanternelor ţîşniră speriate în toate părţile şi luminară scaune frumos sculptate, o masă lungă de abanos, un bufet preţios dar şi sculpturile de pe lambriurile din perete.

— Se pare că aici sînt mai multe uşi, constată Justus. Prin care să o luăm?

— Văleu!

Peter scoase un strigăt înăbuşit, cînd se întoarse şi văzu o făptură feminină în haine lungi, învăluită, care îl privea. Era îmbrăcată ca o femeie din tablourile secolului al-XVII-lea, pe care Peter le văzuse cîndva.

În jurul gîtului avea un laţ. Partea liberă a funiei atîrna peste haine pînă la pămînt. Mîinile îi erau ascunse de mînecile largi; privirea tristă era îndreptată spre băieţi.

Peter îl apucă pe Justus de haină.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Justus.

— Priveşte! îl invită Peter. Nu sîntem singuri. Mai sînt

musafiri pe aici.

Justus se întoarse şi Peter simţi cum încremeneşte şi el. Deci o vedea şi el, femeia care îi privea stătea nemişcată.

Peter credea că ştie cine este. Era fantoma acelei domnişoare nobile, despre care le povestise domnul Rex, cea care preferase să se spînzure decît să fie obligată de tatăl său să se mărite.

O clipă băieţii rămaseră ca paralizaţi. Apariţia fan--tomatică rămase şi ea nemişcată şi mută.

— Îndreaptă lanterna în direcţia aceea, şopti Justus. Cînd voi rosti "acum"!

Amîndoi îndreptară lanterna spre făptură.

Dispăruse însă la fel precum apăruse.

În locul respectiv nu mai era altceva decît o oglindă care îi orbea datorită reflectării razelor de la lanterne.

— O oglindă! explodă Peter. Atunci făptura a stat în spatele nostru.

Se întoarse şi controlă cu lanterna toate colţurile. Dar nu mai era nimeni în cameră în afara lor.

— A plecat! spuse Peter. Şi acum o şterg şi eu! Era desigur o fantomă!

— Rămîi! prietenul său îl apucă de încheietura mîinii. Ne-a apărut în oglindă o imagine fantomatică, dar s-ar putea să ne fii şi înşelat. Regret că ne-am grăbit. Ar fi trebuit să avem răbdare să cercetăm apariţia aceea neobişnuită.

— Răbdare! strigă Peter îngrozit. Atunci de ce nu ai fotografiat-o? Doar ai aparatul cu tine.

— Aşa este, spuse Justus necăjit. Uitasem complet de el.

— Sigur nu s-ar fi văzut nimic pe film. Duhurile şi fantomele nu se pot fotografia.

— Dar nici nu se pot oglindi, îi explică Justus. Iar femeia aceasta a făcut-o. Sau era dincolo de oglindă? Dar n-am auzit niciodată de o astfel de fantomă. Ar putea să apară încă o dată.

— Ai vrea tu, dar eu nu, replică Peter. Prin aceasta dovedim că în castel sînt fantome? Să mergem la domnul Hitchcock şi să-i povestim.

— Abia ne-am familiarizat, spuse Justus. Mai sînt multe lucruri pe care trebuie să le lămurim. Data viitoare n-o să uit să fotografiez. De abia aştept să fotografiez fantoma albastră în timp ce cîntă la orgă.

Indiferenţa Primului detectiv se transmise şi asupra lui Peter, care ridică din umeri.

— Facă-se voia ta, glumi Al doilea detectiv. Dar nu desenezi un semn cu creta pe drumul nostru?

Justus se ruşină a doua oară.

— Ai dreptate! Aşteaptă.

Se duse spre uşa pe care intraseră şi desenă un mare semn de întrebare. După aceea mai desenă cu mare grijă, ca să nu se zgîrie, pe masa de sufragerie. În cele din urmă se duse şi la oglinda mare de pe perete şi desenă şi acolo semnul lor secret.

— Dacă Morton şi Bob ne vor urma, trebuie să le sară în ochi, explică el apăsînd puternic pentru ca linia cretei să se imprime pe sticla lucioasă.

— Pentru cazul că vom dispărea fără urmă, nu? întrebă Peter.

Justus nu răspunse. Sub apăsarea cretei, oglinda cedase şi se deschise o uşă. În spatele ei era un culoar care pătrundea în adîncimea castelului fantomei.

ÎN NEGURA GROAZEI

Cei doi detectivi priviră speriaţi în întuneric.

— Ce chestie? Un culoar secret!

— Mascat de o oglindă, preciză Justus încruntat. Trebuie să-l cercetăm.

Înainte ca Peter să articuleze vreun protest, Primul detectiv intră prin deschizătura care fusese pînă atunci acoperită de oglindă. Lumină cu grijă gangul îngust şi întunecat.

Nu părea a fi nimic altceva decît un coridor.

Pereţii erau din piatră prost finisată; numai în capăt se vedea o uşă.

— Hai cu mine, propuse Justus, să vedem unde duce acest culoar.

Peter îl urmă. Nu simţea nici un imbold deosebit să pătrundă în gang, dar nici nu dorea să rămînă singur. "În duet e mai bine " îşi spuse în sinea sa. Justus examină cu atenţie zidurile de piatră la lumina lanternei, apoi se întoarse şi cercetă cu atenţie uşa cu oglindă.

Părea să fie o oglindă obişnuită montată să mascheze o uşă de lemn. Nu avea nici clanţă şi nici zăvor.

— Ciudat! murmură el. Trebuie să fie vreo trapă secretă prin care se deschide uşa.

Dădu drumul uşii. Se auzi cum se închide un zăvor. Acum erau zăvorîţi în gangul îngust.

— Ce-ai făcut? strigă Peter.

Primul detectiv încercă să găsească cu degetele ceva care să-i permită să deschidă din nou uşa.

Interiorul uşii era din lemn complet neted şi se potrivea exact în canat, încît abia se putea descoperi vreo crăpătură prin care să pătrundă o unghie.

— Trebuie să existe o modalitate ca să o deschidem, presupuse Justus. Aş vrea să ştiu cum de a cedat atît de uşor cînd am apăsat oglinda.

— Ce mai contează acum, spuse Peter. Vezi mai

bine cum reuşeşti să o deschizi. Vreau să ies de aici.

— Sînt convins că la o adică putem sparge lemnul şi sticla oglinzii, dacă va fi nevoie, spuse Justus, în timp ce pipăia partea din spate a uşii. Dar sper să nu fie nevoie. O luăm în direcţia cealaltă.

Peter tocmai vroia să precizeze că părerile lui Just nu erau neapărat şi ale lui, dar Justus o luase deja în lungul coridorului şi ciocănea din loc în loc pereţii.

— Totul e masiv, constată el. Dar aici pare că în spatele pietrii sună a gol. Fii atent!

Mai ciocăni o dată. Peter ascultă. Şi atunci auzi şi el orga. Sunete lugubre, piuitoare păreau că pătrund din toate părţile în gangul îngust.

— Ascultă! Iar cîntă fantoma albastră.

— Am auzit, răspunse Justus. Puse urechea pe perete şi ascultă un timp. Muzica părea că vine direct prin perete, constată el. După părerea mea sîntem în spatele orgii din sala de proiecţie.

— Asta înseamnă că fantoma albastră e exact aici în spatele zidului?

— Sper, spuse Justus. Doar am făcut această excursie nocturnă ca să o întîlnim, să o fotografiem şi să-i luăm un interviu.

— Interviu? Ai avea curaj să vorbeşti cu ea?

— Dacă o prindem

— Dar dacă ne prinde ea? întrebă Peter. Eu de asta mă tem.

— Îţi repet, tonul lui Justus devenise brusc sever, citind cu atenţie toate relatările, nicăieri nu s-a consemnat ca fantoma albastră să fi făcut cuiva ceva. Pe aceasta se bazează strategia mea. Pe cînd eram la pat, am tras cîteva concluzii. Le-am ţinut pentru mine, ca să le verific. Cred că, în curînd, vom constata dacă am avut sau nu dreptate.

— Dar dacă te-ai înşelat? întrebă Peter. Dacă nu ai dreptate şi fantoma albastră vrea să ne bage în gaşca sa de duhuri, atunci ce ne facem?

— Atunci voi recunoaşte că am greşit, zise Justus. Dar vreau să-ţi prevestesc ceva. În cîteva clipe, ne va apuca o groază teribilă.

— În cîteva secunde? strigă Peter. Dar tu cum crezi că mă simt în clipa de față.

— Ți-e doar teamă. Groaza va veni.

— Atunci vreau să o șterg. Spargem oglinda și o ștergem cît putem de repede.

— Stai! Justus îl apucă pe Peter de încheietura mîinii. Fii calm. Teama și frica sînt doar senzații. Le simți, dar te asigur că, în rest, nu se întîmplă nimic.

(Ei, ce credeți? A spus Justus aceste lucruri doar ca să-i facă curaj prietenului său sau datorită concluziilor la care a ajuns e chiar convins de cuvintele sale?)

În timp ce Peter mai căuta un răspuns, o schimbare a culoarului îi atrasé atenția.

Odată cu muzica lugubră de dincolo de perete, se formaseră în aer diferite formațiuni nebuloase. Erau peste tot, la podea, pe pereți și sub tavan.

Peter mișcă raza lanternei în sus și în jos. În spotul de lumină norii de ceață căpătau forme de panglici și cîrcei, ca la plantele cățărătoare.

Sub privirea sa, se formară tot felul de făpturi înfiorătoare.

— Privește! vocea lui Peter tremura. Văd o mulțime de fețe. Uite acolo un balaur și un tigru și un pirat gras ...

— Fii calm! spuse Justus. Și eu văd tot felul de obiecte ciudate, dar ele au luat naștere doar în mintea noastră. E același lucru de parcă stai întins în iarbă și te uiți după nori. Ochiul îi transformă în tot felul de făpturi. Negura asta e complet nevinovată. Dar cred că, în curînd, ne va apuca groaza.

Îl apucă pe Peter strîns de mînă, iar acesta se agăță de el cu toată puterea.

Justus avusese dreptate.

Simțiră brusc cum groaza le pătrundea în corp prin toate fibrele, din creștet și pînă în tălpi.

Pielea îi furnica sub senzația teribilă.

Numai faptul că era conștient, că și Justus simțea același lucru și nu se clintea, îl forța pe Peter să rămînă pe loc și să nu alerge să spargă oglinda.

În timp ce fiorii de groază îi scutura din toate părțile, norii de ceață deveniră mai denși și formară figurine și mai fantastice decît înainte.

— Negura groazei, spuse Justus.

Vocea nu îi era prea fermă, dar făcu totuși cîțiva pași hotărîți înainte.

Cu mulți ani în urmă, fusese vorba de ele în relatările unor martori.

Reprezentau culmea senzațiilor din castelul fantomei.

— Să încercăm să ieșim de aici dar nu înainte de a prinde fantoma albastră.

— Nu pot, abia reuși Peter să articuleze printre dinții strînși.

— Încearcă.

— Sînt ca paralizat. Nu-mi pot mișca picioarele.

Justus căzu o clipă pe gînduri.

— Atunci e timpul să-ți povestesc la ce m-am gîndit pe cînd zăceam în pat, îl îmbărbătă el. Am ajuns la concluzia că în castelul fantomei este într-adevăr cineva...

— Păi asta am spus și eu mereu!

— ... dar că nu este un strigoi sau o fantomă. Este un bărbat care e la fel de viu ca tine și ca mine. Fantoma din castel este, după părerea mea, Stephan Terrill, actorul socotit mort.

— Cum? Peter era așa de surprins încît uită chiar și de groază. Crezi că el trăiește de atîția ani în acest castel?

— Exact. O fantomă vie care sperie oamenii și îi gonește din propria casă, ca să nu-i fie luată.

— Dar cum face asta? întrebă Peter. Doar știm amîndoi că nu există nici un semn că cineva intră și iese de aici. Cum își procură cele necesare traiului?

— Asta nu știu. Va trebui să-l întreb pe el. Dar sper că ai înțeles acum. Ne-a speriat în mod intenționat, ca să ne țină la distanță de casă. Nu vrea să facă nimănui rău. Te simți mai bine acum?

— Sigur, suspină Peter. Numai că tot mai am senzația că picioarele ar vrea să mă ducă altundeva.

— Atunci să ne încheiem cercetările și să demascăm

fantoma, decise Justus.

O porni spre uşa de la celălalt capăt al gangului şi Peter îl urmă chiar şi fără voie.

După explicaţiile lui Justus, totul părea foarte clar.

Stephan Terrill însuşi, maestrul groazei, trăise în toţi aceşti ani între ziduri părăginite şi băgase spaima în toţi musafirii nepoftiţi.

Ajunseră la uşa din capătul coridorului.

Spre surpriza lor se deschise cu mare uşurinţă.

Muzica lugubră se auzea acum mai clar şi, după rezonanţă, se aflau într-o încăpere mult mai mare.

— Sala de proiecţie, şopti Justus. Să nu aprinzi lumina. Să surprindem fantoma.

Unul lîngă altul o luară pe pipăite de-a lungul unui perete.

Peter scoase un chiţăit cînd ceva moale şi neted căzu de sus şi se înfăşură în jurul capului săi.

Era o perdea de catifea putrezită pe care o atinsese în trecere.

Reuşi să o îndepărteze fără să facă vreun zgomot.

Cotiră după un colţ şi acolo, în mijlocul peretelui sălii mari, în locul unde se afla orga veche, văzură ceva sclipind într-o lumină albăstruie, ceţoasă.

Se opriră.

Peter auzi în întuneric cum prietenul său îşi pregătea aparatul de fotografiat.

— Hai să ne furişăm mai aproape, şopti Justus, şi să-i facem o poză.

Peter privi în luminiscenţa aceea albastră şi deodată i se făcu milă de domnul Terrill.

După atîţia ani de singurătate, va fi un şoc groaznic pentru el cînd va fi descoperit.

— Şi dacă se sperie, şopti Peter. Nu vrei să-i atragem mai bine atenţia că sîntem aici? Atunci va înţelege că nu avem intenţii rele.

— Este o idee foarte bună. Pornim încet spre el şi eu îl strig.

O luară spre lumina albăstruie, spre izvorul sunetelor lugubre din faţa lor.

— Domnule Terrill! strigă Justus cu glas tare. Domnu-

le Terrill, vrem să vorbim cu dumneavoastră. Sîntem prietenii dumneavoastră.

Nu se întîmplă nimic.

Muzica orăcăia mai departe, iar apariţia luminoasă rămase mai departe în aer.

Se apropiară şi Justus mai făcu o încercare.

— Domnule Terrill! insistă el. Eu sînt Justus Jonas. Lîngă mine e Peter Shaw. Vrem numai să vorbim cu dumneavoastră.

Brusc, muzica încetă, iar forma luminoasă se mişcă. O luă uşor spre tavan şi rămase acolo.

Justus şi Peter rămaseră surprinşi, cînd văzură cum o şterge organistul fantomatic.

Abia atunci observară că mai era cineva lîngă ei. Justus fu luat total prin surprindere.

Peter abia avu timp să-şi aprindă lanterna.

Raza de lumină surprinse două făpturi bărbăteşti, una mijlocie şi una mai mică; amîndoi erau îmbrăcaţi în nişte burnusuri arăbeşti şi fiecare aruncă ceva alb în sus.

O plasă mare căzu peste Peter. Impactul îi azvîrli lanterna din mînă, iar aceasta se stinse.

Încercă să fugă dar piciorul i se prinse în ochiurile plasei şi căzu pe duşumeaua mochetată. Se rostogoli şi se zbătu disperat, dar trebui să constate foarte repede că nu avea nici o şansă, era ca un peşte în plasă.

Cu cît se zbătea mai mult, cu atît se strîngea mai tare plasa.

— Just! strigă el. Ajutor!

Prietenul său nu-i răspunse.

După ce se rostogoli cu greu pe o parte şi aproape îşi rupse gîtul văzu şi de ce.

Cei doi bărbaţi îl luaseră pe Justus la mijloc, ca pe un sac de cartofi. Era şi el la fel de bine înfăşurat în plasă ca şi Peter.

Cu o mică lanternă, ca izvor de lumină cei doi bărbaţi îl cărau pe băiatul vînjos unul de umeri şi celălalt de picioare prin sală şi dispărură pe o uşă.

Probabil că greutatea sa le cam dădea de furcă. Peter zăcea nemişcat în plasă. Putea vedea în acel întuneric doar raza de lumină care bătea în tavan şi

lumina făptura albăstruie.

Făptura părea să pulseze; era ba mai mare, ba mai mică, de parcă fantoma albastră rîdea de el.

(O situaţie absurdă, dar motivată pentru o fantomă cu simţul umorului. Cei doi care au plecat să demaşte o fantomă se zbat în nişte plase foarte reale şi pu ternice. Oare unde mi-o fi rămas bucuria pentru necazul lui Justus? Recunosc! De acum mă îngrijo - rează soarta Primului şi celui de Al doilea detectiv.)

ÎN BECIUL CASTELULUI

Imediat după aceea, lumina albastră păli şi dispăru în totalitate. Bezna coborî ca o pătură asupra lui Peter. Mai încercă să se zbată, să scape dar se încurcă şi mai mult în ochiurile plasei mari.

"Asta da ghinion!" gîndi el necăjit. În loc să surprindă un domn distins într-o mascaradă cu fantome, fuseseră chiar ei surprinşi. Şi se pare că îi pîndiseră.

Peter se gîndi la Bob şi la Morton care îi aşteptau jos în stradă.

Oare îi va mai vedea vreodată? Îşi va mai vedea părinţii? Îşi plîngea de milă, cum nu i se mai întîmplase niciodată în viaţă.

Deodată apăru o lumină în încăpere care se îndreptă spre el. Cînd ajunse suficient de aproape, Peter distinse o lanternă puternică pe care o ţinea în mînă un bărbat înalt. Era îmbrăcat în haine lungi de mătase ca un prinţ din Orient.

Bărbatul ajunse lîngă Peter şi îi lumină faţa. Peter văzu nişte ochi oblici feroci şi o gură plină de dinţi de aur.

— Trăzniţilor, spuse bărbatul. De ce nu aţi fost deştepţi şi nu aţi abandonat castelul ca şi ceilalţi? Acum trebuie să ne ocupăm de voi.

Duse degetul la beregată şi scoase un sunet urît. Peter pricepu. Sîngele îi îngheţă în vine.

— Dar cine sînteţi? întrebă el. Ce aveţi de gînd?

— Ha! spuse bărbatul. Jos în beci!

Îl apucă pe Peter ca pe un sac, îl ridică pe umăr şi o luă în direcţia din care venise.

Peter atîrna de umărul bărbatului şi, în beznă, nu putea distinge mai nimic.

Observă totuşi că o luase pe o uşă, de-a lungul unui coridor şi după aceea în jos pe o scară îngustă.

Ajunseră într-un loc în care era rece şi mirosea a mucegai; mai trecuseră prin cîteva uşi şi pătrunseră în cele din urmă, într-o încăpere mică, semănînd cu o celulă. Beciul! De jur împrejur erau prinse de zidurile umede belciuge.

Ceva alb ca o larvă zăcea într-un colț. Alături ședea arabul mai scund și ascuțea un cuțit lung.

— Unde este Abdul? întrebă orientalul.

Cel întrebat îi dădu drumul lui Peter să cadă pe dușumeaua de piatră, chiar lîngă larvă, care dovedi a fi Justus, înfășurat complet în plasă.

— S-a dus după Linda, spuse arabul mic cu o voce profundă. Ascunde perlele noastre împreună cu bătrîna Rosa. Trebuie să cădem de acord ce vom face cu vulpoii ăștia, pe care i-am prins.

— Eu cred că îi lăsăm în această cămăruță ospitalieră și încuiem ușa, spuse celălalt. Aici nu îi găsește nimeni și (în curînd) chiar că avem de-a face cu niște stafii în acest castel.

— Bună idee, grohăi arabul. Dar ca să fim siguri cred că ar fi bine să-i crestăm puțin.

Duse degetul mare deasupra tăișului cuțitului. Peter simțea că nici nu mai poate înghiți. Ar fi vrut să-i șoptească ceva prietenului său, dar Justus nu se mișca deloc și Peter gîndea ca nu cumva să fie rănit.

— Mă duc să o caut pe Linda.

Arabul băgă cuțitul în teacă și se ridică în picioare. mai aruncă o privire asupra celor două baloturi.

— Ajută-mă, trebuie să ne ștergem urmele. Peștii aceștia nu mai scapă din plasa lor așa de repede.

— Ai dreptate. Trebuie să ne grăbim.

Orientalul înalt agăță lanterna de perete; lumina bătea direct pe cei doi băieți.

Bărbații ieșiră din celulă. Peter auzii cum pașii lor se îndepărtează. Percepu un scrîșnet și un bocănit, de parcă se rostogolea un bolovan pe pămînt. Urmă liniște.

(Se pare că acești orientali sînt teribil de dibaci; se pricep așa de bine să le transmită lui Peter și Justus acele amenințări groaznice!)

În sfîrșit, începu și Justus să vorbească:

— Peter, întrebă el, cum te simți?

— Depinde la ce te referi, răspunse Peter. Oasele îmi sînt întregi, deci totul este cît se poate de bine!

— Mă bucur că nu ești rănit. Vocea lui Justus suna foarte precipitată. Trebuie să mă ierți, că ți-am periclitat viața fără să vreau. Eram așa de sigur!

— Eh, se poate întîmpla oricui, recunoscu Peter. Era

logic. Cine ar fi crezut că dăm aici de o bandă de răufăcători. Afară nu se vedeau nici un fel de urme, că aici s-ar adăposti cineva.

— Da, şi eram aşa de convins că domnul Terrill e de vină în toate, spuse Justus, încît nici nu m-am gîndit să suspectez şi pe altcineva. Ia spune, poţi să-ţi mişti mîinile?

— Pot să mişc degetul mic, dacă1 asta te ajută cu ceva, bolborosi Peter. M-am încurcat de tot în plasă.

— Spre norocul meu pot să mişc mîna dreaptă, spuse Justus. Mai am puţin şi scap de tot. Poate poţi să mă ajuţi şi să-mi spui unde să tai acum.

Peter îşi luă avînt şi se rostogoli într-o parte, iar Justus făcu acelaşi lucru. Justus era cu spatele spre prietenul său şi Peter putea vedea că ajunsese la briceagul de la brîu. Între cele opt lame se afla şi o şurubelniţă şi o foarfecă. Justus tăiase cîteva fire din plasă încît putea mişca o mînă.

— Taie mai la stînga, şopti Peter. Atunci îţi vei elibera şi mîna stîngă... Aşa!

Foarfeca era mică şi plasa părea că este făcută din fire puternice, dar urmînd indicaţiile lui Peter, Justus avansa rapid. După puţin îşi eliberase ambele mîini; după care totul merse mult mai repede. Tocmai vroia să taie partea de jos a plasei, cînd se auziră paşi.

În prima clipă rămaseră nemişcaţi de spaimă . Dar mintea lui Justus lucră rapid şi el se rostogoli pe spate pentru a ascunde plasa tăiată, aşteptînd cu inima bătînd ca un ciocan pneumatic.

Nici nu se aşezaseră bine la loc că înăuntru intră o bătrînă care avea o lanternă puternică pe care o ţinea deasupra capului. Era îmbrăcată ca o ţigancă cu nişte cercei mari din aur în urechi.

— Ei frumoşilor , trăncăni ea, vă simţiţi bine aici? N-aţi vrut să ascultaţi de avertismentele bătrînei Rosa, buna şi bătrîna Rosa care şi-a dat atîta silinţă! Acum vă e bine unde aţi ajuns? Să ascultaţi mereu de avertismentele unei ţigănci, porumbeilor, şi nu o să vă pară rău.

Atitudinea crispată a băieţilor îi atrase atenţia bătrînei, deoarece brusc se apropie de ei.

— Şmecherii! behăi ea. Cu mare îndemînare îl întoarse pe Justus într-o parte şi văzu plasa tăiată. Deci asta era! Porumbeii vor să zboare! Îl apucă pe Justus de

încheietură şi îi răsuci mîna. Briceagul îi scăpă la pămînt. Ea îl ridică repede. Deci va trebui să vă dăm o lecţie, frumoşilor, spuse ea, după care strigă: Linda! Funii! Adu nişte funii! Porumbeii noştri vor să zboare!

— Vin, Rosa, vin! răspunse o voce care nu avea accentul acela străin.

O femeie bine îmbrăcată apăru în canatul uşii. Avea o funie în mînă.

— Sînt isteţi, mormăi ţiganca bătrînă. Trebuie să-i legăm strîns, foarte strîns. Ajută-mă să-l ţin pe ăsta să-l leg.

Peter nu reuşi să facă nimic altceva decît să privească cum cele două femei îl legau pe prietenul său. Mai întîi tăiară toată plasa, după aceea îi legară mîinile la spate şi apoi picioarele. În cele din urmă, duseră o funie de la mîini printr-un belciug ruginit din perete.

Fiindcă plasa din jurul lui Peter era neatinsă îl înfăşură doar cu o funie şi o înnodară strîns.

— Acum nu mai au cum să scape, fato, behăi ţiganca bătrînă. Nu se mai pot dezlega. Am reuşit să-i conving pe bărbaţi să nu-i brutalizăm. Să nu fim sadici, nu avem voie să vărsăm sînge. Îi lăsăm doar aici şi închidem uşa spre beci. Nu vor mai putea spune nimănui ce s-a întîmplat.

— Păcat de ei, spuse cealaltă femeie. Sigur sînt nişte tineri de treabă.

— Nu te muia acum. Linda! ţipă ţiganca. Am votat şi nu ai voie să acţionezi împotriva hotărîrilor. Grăbeşte-te, trebuie să ştergem toate urmele şi să dispărem.

Roza ieşi afară, tîrîndu-şi papucii. Cealaltă luă lanterna şi le puse lumina băieţilor în ochi.

— De ce a trebuit să fiţi voi, flăcăilor, aşa de încăpăţînaţi? întrebă ea. Ceilalţi s-au speriat şi nu au mai venit a doua oară. O mică melodie cîntată la orga groazei era suficientă şi nu mai apăreau. De ce a trebuit să fiţi aşa de încăpăţînaţi şi să veniţi mereu aici?

— Cei trei detectivi nu renunţă niciodată, spuse Justus cu încăpăţînare.

— Cîteodată e mai înţelept să renunţi, cîteodată răspunse femeia. Aşa, şi acum vă las singuri. Sper că nu vă temeţi de întuneric. Acum trebuie să plec.

— Înainte de a pleca, spuse Justus şi Peter îi admiră calmul cu care vorbea, aş vrea să vă întreb ceva. În ce

afaceri criminale sînteți implicați dumneavoastră și aliații dumneavoastră.

— Vai ce frumos vorbești! rîse femeia. Deci, tinere, noi sîntem traficanți. Facem comerț cu obiecte prețioase din Orient, mai ales perle, și casa asta veche este sediul nostru. De ani de zile am reușit să ținem toată lumea la distanță, fiindcă am transformat castelul într-unul cu stafii. Este un ascunzis formidabil.

— Dar de ce vă îmbrăcați așa de strident? întrebă băiatul mai departe. Atrageți atenția oricui care vă privește.

— Pe noi nu ne vede nimeni, tinere, continuă femeia. Și nu pot să-ți răspund la toate întrebările, căci altfel nu mai aveți la ce să vă gîndiți. Rămîneți cu bine în caz că nu ne mai vedem, ceea ce totuși sper.

Luă lanterna și ieși repede. După ce ușa se închise, un întuneric de nepătruns îi înconjură pe cei doi băieți.

Peter își simți gîtlejul uscat; limba i se lipise de cerul gurii.

— Just! spuse el. Zi ceva. Vreau să aud ceva.

— Oh, iartă-mă! vocea lui Justus suna îngrijorată. Tocmai mă gîndeam.

— Tot te mai gîndești?

— Evident! Nu ți-a atras atenția faptul că Rosa, țiganca, atunci cînd a ieșit a luat-o la dreapta și că a plecat pe coridor în această direcție?

— N-am observat. Și, în fond, ce importanță mai are?

— Era direcția opusă, nu drumul pe care am venit noi. Deci nu a mai luat-o spre încăperile castelului, ci mai jos prin aceste catacombe. Și asta ar explica și de ce în jurul castelului nu se văd nici un fel de urme doveditoare că cineva s-ar ascunde aici.

(Toată stima! Chiar și aici, legat fedeleș, condamnat la moarte prin înfometare în beciurile catelului, celulele din creierul Justus tot mai lucrau la intensitate maximă.)

— Și dacă tot gîndești, întreabă Peter, nu știi cum am putea ieși de aici?

— Nu! răspunse Justus. Oricît mă străduiesc nu pot să-mi închipui cum am putea ieși fără ajutor din afară. Trebuie să-ți cer iertare, Peter. M-am înșelat din toate puncetele de vedere în privința acestui caz.

Peter nu ştia ce să răspundă la această constatare. Cei doi zaceau legaţi fedeleş tăcînd şi trăgînd cu urechea la cel mai mic zgomot. La un moment dat, ţîşni un şoarece peste ei. Iar undeva se auzeau picături de apă, rar, de parcă ar fi măsurat minutele prizonierilor.

PE URMELE SEMNELOR DE ÎNTREBARE

Morton şi Bob Andrews erau îngrijoraţi.

De mai mult de o oră îi aşteptau pe Just şi pe Peter.

La fiecare cinci minute, Bob cobora din maşina elegantă şi îşi arunca privirea asupra dealurilor din Canionul Negru.

La fiecare zece minute, cobora şi Morton şi scruta în jur.

Era de parcă ai privi în gura unui şarpe uriaş. În cele din urmă Morton spuse:

— Cred că ar trebui să mă duc să-i caut.

— Dar nu aveţi voie să lăsaţi maşina singură, Morton, îi aminti Bob. Nu aveţi voie să plecaţi de lîngă maşină.

— Tînărul domn Jonas şi prietenul său sînt mai importanţi decît un automobil, spuse Morton. Mă duc să-i caut.

Coborî din maşină şi deschise portbagajul.

Bob îl urmă.

Şoferul scoase o lampă mare de semnalizare.

— Vin şi eu, Morton, spuse Bob. Sînt prietenii mei.

— Bine, să mergem împreună.

Morton ezită puţin, dar luă un ciocan mare din portbagaj, pentru a fi la nevoie cît de cît înarmat.

După aceea, porniră hotărîţi spre Canionul Negru.

Din cauza piciorului său, Bob nu prea putea să ţină pasul cu bărbatul înalt şi viguros. Dar Morton îl ajuta ori de cîte ori drumul devenea mai dificil.

Mai repede decît şi-ar fi închipuit, ajunseră la castelul fantomei.

Primul lucru care le atrase atenţia era faptul că uşa de la intrare nu mai avea nici un fel de clanţă şi că de afară nu mai putea fi deschisă.

Morton descoperi butonul smuls, zăcînd pe dalele terasei.

— Se pare că cei doi n-au intrat pe această uşă, presupuse el. Ar trebui să căutăm altă intrare.

O luară în sus şi în jos de-a lungul faţadei şi luminară cu lanternele ferestrele şi uşile care dădeau spre terasă.

Deodată Bob văzu un semn de întrebare.

Era desenat pe una din uşile înalte de sticlă, care era şi întredeschisă.

— Pe aici au luat-o! exclamă el agitat şi îi explică lui Morton simbolul secret al celor trei detectivi. Deschiseră larg uşa şi intrară. În încăpere Morton roti lanterna în toate părţile. Se aflau într-o sufragerie.

— Nici un semn. Pe unde au dispărut de aici cei doi, spuse Morton îngrijorat. Sînt aici cîteva uşi, dar nici una nu are semnul vostru.

Dar exact în acea clipă observă Bob oglinda mare. În mijlocul ei era desenat semnul de întrebare.

— Doar nu au dispărut prin oglindă, mormăi Morton. Cu toate acestea ar fi bine să verificăm.

Puse mîna pe rama oglinzii şi spre surprinderea sa, aceasta se deschise ca o uşă.

În spatele ei se afla un coridor îngust.

— O uşă secretă! exclamă Morton. Cu siguranţă că au trecut pe aici. Deci va trebui şi noi să o luăm pe acest drum.

Bob îşi dădu seama că niciodată nu ar fi îndrăznit să o ia singur prin acest culoar îngust şi întunecat, dar Morton păşi fără ezitare prin deschizătură.

Bob nu avea altă soluţie decît să-l urmeze.

După ce găsiră semnul Primului detectiv pe uşa de la celălalt capăt al culoarului, pătrunseră dincolo de o uşă şi se treziră în sala de proiecţie.

Morton lumină pereţii; perdele rupte de catifea, fotolii tocite şi orga veche, plină de praf.

Dar nu găsiră nici o altă urmă.

Bob observă o rază de lumină ciudată sub unul dintre fotolii. Se aplecă.

— Morton! exclamă el. Asta e lanterna nouă a lui Peter.

— Tînărul domn nu ar fi lăsat-o aici, presupuse Morton. Aici s-a întîmplat ceva. Trebuie să controlăm cu atenţie.

Se aşezară în patru labe şi o luară tîrîş pe spaţiul dintre fotolii. Morton ţinea lanterna exact deasupra mochetei.

— Aici, stratul de praf este înlăturat de peste tot!

Avea dreptate.

Şi exact în mijlocul locului unde nu mai era praf se

vedea un semn de întrebare tras tremurat cu cretă.

Morton păru vizibil surprins cînd văzu semnul, dar nu îi spuse lui Bob la ce se gîndea.

Se ridică în picioare şi cercetă cu atenţie duşumeaua pînă ce găsi urme de paşi imprimate în stratul de praf.

Le urmă de-a lungul şirurilor de scaune pe după pînza putrezită a ecranului şi printr-o uşă.

În spatele acesteia era un coridor.

O scară în spirală ducea în jos, într-o beznă de nepătruns.

Un al doilea coridor ducea în altă direcţie.

Pe cînd stăteau încă în uşă şi se gîndeau în ce direcţie să o ia, Morton descoperi pe prima treaptă un semn de întrebare aproape invizibil.

— Deci mai jos, spuse el. Tînărul domn Jonas se descurcă. Ne-a lăsat un semn.

— Dar ce crezi dumneata că s-a întîmplat, Morton? întrebă Bob în timp ce coborau scara în spirală.

— Putem doar presupune, răspunse şoferul şi se opri pentru o clipă, să cerceteze un nou semn de întrebare de pe o altă treaptă. Dacă tînărul domn ar fi mers pe jos ar fi desenat semnele la înălţimea ochilor pe perete. Asta mă obligă însă să cred că a fost purtat şi a putut să deseneze semnele cînd cel sau cei care îl purtau îl puneau jos ca să se odihnească. La duşumea putea să ajungă fără să fie observat.

— Dar cine să-l fi dus în pivniţă? întrebă Bob speriat. Dacă e o pivniţă? Pare mai degrabă beciul unei închisori!

— E exact ca beciul pe care l-am văzut o dată într-un vechi castel din Anglia, unde eram angajat, explică Morton. Şederea acolo nu prea era plăcută. Dar cine l-a dus pe tînărul domn pe aici nu pot să spun. Mă tem că am pierdut urma.

Ajunseseră în josul scării.

Trei coridoare duceau de aici în direcţii diferite, dar fiecare într-o beznă totală.

Nu mai era nicăieri vreo urmă de cretă.

— Stingem lanterna şi ascultăm, propuse şoferul. Poate pe întuneric auzim ceva.

Ascultară cu atenţie în întuneric şi abia puteau să respire din cauza mirosului de mucegai.

Deodată se auzi un zgomot de parcă s-ar fi frecat două pietre una de alta. În clipa următoare văzură o

geană de lumină foarte departe, pe coridorul din mijloc.

— Justus Jonas! strigă Morton cu voce tare. Alo!

Pentru o clipă văzură o femeie care avea o lanternă puternică în mînă.

După aceea lumina dispăru şi auziră încă o dată scrîşnetul unor bolovani.

Din nou se scufundă totul în tăcere...

— După ea! ordonă Morton.

Alergă în lungul coridorului.

Bob şchiopăta în urma lui, dar se deplasa cît putu de repede.

Cînd îl ajunse din urmă pe şofer, Morton ciocănea într-un zid neted din beton. Coridorul era de fapt o fundătură.

— Pe aici a trecut! spuse Morton. Pot să jur. Acum va trebui să folosim şi alte mijloace.

Îşi scoase ciocanul mare de la brîu şi începu să izbească în perete.

Brusc însă deveniră amîndoi atenţi.

Într-un loc sunase complet altfel, a gol.

Morton izbi de cîteva ori în acel loc şi betonul începu să se sfarme. Într-un timp record, Morton făcu o gaură în peretele gros cam de cincisprezece centimetri care era din ciment turnat într-o ramă de metal.

Era o uşă secretă. Cînd Morton văzu că are de unde să o apuce, o zgîlţîi puternic.

După un timp, uşa cedă şi văzură un coridor care părea că duce direct în interiorul muntelui. Tavanul şi pereţii erau tăiaţi direct în stîncă.

— Un tunel! exclamă Morton. Cine i-a răpit pe băieţi a luat-o pe aici. Femeia face şi ea parte din bandă. Hai repede, înainte, că ne scapă!

Îl apucă pe Bob de braţ şi intrară amîndoi în tunel. După numai cîţiva metri, partea de jos îşi pierdu din netezime şi tavanul coborî aşa de mult încît Morton trebuia să se aplece ca să mai poată înainta.

Din greşeală lovi lanterna de perete, îi scăpă şi lumina se stinse.

Bob se aplecă să o caute pe pipăite cînd auzi de jur împrejur fîlfîit de aripi, ţipete stridente şi un fel de ciripit.

În clipa următoare ceva moale se lipi în întuneric de el. După care încă o asemenea fiinţă şi încă una îi şterse capul.

— Lilieci! țipă Bob îngrozit. Morton, ne atacă din toate părțile. Lilieci giganți!

— Fii calm, băiete! spuse Morton. Nu-ți pierde firea. Îngenunche și el și pipăi dușumeaua aspră după lanternă.

Bob își adăposti capul sub brațe.

Corpuri mari și moi de animale zburau din toate părțile spre el, iar una din zburătoare încercă să se așeze chiar pe capul lui.

Scoase un țipăt disperat și se scutură.

— Morton! răcni el. Sînt aproape ca niște porumbei! Sînt vampiri!

— Nu cred, domnul meu, spuse Morton cînd tocmai reușise să aprindă lanterna,

Îndreptă raza de lumină spre tavan și văzură zeci de ființe înaripate zburînd în toate direcțiile.

Dar nu erau lilieci ci niște păsări.

De îndată ce văzură lumina, zburară toate într-un vacarm agitat spre ea.

Morton stinse lanterna.

— Lumina le atrage, îi strigă lui Bob. Mergem pe întuneric mai departe. Hai, dă-mi mîna!

Bob îi dădu mîna și șoferul preluă conducerea pe pipăite, pe drumul de întoarcere prin tunelul întunecat. Păsările rămaseră în urmă; sau cel puțin amuțiră în întuneric, așa că amîndoi ajunseră nestingheriți înapoi la ușă.

Erau deja în beciul castelului fantomei.

Închiseră ușa de beton ca să nu intre păsările.

— Nu cred că cei doi prieteni au fost aduși prin acest tunel, presupuse Morton. Răpitorii ar fi trebuit să-i pună jos ca să deschidă ușa ascunsă. Aceasta ar fi fost o ocazie fericită pentru tînărul domn Jonas să mai deseneze un semn. Dar aici nu e niciunul.

Nu, nu se vedea nici un semn.

Dar deodată începu cineva să strige și nu mai avură nici un dubiu cui aparținea vocea.

Justus striga după ajutor.

În clipa următoare îl auziră și pe Peter.

Vocile veneau de undeva din spate, se auzeau foarte înăbușit.

Morton o luă la fugă pe coridorul întunecat și ajunse la o ușă închisă, pe care nu o observase cînd se

repezise după femeia cu lanterna.
În spatele ei era o adevărată temniţăcu belciuge metalice fixate în perete.
Şi aici zăceau Justus şi Peter, legaţi ca nişte pachete de Crăciun.
Nu păreau prea entuziaşti de salvarea lor.
Erau chiar nemulţumiţi că nu fuseseră auziţi mai devreme.
În timp ce Morton tăia funiile şi plasele, le povestea că în timpul căutării văzuse o femeie misterioasă şi că spărsese uşa mascată; poate din cauza zgomotului nu îi auzise strigînd.
— Trebuie să ieşim imediat de aici şi să chemăm organele competente, spuse el calm, în timp ce Justus şi Peter îşi scuturau praful de pe haine. Aceşti oameni sînt de-a dreptul periculoşi. Ar fi fost în stare să vă lase să muriţi aici.
Justus devenise brusc foarte atent cînd îi relatase Bob că fuseseră atacaţi de păsări.
— Ce fel de păsări? întrebă el.
— Ce fel de păsări? îl imită Bob supărat. Nu le-am întrebat în mod deosebit. Se comportau ca nişte mici vulturi în timp ce ne urmăreau.
— Dar erau paşnice, spuse Morton. Lumina le atrăgea. Erau un fel de papagali, dacă îmi permiteţi să constat acest lucru.
— Papagali? Primul detectiv sări în sus ca muşcat de un şarpe cu clopoţei. Veniţi cu toţii! Trebuie să facem neapărat ceva chiar acum.
Îşi smulse lanterna de la brîu şi ţîşni ca fulgerul afară din beciul sinistru.

(Ia te uită papagali!? Cititorul atent va constata că asemenea fiinţe nu îi sînt total necunoscute.)

— Ce l-a apucat? întrebă Peter cînd Bob îi dădu lanterna pe care o găsise în sala de proiecţie.
— Probabil i-a venit vreo idee, răspunse Bob. În orice caz nu putem să-l lăsăm singur.
— Bineînţeles, fu şi Morton de acord. Trebuie să mergem după el.
Alergară în urma lui Justus care cu tot bandajul său de la gleznă avea deja un avans de aproape cincizeci de

metri. Peter îl depăşi pe Morton care rămăsese în urmă ca să-l ajute pe Bob.

Cînd aceştia intrară în cele din urmă în tunel, văzură lanternele celor doi, departe în faţă, după care dispărură la o cotitură a coridorului stîncos.

Înaintară repede fără să le pese de papagalii agitaţi care zburau în jurul lor.

În cele din urmă, ajunseră într-o porţiune de drum drept şi văzură luminile oprite în faţă.

Cînd îi ajunseră din urmă, stăteau în faţa unei uşi de lemn larg deschise.

Ieşind afară, se pomeniră împreună cu Justus şi Peter într-o colivie mare de sîrmă, înconjuraţi de o mulţime de papagali speriaţi, care ţipau şi zburau în toate părţile.

— Sîntem în voliera mare în care îşi ţinea domnul Rex papagalii! strigă Justus. Canionul Negru este, în ultima porţiune, paralel cu strada Văii de Sus, la mijloc fiind doar piscul dealului şi cîteva zeci de metri de grohotiş. La această posibilitate nu m-am gîndit. Între rîpă şi stradă sînt cîţiva kilometri şi între ele se află acest deal.

Justus împinse cu toată forţa în uşa din plasă de sîrmă care închidea colivia şi aceasta sări în lături.

Toţi patru se strecurară afară şi văzură că sînt doar la cîţiva paşi de casa ţărănească a domnului Rex.

Prin fereastră îl văzură pe domnul Rex şi pe un bărbat scund cu o coamă deasă de păr.

Cei doi jucau cărţi de parcă n-ar exista în clipa aceasta nimic mai important de făcut.

— Să-i surprindem, şopti Justus. Stingeţi lanternele.

Îl urmară în tăcere în jurul casei, pînă la uşa din faţă. Justus apăsă pe sonerie.

Imediat se deschise uşa.

Domnul Rex şedea în hol şi îi fixa pe vizitatori.

Bob se putea convinge şi el acum cît de sinistru era acest bărbat chel şi cu cicatricea aceea urîtă de la gît.

— Ce vreţi? şopti Rex ameninţător.

— Am dori să stăm de vorbă cu dumneavoastră, domnule Rex, spuse Justus.

— Şi dacă acum n-aş avea poftă să fiu deranjat?

— Atunci, izbucni şi vocea lui Morton, vom chema poliţia şi vom cere o anchetă.

Domnul Rex părea neliniştit:

— Nu este nevoie, şopti el. Poftiţi înăuntru.

Toţi patru îl urmară în camera în care celălalt bărbat şedea la masă. Părea foarte firav, abia ceva mai înalt de un metru cincizeci.

— Acesta este vechiul meu prieten, Charles Grant, spuse Rex. Charlie, aceştia sînt băieţii care se ocupă de castelul fantomei. Aţi dat de ceva stafii?

— Da, spuse Justus pe un ton obraznic. Am rezolvat enigma în legătură cu castelul.

Suna aşa de convingător încît Peter şi Bob se mirară. Că ar fi rezolvat enigma auzeau acum pentru prima oară.

— Chiar aşa? întrebă Gîjîitul. Şi ce se ascunde acolo?

— Dumneavoastră şi acest bărbat de aici sînteţi fantomele care sperie oamenii. Şi acum cîteva minute m-aţi legat pe mine şi pe Peter Shaw în beci şi ne-aţi lăsat acolo.

— Aceasta este o acuzaţie destul de gravă, şopti Rex. Şi cred că pot să fac pariu că nu poţi dovedi acest lucru.

Peter credea acelaşi lucru. Doar fuseseră legaţi de o ţigancă bătrînă şi de o altă femeie.

— Priviţi-vă vîrful pantofilor, domnilor, spuse Justus. Am desenat pe ele, cînd şedeaţi lîngă mine, semnul nostru secret.

Cei doi bărbaţi îşi priviră pantofii, ceilalţi la fel. Pe vîrful negru şi lucios al pantofilor celor doi era desenat cu cretă simbolul celor trei detectivi – un semn de întrebare.

INTERVIU CU O FANTOMĂ

Cei doi bărbaţi erau foarte surprinşi.

Nu mai puţin Peter, Bob şi Morton.

— Se îmbrăcaseră în haine de femeie şi aveau peruci, preciză Justus. Asta am constatat cînd am pus mîna pe pantofii lor şi am descoperit că aveau pantofi bărbăteşti. După aceea mi-am dat seama că cei doi membri ai bandei care ne ţineau prinşi nu erau decît aceşti doi bărbaţi costumaţi mereu altfel.

— Tu zici deci că cei doi arabi şi şeicul oriental şi cele două femei nu erau decît domnul Rex şi domnul Grant? întrebă Peter surprins.

— Are dreptate, se auzi şoptind domnul Rex. Am făcut pe banda mare ca să vă speriem. Costumele cu mantii şi fuste pot fi îmbrăcate şi dezbrăcate foarte repede. Dar să nu credeţi că vrem să vă facem vreun rău.

Eram în drum spre voi ca să vă eliberez, dar m-au văzut prietenii voştri.

— Noi nu sîntem ucigaşi, spuse bărbatul scund, domnul Grant. Şi nici traficanţi. Noi sîntem doar fantome, chicoti el, dar domnul Rex îl privi cu seriozitate.

— Eu sînt un ucigaş, spuse el. Eu l-am omorît pe Stephan Terrill.

— A da, aşa este, tresări bărbatul scund de parcă uitase acest lucru.

(Aşa cum se întîmplă cîteodată să uiţi să întorci ceasul.)

— Pe ăla l-aţi curăţat, continuă el, dar nu cred că are vreo importanţă.

— Presupun că poliţia va fi de altă părere, îi contrazise Morton. Domnilor, cred că cel mai bun lucru pe care îl putem face este să anunţăm primul post de poliţie.

– Nu! Aşteptaţi! *Gîjîitul* ridică braţul. Lăsaţi-mi puţin timp şi vi-l voi prezenta pe Stephan Terrill personal.

— Adică să ne prezentaţi fantoma sa? strigă Peter

îngrozit la culme.

— Evident! Vorbiţi cu stafia sa şi ea vă va explica de ce l-am ucis.

Înainte ca cineva să se opună, *Gîjîitul* dispăru prin uşa camerei de alături.

— Nu vă impacientaţi, spuse domnul Grant. Nu vrea să fugă. Vine imediat. De altfel, uite-ţi briceagul, Justus Jonas.

— Mulţumesc frumos.Ţin tare mult la el.

După nici un minut uşa se deschise şi un bărbat intră în cameră. Dar nu era *Gîjîitul*. Bărbatul care intrase era ceva mai mic, dar nu cu mult, şi părea mai tînăr. Părul grisonat era pieptănat cu grijă şi purta un sacou în carouri. Zîmbind prietenos privi în jur.

— Bună seara, spuse el. Eu sînt Stephan Terrill. Doriţi să vorbiţi cu mine?

Toţi îl priviră fix, fără să scoată vreun cuvînt.

Chiar şi Justus rămase fără replică.

În cele din urmă, domnul Grant începu să vorbească.

— Este chiar Stephan Terrill, îi asigură el.

Şi deodată Justus se strîmbă de parcă ar fi muşcat dintr-un măr acru.

Era vizibil înfuriat pe sine:

— Domnule Terrill? întrebă el. Dumneavoastră sînteţi şi Jonathan Rex, *Gîjîitul*, nu-i aşa?

— Cum adică *Gîjîitul*? exclamă Peter. Dar acela este mai înalt şi n-are păr pe cap, şi mai ales...

— Cum doriţi, domnilor, răspunse Stephan Terrill.

Fulgerător îşi smulse peruca din cap şi apăru o ţeastă fără nici un fir de păr.

După aceea se lungi, făcu ochii mici, îşi schimbă forma buzelor şi spuse gîjîit:

— Nici o mişcare, dacă ţineţi la viaţa voastră!

Totul era aşa de convingător încît toţi tresăriră. Era chiar *Gîjîitul*.

Dar era şi actorul de cinema pe care toată lumea îl considera de mult timp mort.

Asta era evident pînă şi pentru Bob şi Peter. Domnul Terrill scoase ceva bizar din buzunar. Era o cicatrice artificială din material plastic.

— De îndată ce îmi lipeam chestia asta pe gît, îmi scoteam peruca, încălţam pantofii cu talonetele, Stephan Terrill era mort, explică el. Vorbeam doar în şoaptă, gîjîit

şi aşa speriam oamenii în noul rol.

Îşi puse din nou peruca şi părea iar foarte obişnuit. Toţi începură deodată să pună întrebări, încît el se văzu obligat să ridice mîna.

— Întîi să ne aşezăm, propuse el, şi eu vă voi explica totul. Vedeţi aici această fotografie? arătă el spre poza care îl reprezenta împreună cu *Gîjîitul*, cînd îşi dădeau mîna. Evident că este un trucaj, pentru ca iluzia să fie perfectă. Sînt doi bărbaţi complet diferiţi.

Cu mulţi ani în urmă, pe cînd eram la începutul carierei mele, mi-am dat seama că timiditatea mea şi defectul de vorbire erau mari piedici în discuţiile de afaceri. Nu-mi făcea plăcere să vorbesc cu alţi oameni.

Nu-mi puteam susţine nicăieri punctul de vedere. De aceea am inventat acest personaj, *Gîjîitul*, cum îi spuneţi voi, ca managerul meu.

Gîjîitul vorbea mereu cu un puternic sîsîit, care ascundea defectul meu de vorbire, şi părea în permanenţă ameninţător, încît tratativele de afaceri nu mai erau un impediment.

Nimeni, în afară de prietenul meu de aici, Charlie Grant, nu ştia că de fapt cei doi bărbaţi erau unul singur. El m-a ajutat să mă transform din Stephan Terrill în *Gîjîit*.

Acest procedeu mi-a fost de folos pînă am făcut primul film sonor. Toată lumea a rîs atunci de mine! A fost terifiant! Eram la pămînt cu nervii.

M-am retras în locuinţa mea. Cînd am aflat după aceea că banca vrea să îmi ia şi casa, mi-am pierdut tot curajul şi eram disperat. Cînd fusese construită casa, muncitorii descoperiseră o fisură în versantul Canionului Negru. Această fisură traversa dealul pînă în partea cealaltă, unde se termina strada Valea de Sus.

Am consolidat această fisură şi am plătit muncitorii să-mi fixeze o uşă mascată. După aceea am apărut ca Jonathan Rex, am cumpărat pămîntul din partea cealaltă a culoarului secret şi mi-am construit acolo o căsuţă. În acest fel puteam intra şi iesi din castel şi nimeni nu îşi dădea seama de rolul mei dublu.

În acest timp, făceam plimbări lungi cu maşina, de unul singur, ca să scap de depresiunile mele. Într-o zi mergeam pe faleză, mult deasupra mării.

Şi atunci mi-a venit ideea genială să înscenez un accident.

— Deci aţi proiectat intenţionat maşina peste marginea şoselei? interveni Justus.

Terrill dădu din cap.

— Da. Mai întîi, am scris biletul acela de despărţire şi l-am lăsat la loc vizibil. Şi atunci, într-o noapte furtunoasă, am împins maşina de pe şosea, evident după ce coborîsem din ea.

Şi acesta a fost pentru ceilalţi oameni sfîrşitul lui Stephan Terrill. Şi pentru mine el dispăruse, era ca şi mort şi îngropat. Dar doream să păstrez castelul.

Gîndul că ar putea aparţine altcuiva care l-ar folosi ca locuinţă era insuportabil.

Cu toate că acest castel era acum nelocuit, puteam să intru oricînd în el prin coridorul secret.

Aşa am fost martor incognito la percheziţia făcută de poliţie şi am avut grijă să plece cît mai repede de acolo.

Cînd am construit castelul, plănuisem nişte detalii tehnice care urmau să le producă fiori prietenilor mei. Mai tîrziu, acestea m-au ajutat mult să se creadă că în castel sînt fantome.

Cînd banca a trimis nişte lucrători să-mi ia lucrurile din casă am lăsat fantomele să se agite. După un timp, nu mai trebuia să fac mare lucru pentru a-i speria pe toţi care îmi treceau pragul.

Fantezia lor lucra pentru mine.

Aveam însă grijă ca, din cînd în cînd, imaginea de groază a castelului meu să nu pălească.

Şi pentru a-i înspăimînta pe cei care ar avea ideea de a cumpăra castelul, declanşam, din cînd în cînd, avalanşe de pietre. Planul meu funcţiona din plin.

Nimeni nu mai tînjea să cumpere Castelul groazei.

Între timp am făcut economii pentru a-l răcumpăra. În calitate de Jonathan Rex, crescător de păsări exotice, aproape că strînsesem prima rată... Şi atunci mi-aţi încurcat planurile voi.

Actorul oftă şi făcu o pauză:

— Aţi fost mult mai tenaci decît toţi ceilalţi care fuseseră înainte aici.

— Domnule Terrill, întrebă Justus, care ascultase cu mare atenţie. Dumneavoastră ne-aţi sunat atunci, după prima vizită, cu vocea modificată, ca să ne speriaţi?

Bărbatul dădu din cap:

— Credeam că veţi renunţa.

— Dar de unde ştiaţi că vrem să revenim în seara aceea şi de unde ştiaţi cine sîntem? întrebă Justus

Stephan Terrill zîmbi:

— Prietenul meu, Charlie Grant, aici de faţă, este cercetaşul meu, spuse el. Chiar la intrarea în Canionul Negru este o căsuţă mică, bine adăpostită.

Acolo locuieşte Charlie.

Cînd vede că intră cineva în vale, mă sună, şi eu mă strecor rapid prin tunel pentru a întîmpina musafirii. Cînd Charlie a văzut Rolls–Royce-ul intrînd în rîpă, am recunoscut din descrierea maşinii că este vorba despre aceeaşi maşină, despre care citisem în ziar.

Şi evident că acolo se relatase că cel care cîştigase concursul se numea Justus Jonas.

Voi, băieţi, aţi fost destul de rapizi în seara respectivă. Dar să nu mi-o luaţi în nume de rău.

Alţii au fost mult mai grăbiţi în retragerea lor.

M-am întors acasă şi am căutat în cartea de telefon. Cum n-am găsit numele, am sunat la informaţii şi am aflat că postul este nou instalat.

Aflînd numărul am sunat.

— Da, mormăi Justus.

Peter se scărpină în cap.

Justus avea dreptate.

Soluţia multor enigme este foarte simplă, dacă găseşti calea.

Dar pînă atunci trebuie să-ţi cam spargi capul.

— Deci de aceea a şters-o Skinny Norris aşa de repede cu prietenul său. Mă refer la alt bărbat care a fost aici, cînd Peter şi cu mine venisem să vă vizităm, constată Justus.

— Da! Charlie mă avertizase şi eu eram deja în aşteptare. Dar fiindcă aţi venit aproape în acelaşi timp m-aţi luat prin surprindere.

Micul domn Grant interveni şi el:

— Cînd aţi trecut voi, n-aveam unde să-l mai anunţ pe prietenul meu, Stephan. De aceea am luat-o pe un drum lăturalnic ca să vă supraveghez.

I-am văzut pe ceilalţi băieţi cum fugeau mîncînd pămîntul şi pe voi în urma lor.

Şi atunci, din greşeală, am atins un bolovan care s-a pus în mişcare, şi cînd v-aţi uitat în sus, m-aţi văzut.

— Aha! Deci dumneavoastră eraţi bărbatul care

încerca să ne omoare! explodă Peter. Şi aţi declanşat avalanşa.

— Vă rog să mă credeţi nu a fost intenţionat, spuse domnul Grant foarte serios.

Era acolo o stivă de pietre pe care, la momentul potrivit, o atingeai numai şi aceluia, care vroia să cumpere castelul îi pierea pofta.

Voiam să mă ascund după ea şi, din greşeală, am atins stiva. M-am speriat tare mult la gîndul că pietrele ar fi putut să vă atingă, cu toate că am văzut cum aţi dispărut în grotă.

Am observat cum vîrful unui băţ iese prin grohotişul adunat în faţa intrării şi atunci mi-am închipuit că aţi scăpat.

Am mai aşteptat pînă v-am văzut ieşind teferi. Dacă nu aţi fi reuşit, aş fi venit să vă eliberez.

Peter nu mai ştia ce să creadă în legătură cu această problemă.

Explicaţiile domnului Terrill şi cele ale domnului Grant lămuriseră toate lucrurile.

Acum ştiau cum de erau mereu pregătiţi cei doi bărbaţi cînd detectivii soseau la castel.

Dar Justus tot nu era mulţumit.

— Cred că cele mai multe lucruri le-am lămurit, începu el. Dar cîteva puncte tot au rămas neclarificate.

— Întreabă ce vrei să ştii, îl încurajă Stephan Terrill. Meriţi să afli totul.

— În după-amiaza în care v-am vizitat, domnule Terrill, spuse Justus, aveaţi pregătită o carafă cu limonadă, de parcă ne-aţi fi aşteptat.

După aceea ne-aţi spus că aţi tăiat tufişurile şi asta nu era adevărat. Sînt nişte fleacuri, dar totuşi aş vrea să ştiu ce a fost?

Actorul izbucni în rîs.

— După ce v-aţi eliberat din grotă, spuse el, eraţi ocupaţi cu alte lucruri, şi nu l-aţi observat pe prietenul meu Charlie.

V-a urmărit pe drumul de întoarcere pînă la maşină. După aceea s-a ascuns în apropiere şi a auzit cum i-aţi spus şoferului adresa mea.

Nici nu plecaseţi bine, că m-a sunat. De îndată m-am pregătit pentru vizita voastră.

De la una din ferestrele mele se vede o parte din strada

Văii de Sus. Şi Rolls-Royce-ul îl recunoaşte oricine. De cum l-am văzut, am făcut limonada.
După aceea m-am ascuns în tufişuri şi am luat cuţitul ca pretext.
Vă observam deja, pe cînd urcaţi spre casă. Pînă atunci nu decisesem încă cum să mă comport cu voi.
Dar atunci m-am hotărît să fim prieteni şi să vă ofer ceva de băut.
După aceea vroiam să vă sperii cu legendele sinistre despre castel ca să nu mai mergeţi încă o dată acolo.
Deci staţi şi gîndiţi-vă că, de fapt, mi-am dat multă silinţă să vă spun cît mai puţine neadevăruri.
Stephan Terrill a dispărut, pentru mine el nu mai există.
V-am mai spus că nu am mai intrat niciodată pe uşa castelului.
Şi asta este adevărat. Intram şi ieşeam prin tunelul subteran. Fiindcă aveam acces prin cuşca mea de păsări, puteam intra şi ieşi oricînd fără să fiu văzut. Astăseară m-am cam grăbit şi am uitat uşa deschisă şi de aceea au intrat atîtea păsări în tunel.

Justus îşi freca din nou buza inferioară.

— Ar mai fi, domnule Terrill, ţiganca pe care aţi trimis-o să ne avertizeze. A fost prietenul dumneavoastră, domnul Grant, îmbrăcat în femeie, nu-i aşa?

— Aşa e, băiete. Cînd am aflat că voi activaţi ca detectivi, am ştiut că nu veţi renunţa prea uşor. Deci Charlie s-a îmbrăcat în ţigancă şi a adus al doilea avertisment.
Speram că aceasta vă va convinge să renunţaţi la alte vizite.

— Mi-a stîrnit doar curiozitatea, domnule Terrill, recunoscu Justus.
Nimeni nu primise pînă acum asemenea avertismente. Mi s-a părut ciudat ca exact noi să fim avertizaţi.
Duhurile nu prea îşi pierd timpul cu avertismente. Deci mi-am dat seama că trebuie să fie un om care nu vroia să venim la Castelul fantomei.
Cînd am văzut după aceea fotografiile lui Bob am constatat că armura din salonul ecourilor nu era prea ruginită şi că în biblioteca dumneavoastră nu e prea mult praf.
După atîţia ani, ar fi trebuit să fie mult mai multă rugină şi mai mult praf.

Părea că cineva totuşi se mai ocupă de lucruri prin Castel, pe ascuns.
Şi omul care ar ţine cel mai mult la această clădire ar fi proprietarul ei, Stephan Terrill.
Şi aşa am ajuns la concluzia că aţi mai fi în viaţă, domnule Terrill.
Astă-seară, m-aţi cam derutat cînd aţi apărut ca bandă internaţională de contrabandişti şi ne-aţi luat prizonieri. Eu cred că dumneavoastră aţi fost unul dintre arabi, şeicul şi femeia mai tînără, iar domnul Grant juca rolul celuilalt arab şi al ţigăncii bătrîne?
— Ai dreptate, rîse Stephan Terrill, făcîndu-i cu ochiul.
Am căutat în colecţia de peruci şi costume acele obiecte cu ajutorul cărora credeam că vă voi speria cel mai tare. Speram că veţi renunţa la activitatea voastră de detectivi în castel, dacă ar trebui să vă temeţi nu numai de fantome ci şi de răzbunarea bandei de traficanţi. Deveniseţi prea zeloşi!
Mda, cred că asta a fost toată povestea.
Mai este ceva ce aţi vrea să ştiţi?
— O mulţime de lucruri! interveni şi Peter. Mai întîi, ce era cu ochiul care s-a uitat în prima seară la mine?
— Era ochiul meu, spuse Stephan Terrill.
În spatele peretelui cu tablourile, este un coridor secret şi prin tablou e un un orificiu prin care puteam vedea totul.
— Dar cînd am cercetat cu Bob tabloul, interveni Peter, nu era nici un orificiu.
— După ce aţi fugit, am agăţat alt tablou, asemănător, în locul acela, spuse domnul Terrill. Pentru cazul că aţi reveni vreodată să verificaţi.
— Dar fantoma albastră? întrebă Peter în continuare. Şi orga veche care scoate sunetele acelea lugubre? Şi negurile groazei?
Şi fantoma din oglindă?
Şi curentul de aer din salonul ecourilor?
— Nu-mi place să vă explic aceste lucruri, spuse domnul Terrill. Este cam în felul în care un iluzionist îşi explică trucurile. Dar vă spun tot dacă vreţi neapărat?
— Eu cred că am reuşit să cunosc cîteva din metodele dumneavoastră, domnule Terrill, îl întrerupse Justus.

Curentul de aer este gazul care apare la topirea gheţii uscate; pătrunde printr-un orificiu din perete.
Muzica sinistră era un disc, care era reprodusă printr-un amplificator şi difuzor din spate.
Fantoma albastră este probabil un fel de tifon îmbibat cu vopsea fosforescentă.
Negurile groazei erau probabil nişte produse chimice care produc fum. Printr-o conductă îl dirijaţi în culoar.
— Exact, băiete, recunoscu Ştephan Terrill. Presupun că ai reuşit să lămureşti toate fenomenele cu succes, din clipa în care ţi-ai dat seama că în spatele tuturor fenomenelor erau de fapt tot oameni.
— Da, aşa este, aprobă Justus. Şi fantoma din oglindă era de fapt o proiecţie. Numai un singur lucru nu am lămurit încă.
Cum aţi reuşit să produceţi acea senzaţie de teamă şi după aceea de groază la cei care vizitau castelul?
— Vă rog să nu-mi cereţi totuşi să vă explic chiar totul, se apără actorul. Unele dintre secrete aş vrea totuşi să le păstrez pentru mine. Voi aţi dezlegat multe lucruri ca să-mi anihilaţi planurile. Acum aş vrea să vă arăt ceva. Priviţi!
Deschise uşa pe care ieşeau ca să se transforme din terifiantul Gîjîit în Stephan Terrill.
Băieţii văzură o garderobă plină.
Costume de tot felul atîmau de perete.
Peruci numeroase erau întinse pe suporturi de lemn.
Şi într-un colţ era un vraf de cutii rotunde de tablă, în care se păstrează peliculele cinematografice.
— Aici, în această cameră, spuse actorul, doar aici trăieşte Stephan Terrill.
Acestea sînt costumele lui, ca şi toate perucile.
Şi acestea sînt toate filmele lui.
Ele sînt de fapt Eul meu. Stephan Terrill este de fapt doar un instrument care a creat din aceste costume şi peruci făpturi bizare şi a oferit la milioane de oameni o distracţie palpitantă.
Mulţi ani, Castelul fantomei a fost ultimul lucru de care eram mîndru.
Aici mai reuşeam să-i înspăimînt pe oamenii care rîdeau de mine. Şi tot timpul am continuat să exersez.
Am reuşit să îmi corectez defectul de vorbire. Am învăţat să vorbesc cu voce joasă, ca o fantomă, ca o femeie, ca

un pirat, arab sau chinez. Visam la o reîntoarcere. Dar cu trecerea anilor, filmele în genul celor pe care le-am turnat, n-au mai fost la modă. Multe filme de groază, azi, sînt realizate numai ca să distreze publicul. În filmele vechi, pe care le arată la televizor, se introduc şi alte voci şi sunete pentru a le face cît mai ridicole. Şi eu refuz să-mi irosesc talentul în astfel de glume ieftine!

Domnul Terrill se aprinsese. Izbi cu pumnul în palma stîngă şi continuă precipitat:

— Dar acum s-a terminat totul pentru mine. Fantoma din Castelul groazei n-o mai pot juca şi voi pierde şi casa. Nu mai pot juca nici rolul *Gîjîitului*. Nu ştiu ce voi face în continuare.

Se opri ca să-şi recapete suflul şi Justus, care îşi maltratase buza inferioară, începu să vorbească:

— Domnule Terrill, întrebă el, în cutiile acelea sînt toate filmele acelea de groază pe care le-aţi făcut şi care au dispărut după retragerea dumneavoastră?

Actorul dădu din cap şi îl privi pe Justus cu atenţie.

— Ce ai de gînd? se interesă el.

— Am o idee cum aţi putea recăpăta castelul şi cum aţi putea produce oamenilor în continuare fiori. Aş propune...

Şi ca în multe alte situaţii Justus avea o idee fantastic de bună.

(Justus este nepotul lui Titus Jonas şi nu este înrudit cu mine. Dar în ceea ce priveşte originalitatea ideilor sale nu aş putea nega anumite legături care ne apropie. Aşa că ajunşi în acest punct nu mi-a fost greu să mă ţin de promisiunea pe care mi-o smulsese prin şantaj. Şi deoarece, în multe situaţii, ne face plăcere să încurajăm tinere talente, m-am lăsat şi eu ispitit de acest lucru. De citit în paginile următoare! Simţul meu în ceea ce priveşte oamenii - aşa cel puţin sper - nu mă înşelase!)

COLABORARE PLĂCUTĂ

În dimineaţa următoare, în timp ce Morton şi elegantul Rolls-Royce îi ducea pe tinerii băieţi în mare viteză la domnul Hitchcock, la Hollywood, Justus nu părea prea fericit.

Peter bănuia ce îl doare. Justus tot nu-şi putea ierta că nu îşi dăduse mai devreme seama că *Gîjîitul* şi Stephan Terrill erau de fapt aceeaşi persoană.

Mergeau fără Bob la domnul Hitchcock.

Prietenul lor trebuia să lucreze iar în această dimineaţă.

— Cînd Morton vorbise despre faptul că în culoarul secret erau papagali, ieşi Justus din gîndurile sale profunde, atunci imediat mi-am adus aminte de domnul Rex.

Deci coridorul ducea direct în colivia în care îşi ţinea el păsările. Şi evident că mi-am dat seama că a uitat din greşeală uşa deschisă.

Dar pe atunci nu realizasem, că domnul Rex este în realitate domnul Terrill.

— Toate celelalte aspecte le decodificaseşi deja, constată Peter. Chiar şi faptul că domnul Terrill mai este în viaţă, numai că, un timp, ai urmărit un indiciu greşit. Poţi să fii mîndru de tine.

Justus scutură din cap.

De data aceasta nu au întîmpinat nici un fel de obstacole ca să ajungă la Alfred Hitchcock.

Paznicul de la poartă le făcu doar cu mîna şi, după cîteva minute, Justus şi Peter şedeau din nou în biroul regizorului.

— Ei, băieţi, mormăi domnul Hitchcock. Ce aveţi de relatat?

— Am găsit un castel cu fantome, domnule, preciză Justus.

— Ei nu mai spune, chiar aşa? Alfred Hitchcock ridică mirat din sprîncene. Şi ce fel de fantome pot fi întîlnite acolo?

— Tocmai asta este problema, recunoscu Justus. În

casa respectivă face pe fantoma un om care încă nu a murit.

— Hm! Sună interesant, domnul Hitchcock se lăsă pe spate în scaunul său rotativ. Ia povesteşte!

Marele regizor ascultă cu atenţie relatarea. Cînd Just îşi termină expunerea, domnul Hitchcock spuse:

— Mă bucură să aud că Stephan Terrill mai trăieşte. A fost un mare actor la vremea lui. Dar recunosc că mă interesează tare mult să aflu cum crează acea atmosferă de groază în castelul său şi îi bagă în sperieţi pe toţi cei care intră.

— Domnul Terrill n-a vrut să ne spună acest lucru, răspunse Justus. Dar cred că am ghicit.
Citeam recent într-o carte pentru a-l ajuta pe unchiul meu să monteze o orgă că anumite vibraţii care se află sub domeniul de frecvenţă, deci sunete care sînt prea joase pentru urechea umană, acţionează îndeosebi asupra sistemului nervos şi au nişte efecte ciudate.
Presupun deci că în orga aceea veche de la castel există nişte tuburi care produc vibraţii de joasă frecvenţă care nu pot fi auzite dar pot fi percepute de sistemul nervos uman.
La o anumită distanţă, aceste vibraţii produc teamă şi frică, iar în apropiere spaimă şi groază.
Dincolo de zidurile castelului efectul lor nu este simţit. Aceste lucruri le-au verificat într-o seară prietenii mei pentru mine.

Peter îl privi pe Justus. Deci din această cauză ceruse Justus ca el şi Bob să meargă în seara aceea la Castelul groazei.

Peter se pregăti să dea o replică tăioasă, dar Alfred Hitchcock luă din nou cuvîntul:

— Tinere, spuse el, ai făcut o treabă bună şi ai rezolvat enigma Castelului groazei.
Dar ce se va alege de acum înainte de Stephan Terrill? Mi se pare că nu l-ai ajutat de loc pa actor, dezvăluindu-i secretul.

Justus se agita nervos pe scaunul său.

— Domnul Terrill are însă o idee, spuse el. Este chiar încîntat de ea. Vrea să utilizeze toate economiile sale din crescătoria de păsări exotice ca să redobîndească castelul.
Are un plan şi eu cred că banca îi va da şi un împrumut

cînd îl va explica. Mai întîi, vrea să reapară ca Stephan Terrill, actorul dispărut atîția ani, şi să se mute înapoi în castel. Evident că ziarele vor relata pe larg despre acest lucru.

— Bun, îl aprobă domnul Hitchcock şi îl privi pe Justus de sus. Şi altceva?

— După aceea vrea să permită vizitarea castelului contra cost. În sala de proiecţie va prezenta vechile sale filme de groază.

Oamenii vor putea vizita castelul în starea în care se află acum.

Turiştii vor veni în grupuri ca să se distreze la filmele respective şi să-i treacă fiorii la apariţia negurilor groazei şi a altor trucuri pe care domnul Terrill le-a montat prin castel.

Domnul Terrill va apărea în diferitele costume din filmele sale şi va prezenta personajele bizare pe care le-a jucat. Va fi desigur un mare succes.

— Hm! Alfred Hitchock îl scrută cu atenţie pe băiatul vînjos. Cred că nu greşesc, dacă presupun că în acest plan şi fantezia ta a avut un anumit rol. Dar asta numai colateral.

Voi, cei trei detectivi, aţi făcut o treabă foarte bună, chiar dacă nu aţi reuşit să-mi găsiţi o fantomă adevărată. Vreau să mă ţin de cuvînt şi să scriu o introducere la relatarea voastră cînd va fi gata cartea.

— Vă mulţumim, domnule, spuse Justus. Acest lucru îi va ajuta foarte mult pe cei trei detectivi

— Poate fi şi asta o mulţumire, spuse domnul Hitchcock. Este aşa de dificil să găseşti o casă cu stafii veritabile încît am renunţat la acest plan. Dar povestiţi-mi ceva despre planurile voastre de viitor.

Peter era tentat să spună că planurile lor se referă la refacerea lor după aventurile palpitante din Castelul fantomei.

Justus însă i-o luă înainte:

— Noi sîntem detectivi, domnule Hitchcock. O să ne uităm în jur dacă nu apare un nou caz.

Regizorul îl cercetă cu atenţie:

— Presupun că iar o să veniţi la mine şi în acest al doilea caz, dorind să-l reproduceţi într-o carte şi o să-mi cereţi o introducere?

— Nu, domnule, spuse Justus cu demnitate. Nu

m-am gîndit încă la asta. Evident dacă dumneavoastră ați vrea ...

— Nu te grăbi, tinere! se enervă domnul Hitchcock și Justus se făcu mic, mic de tot. N-am spus nimic în sensul acesta. Nici un cuvînt măcar!

— Nu, domnule, încuviința Justus cu voce stinsă.

Bărbatul masiv îl privi cu severitate și continuă:

— Mă gîndeam acum la altceva. S-ar putea să apelez în anumite situații la serviciile voastre ca detectivi, însă numai dacă îmi sînt de folos.

— Oricînd, domnule! se înscrise Peter la cuvînt.

(Dacă va apărea vreodată un al doilea caz, atunci tot mai era timp destul să discute despre el).

— Deviza noastră este: *Preluăm orice caz.*

— Și pentru dumneavoastră în mod deosebit, domnule, continuă Justus.

Alfred Hitchcock zîmbi.

În spatele acestui zîmbet se ascundeau probabil anumite gînduri, dar cei doi prieteni puteau doar să ghicească cîte ceva.

— Dacă veți fi vreodată iar într-o situație ca aceasta, preciză el, atunci evident că voi subscrie pe prima pagină.

— Vă mulțumim, domnule! rostiră băieții într-un glas, destul de veseli.

— ... cu o condiție! încheie regizorul. Să fie un caz care să merite o nouă carte. Dacă însă cazul se va rezolva repede și cu mare ușurință, nu mă simt obligat în nici un fel.

Justus aprobă.

— De acord! Vă rog să ne sunați de îndată ce veți avea nevoie de noi.

Se ridică în picioare și o porni cu Peter spre ușă.

Și apoi continuă să spună:

— Rezultatul îl veți aprecia dumneavoastră, domnule Hitchcock.

Cei trei detectivi ieșiră apoi pe ușă.

Constat acum fără nici un fel de reţinere că nu mi-ar displace să mai colaborez cu cei trei detectivi. Debutul lor era în orice caz în bun de tipar — ENIGMA DIN CASTELUL GROAZEI .

Alfred Hitchcock

Seria CEI TREI DETECTIVI

Relatare de Robert Arthur

DEBUT EDITORIAL!

•

Pentru prima dată în România se tipăresc 54 de romane polițiste în care renumitul regizor american, Alfred Hitchcock, apare ca personaj.

Citind această carte veți recunoaște multe din scenele filmelor semnate de marele Hitch: *Psycho, Păsările, Rebecca.*

Enigme, mister tenebros, apariții terifiante, fantome, aventură, comori, momente de groază, exotism, umor!

Părintele suspensului, Alfred Hitchcock, împreună cu *Cei trei detectivi* vă invită la cea mai captivantă lectură.

În curînd vor apare următoarele titluri:

- ENIGMA DIN CASTELUL GROAZEI
- TAINA OCHIULUI DE FOC
- MISTERUL PISICII NEGRE
- BLESTEMUL MUMIEI ȘOPTITOARE

Difuzorii de carte se pot adresa editurii ATLAS t & t pe adresa: București, Calea Victoriei, nr. 33 - 35, sector 1 Telefon: 90/ 14 77 82; 14 00 55

ISBN 973 - 95646 - 1 -5

Lei 150